AUDREY WEIGH

Cu tine…

ALCRIS

Capitolul 1

Când ajunse în vârful dealului, Heather Forbes ieşi de pe carosabil şi trase maşina paralel cu gărduleţul ce delimita şoseaua. Cam pe-aici obişnuia să oprească pentru a admira priveliştea, chiar dacă avea sau nu turişti în maşină.

— Dacă doriţi câteva poze cu peisajul coastei, le puteţi face de aici, spuse ea. N-o să mai pot opri până jos. Drumul este foarte îngust.

Cei doi canadieni coborâră din micul autobuz, cu aparatul de fotografiat gata pregătit, iar Heather îşi sprijini antebraţele de volan. După drumul în serpentine, cu pădure deasă de-o parte şi de alta, priveliştea mării venea întotdeauna ca o încântare pentru ea şi ca o surpriză pentru vizitatori. Decisese cu mult timp în urmă că acesta este cel mai frumos peisaj tasmanian şi nu-şi grăbea niciodată pasagerii.

De aici de sus dealul o pornea brusc la vale, creând impresia unor pante ameţitoare ce se prăvăleau în diverse tonuri de verde pentru a se pierde, undeva la limita orizontului, în oglinda neclintită, de un albastru întunecat, a mării. Doar sclipiri argintii abia perceptibile trădau oarecare mişcare vălurită la suprafaţa apei. La acest moment al dimineţii, jocul de lumini ce completa această frumuseţe fără seamăn se desfăşura în plenitudinea splendorii sale.

— Ooo! Mulţumesc! exclamă turistul în timp ce-şi urma proaspăta soţie înapoi în maşină. E foarte drăguţ din partea ta să faci atâtea opriri pentru noi.

Heather zâmbi şi porni motorul.

— Face parte din atribuţiile mele. Şi atâta timp cât respectăm programul…

Autobuzul avea numai zece locuri şi era destinat mai degrabă serviciilor poştale sau transportului de marfă decât transportului de pasageri. Vizitatorii însă se bucurau

de aceste incursiuni în natură, căci le ofereau o mult mai vastă perspectivă asupra insulei decât un parcurs obişnuit pe autostradă. Următoarea oprire oficială aveau s-o facă într-un orăşel de pe malul mării, un mic port pitoresc unde principala industrie locală era încă pescuitul. Din ce în ce mai mulţi turişti veneau însă an de an, aşa că zona se dezvolta rapid. Heather spera ca o astfel de infuzie excesivă de modernitate să nu dăuneze pitorescului regiunii.

— Eden Bay, anunţă ea în timp ce oprea în faţa oficiului poştal local. Aveţi rezervări undeva?

— La un motel numit Bay View, răspunse canadianul. Ştii unde este?

— Da, în cealaltă parte a oraşului. Dacă mă aşteptaţi zece minute, vă duc eu până acolo.

— Da, mulţumim!

Heather lăsă o legătură de ziare şi intră să ridice sacul poştal. Schimbă câteva cuvinte cu personalul de serviciu, încărcă sacul în maşină, apoi porni spre farmacie.

Raëlene, asistenta, fredona ceva şi flutura pămătuful de praf pe deasupra unui raft cu produse cosmetice.

— Bună! salută ea.

— Bună! Ai ceva pentru mine astăzi?

— Un singur lucru. Raëlene îi înmână un pachet cu medicamente şi se aplecă spre ea ca să-i şoptească: Noul farmacist a început lucrul azi.

— Şi cum e?

— Chipeş. Fata aruncă o privire peste umăr şi chicoti poznaş. Exact opusul domnului Taylor. E în spate. Îl aduc să ţi-l prezint.

Noul-venit era cu siguranţă diferit de predecesorul său. Dacă domnul Taylor era cărunt, slab şi puţin adus de spate, acest bărbat era tânăr, brunet, înalt şi lat în umeri. Un zâmbet îi miji în colţul gurii pe măsură ce înainta spre a face cunoştinţă cu Heather.

— Bună! spuse. Am înţeles că tu livrezi medicamentele prescrise clienţilor noştri care locuiesc mai departe.

— Aşa este. Livrăm şi alte produse, bineînţeles, dar coletul trebuie să fie gata pregătit când trec eu să-l ridic. În jur de 9.15 în fiecare dimineaţă. De luni până sâmbătă.

— Abia aştept!

Colin Prescott o studia, admirându-i cu sinceritate alura elegantă şi părul lung, blond platinat, încolăcit în vârful capului. Echipamentul ei de lucru, tricou şi pantaloni albaştri, o prindea de minune, scoţând în evidenţă azuriul ochilor şi tenul debordând de sănătate.

Heather simţi roşeaţa urcându-i în obraji şi îi întoarse repede spatele.

— Dacă nu mai este nimic altceva, eu trebuie să plec.

— Ai luat pachetul cu medicamente, nu?

— Da. Heather înaintă spre uşă în cadrul căreia se opri şi flutură uşor din mână: La revedere! Sper să te acomodezi repede. Sunt convinsă că o să-ţi placă aici.

— Pe curând, spuse Colin.

Raëlene o salută şi îi făcu cu poznaş cu ochiul.

— Pa! Ne vedem după-amiază.

El avea să fie un bărbat foarte solicitat în timpul său liber, se gândea Heather întorcându-se la micul ei autobuz. Tinerii prezentabili erau puţini, iar parteneră de dans, tenis sau orice altceva avea de unde alege. Se vede treaba că tânăra Raëlene pusese deja ochii pe el, dar, de îndată ce alte fete nemăritate din oraş îl vor remarca, avea să se confrunte cu o concurenţă în toată regula.

— Salutare! o interpelă un bărbat între două vârste, ridicând cu uşurinţă legătura de ziare.

— Bună, Jim! Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc! Cât despre tine, nici nu mai trebuie să întreb. La fel de in formă ca întotdeauna, rânji el. L-ai văzut pe „Băiatul Minune” la farmacie?

— Da, de acolo vin.

— Mutarea unui astfel de voinic în oraş provoacă ceva vâlvă. Mă gândesc că tu i-ai atrage atenţia dacă te-ar interesa câtuşi de puţin.

— Mulţumesc pentru compliment, Jim, dar nu mă interesează.

— Hm. Mă bucur să aflu că nu vârsta mea este un impediment, remarcă pe un ton glumeţ. O zi bună!

Cei doi canadieni aşteptau, urmărind cele ce se petreceau şi ascultând amuzaţi conversaţia.

Heather îi lăsă în faţa unei case mari, la vreo doi kilometri de periferia oraşului şi scoase rucsacurile din portbagajul autobuzului.

— Dacă vreţi să vedeţi şi alte zone în josul coastei, eu trec pe aici în jurul aceleiaşi ore în fiecare zi, cu excepţia duminicii. Nu trebuie să coborâţi în oraş, doar să-mi faceţi semn să opresc. De întors mă întorc în jur de 16.45.

— Mulţumim! S-ar putea să ne mai întâlnim peste câteva zile.

Tânărul cuplu ridică rucsacurile în spate şi porni în sus pe aleea din faţa casei, iar Heather se apucă să sorteze corespondenţa pe care o avea de livrat. Observă un plic mare de pânză adresat domnului Garner. Poate acesta era coletul pe care-l aşteptase toată săptămâna trecută. Dacă aşa era, avea să-l înveselească. Vinerea trecută, când îi spusese că nu are nimic pentru el, păruse destul de îngrijorat.

Îşi continuă drumul de-a lungul coastei, deseori şoseaua şerpuită depărtându-se considerabil de malul mării. Împărţi corespondenţa şi ziarele la ferme, în unele locuri găsind pe cineva aşteptând la poartă, în altele lăsându-le în cutia poştală.

Într-unul dintre micile districte, un cuplu aştepta în faţa magazinului.

— Am înţeles că transportaţi şi biciclete, aşa este? întrebă tânărul.

— Bineînţeles. Încotro?

— Ne îndreptăm spre St. Annes, dar am vrea numai să traversăm munţii.

— Am auzit că este foarte greu de trecut peste culme, adăugă însoţitoarea lui.

— Aşa este. Practic şi eu puţin ciclism, dar pe acolo, pe sus, nu m-aş încumeta, confirmă Heather.

Fixă bicicletele de grătarul din spatele autobuzului şi

porni iar la drum. Şoseaua se depărta din nou de ţărm, iar piscurile se ridicau semeţ la orizont.

Cei doi pasageri erau foarte vorbăreţi, pălăvrăgind fără încetare despre vacanţa lor. Heather află că sunt logodiţi, că aceasta este prima lor vacanţă împreună şi că s-au cunoscut la un club de ciclism.

— Acum chiar că-mi pare bine că nu sunt pe bicicletă pe aici, pe sus, spuse fata urmărind cu privirea panta abruptă a drumului ce şerpuia ameţitor în faţă. De fapt, nici n-aş fi ajuns până aici. Probabil că aş fi fost nevoită de mult s-o iau la pas pe lângă bicicletă.

— E încă şi mai rău la următoarea pantă, care are chiar o anume faimă în acest sens, o avertiză Heather.

Oraşul Gregory se întindea în valea dintre creste, odată mic oraş forestier, acum piaţă de desfacere pentru produsele fermelor din jur, promiţător centru turistic pentru viitor. Lui Heather îi părea bine că industria lemnului şi a cherestelei îşi mutase centrul într-o altă regiune. O durea când vedea coastele despădurite sau cum copacii erau doborâţi şi ciopârţiţi. Acum arbori tineri înfrunzeau în zonele odată defrişate. Râul, paradis al păstrăvilor, devenise un punct de atracţie pentru pescari şi excursionişti.

Ca întotdeauna, îngusta stradă principală era aglomerată din pricina traficului şi a mulţimii de oameni la cumpărături. Heather încetini şi oftă exasperată.

— Iar au parcat pe locul meu, se plânse ea.

Maşini, remorci, dubiţe erau aliniate de-o parte şi de alta a drumului. Heather opri lângă maşina mare, albă care parcase pe locul autobuzului, în dreptul magazinului ce funcţiona drept agenţie de mărfuri şi de bilete. Din spate se auzi claxonul iritat al unei maşini, iar Heather făcu semn şoferului să-şi vadă de drum.

— Să nu coborâţi, îşi avertiză pasagerii, am parcat neregulamentar, aşa că va trebui să plec de pe loc cât mai repede posibil.

Erau câţiva clienţi în magazin, dar o recunoscură pe Heather şi îi făcură loc.

— Iar mi-au ocupat locul, anunţă ea când ajunse lângă tejghea, n-aţi putea face nimic în legătură cu asta, Sandy?

— Ce-am putea noi să facem dacă indicatorul nu are niciun efect? replică vânzătoarea. Am patru cutii pentru

St. Annes şi câteva pachete mai mici pe care să le distribui în drum. Toate formularele de expediere sunt gata.

— Foarte bine.

Heather lua una dintre cutii şi porni spre ieşire, urmată de Sandy cu cealaltă. Un client le deschise uşa.

— Doar ascultă puţin câtă hărmălaie! se indignă Heather, căci vacarmul de claxoane le întâmpină de cum ieşiră. Oricine aude se gândeşte că aşteaptă de cine ştie câte ore.

Încărcară cutiile în autobuz şi intrară după restul pachetelor. Heather tocmai semna formularele de expediere când uşa magazinului se deschise şi o voce autoritară se făcu auzită:

— Există cineva aici care răspunde de autobuzul de afară?

Heather se întoarse spre subofiţerul de poliţie care privea încruntat în direcţia unui grup de bărbaţi din magazin.

— Da, eu, răspunse.

Poliţistul clipi surprins.

— Tu?

— Exact, eu. Numai o secundă.

Heather se întoarse şi-şi continuă treaba, pe când subofiţerul se îndrepta cu paşi mari către ea.

— Nu poţi să stai pur şi simplu aici înăuntru ignorând haosul pe care l-ai creat afară. Nu-ţi dai seama că ai blocat circulaţia pe toată strada?

— Atunci ar fi cazul să te duci să vezi cum ai putea remedia situaţia, replică ea. Te-ai dovedi mult mai eficient dacă ai ieşi să dirijezi puţin traficul în loc să-ţi pierzi vremea apostrofându-mă pe mine.

Sandy lăsă capul în jos pentru a ascunde un zâmbet,

iar unul dintre clienţi chicoti. Sergentul se înroşi la faţă şi i se adresă pe un ton încă şi mai aspru decât iniţial:

— Provocând un astfel de blocaj ai comis o contravenţie. Ai permis de conducere pentru vehiculul respectiv?

— Bineînţeles că am. Dar sper că nu te aştepţi să ies chiar acum să ţi-l aduc. Termin imediat aici, asta dacă mă laşi puţin în pace.

Sergentul se încruntă, apoi oftă şi porni spre uşă.

— Ai două minute la dispoziţie, nu mai mult.

Heather îndoi copiile documentelor pe care urma să le ia cu ea, le băgă în buzunar, apoi adună restul pachetelor.

— Nu l-am mai văzut până acum, spuse.

— Nu, este nou. Abia a venit în oraş săptămâna trecută. Cred că e un pic cam plin de el, observă Sandy. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc, tu vezi-ţi de treabă. Mă scuzaţi că v-am reţinut.

Clienţii zâmbiră cu îngăduinţă şi unul dintre bărbaţi făcu un pas înainte pentru a-i deschide uşa.

— Nu te lăsă intimidată de domnul sergent! murmură el. Se mai umanizează el pe măsură ce trece timpul.

Sergentul era în mijlocul străzii dirijând traficul afectat de blocaj, dar cum o zări pe Heather încărcând pachetele în autobuz, veni spre ea.

— Oare ce crezi tu că faci? o interpelă el.

— Încarc marfă, sună rece răspunsul.

— Ştii foarte bine că nu ai voie să parchezi în felul ăsta. Îşi scoase carneţelul şi-l deschise. Cum te numeşti?

— Heather Forbes. Ai de gând să-i faci proces verbal şoferului maşinii aceleia?

El aruncă o privire la maşina albă parcată lângă refugiu.

— De ce?

— Pentru că el este de vină pentru toată încurcătura asta. A parcat ilegal. Heather indică marcajele de pe stradă şi apoi indicatorul. Uite ce scrie acolo: „Staţie de

autobuz. Parcarea interzisă între 10 şi 11” şi după-amiaza la fel.

— Ei, n-am ce face în legătură cu asta. Dacă n-ai găsit loc de parcare aici, ar fi trebuit să mai cauţi, ceva mai jos, de-a lungul străzii.

— Mai jos! Heather îl fixa cu privirea brusc înfuriată. Unde mai jos? Vezi tu vreun loc de parcare liber mai jos?

El se uită şi într-o parte şi în cealaltă şi ridică din umeri.

— Va trebui să găseşti un loc să parchezi ca lumea. Vreau să-ţi văd permisul.

Şoferul unui camion apăsa îndelung claxonul, iar şoferul unei alte maşini care venea din direcţie opusă scoase capul pe geam şi înjură. Heather schiţă un gest împăciuitor cu o mână.

— Eu mă duc la poştă acum, îi spuse sergentului. Dacă ţii neapărat să-mi vezi permisul, vino după mine până acolo.

El o urmări perplex cum se urcă în autobuz şi închide uşa fără să mai aştepte vreun răspuns din partea lui.

— Idiotul! bombăni ea către pasageri. Dă vina pe mine când altcineva a încălcat legea şi mă mai şi ţine de vorbă în mijlocul străzii în loc să mă lase să eliberez drumul.

Trase maşina în curtea din spatele oficiului poştal şi intră ca să ridice sacii cu corespondenţă. Când se întoarse la autobuz sergentul se înfiinţase cu carneţelul în mână.

— Îţi fac proces verbal pentru obstrucţionarea circulaţiei cu acest vehicul, o anunţă pe un ton oficial.

— Ar trebui să te asiguri că i se va face proces verbal şi celuilalt şofer.

— Ceea ce urmează sau nu să fac în legătură cu oricare alt vehicul nu te priveşte pe tine.

— Ba, cum să nu. Presupun că pot considera faptul că au trimis un sergent de data asta drept o dovadă de oarecare interes.

— Ce vrei să spui? se încruntă el nedumerit.

— Am mai avut o astfel de „confruntare” cu poliţia şi

lunea trecută. Dar era un simplu funcţionar…

— Eu nu ştiu nimic despre asta.

— Atunci cred c-ar fi cazul să te interesezi. Am trimis o scrisoare comisarului din Hobart.

Îi trezise astfel interesul. El aştepta o explicaţie din partea ei, dar cum aceasta nu veni, se văzu nevoit să ceară lămuriri.

— Zona se presupune a fi rezervată autobuzelor, începu ea să explice. Poliţia nu pare să remarce, însă există un indicator acolo. Săptămâna trecută două autobuze au venit în acelaşi timp, aşa că închipuie-ţi ce încurcătură… Iar respectivul funcţionar a binevoit să ne facă nouă proces verbal pentru obstrucţionarea circulaţiei. În condiţiile astea cum ar trebui să ne ducem noi treaba la bun sfârşit?

— V-aţi putea duce după colete după ce parcaţi aici.

— Ei, asta-i bună!…

El reuşi să se stăpânească în ciuda remarcii ei ostile, pe când şi ea se străduia să nu răbufnească.

— Uite ce e! continuă ea. Vezi cutiile alea patru dinăuntru? Cum să le car eu de acolo până aici? Ar trebui să fac patru drumuri… Şi cu pasagerii ce fac? Cum să mă găsească dacă nu pot opri în staţia special amenajată în acest scop?

— Într-adevăr, asta ar fi o problemă. Dar asta nu-ţi dă ţie dreptul să nesocoteşti legea şi să stingereşti fluenţa traficului. Numele complet şi adresa.

Heather oftă şi-i dădu informaţiile cerute, apoi urcă în autobuz ca să aducă permisul.

— Numele şi adresa angajatorului.

— Aceleaşi.

Poliţistul ridică încurcat privirea, iar ea îi zâmbi mândru.

— Sunt propriul meu angajator şi totodată proprietar al acestei linii de autobuze. Uite!

Se întoarse şi flutură triumfător o mână spre blazonul desenat lateral pe caroseria autobuzului. „LINIILE FORBES” se putea citi, iar dedesubt, cu litere mai mici:

„Transport de marfă şi pasageri”.

Capitolul 2

Heather era încântată de reacţia sergentului. Îşi plimba neîncrezător privirea de la autobuz la permis şi la faţa ei radioasă, evident rămas fără replică.

— Nu este oarecum neobişnuit ca o femeie să conducă o linie de autobuze? reuşi până la urmă să întrebe.

— Nu în zilele noastre, sună nonşalant răspunsul. Toţi cei care locuiesc pe traseu s-au obişnuit de ceva timp cu ideea.

— Înţeleg. Îşi făcu de lucru notând ceva în carneţel, apoi îi înapoie permisul. Cât de des parcurgi drumul ăsta?

— Zilnic, exceptând duminicile.

— Mm.

Părea pe punctul de a continua cu întrebările, dar schiţă un gest brusc însemnând „eşti liberă să pleci” şi se întoarse băgând carneţelul în buzunar.

— Ai grijă la drum! mormăi în timp ce ieşea din curte.

Când Heather urcă din nou în autobuz, cei doi ciclişti se arătară destul de preocupaţi de situaţie.

— Oare ţi-ai făcut un duşman? întrebă fata.

Heather ridică din umeri.

— Probabil. Dar nu-mi fac probleme. Dacă primesc citaţie, mă prezint la tribunal şi-mi susţin cauza de nu se văd. Scriu şi la ziare, ca să ştie toată lumea cum stă treaba de fapt.

Peisajul rustic din afara oraşului o ajută să-şi mai domolească indignarea. Le arătă zonele proaspăt reîmpădurite cu arbori autohtoni şi alte câteva atracţii locale, ascultă cu plăcere neîntrerupta lor pălăvrăgeală în timp ce urcau spre vârf. Îi „debarcă” dincolo de culme. Ei mulţumiră, iar ea le mai dădu câteva lămuriri:

— Mai sunt câteva urcuşuri de-aici încolo, dar apoi aproape numai vale.

Probabil că ei ajunseseră la St. Annes înainte ca ea să pornească înapoi deoarece nu-i mai întâlni la întoarcere.

Fu un drum tăcut şi liniştit, fără niciun pasager în autobuz şi cu doar câteva livrări de făcut. Traficul se răriseşi în Gregory; găsi cu uşurinţă loc de parcare de această dată.

Colin Prescott servea un client când intră ea în farmacia din Eden Bay, dar o văzu şi-o rugă să aştepte. De îndată ce clientul plecă, îi ieşi în întâmpinare. Halatul alb cu guler înalt îi conferea un aer de eficienţă şi-l făcea să arate şi mai bine decât mai înainte.

— Mi-ai adus vreo reţetă? întrebă el.

— Da, două. Dar nu trebuie să te opreşti din treabă pentru mine. Există acolo o cutie special pusă ca reţetele să nu se piardă.

— Dar nu voiam să văd reţetele, ci pe tine.

— Oh…

Heather nu prea ştia cum să răspundă la o astfel de abordare. schiţă un zâmbet.

— Mai ai vreun comision de făcut pe ziua de azi?

— Azi nu. A fost o după-amiază liniştită.

— Bine. Termin şi eu imediat şi mergem să luăm masa împreună, ce zici?

— Nu se poate. Am un program de respectat.

— Dar adineaori ai spus că nu mai ai niciun comision de făcut, o contrazise el.

— Poate aşteaptă cineva cu marfă de livrat, sau vreun pasager. La ce folos o linie de autobuze dacă nu te poţi baza pe ea când ai nevoie?

— Asta a sunat ca la carte, replică el râzând.

Heather ridică din umeri. Auzise fraza asta la tatăl ei de nenumărate ori când era mică, dar nu avea de gând să-i facă lui astfel de destăinuiri acum.

— Măcar să bem o cafea împreună, insistă el. Nu cunosc încă pe nimeni în oraş şi mi-ar prinde bine compania.

— Îmi pare rău, dar nu pot să stau. O să-ţi faci cât de curând cunoştinţe.

El întinse o mână parcă spre a o reţine, apoi şi-o retrase.

— Promite-mi că mâine dimineaţă te opreşti cinci

minute să bem o cafea împreună. Cafeaua o să fie gata.

Heather râse.

— Aş accepta, dar eu nu beau decât decafeinizată.

— Facem rost. Deci a rămas stabilit.

Raëlene n-o mai întâmpină la fel de jovial ca de obicei când veni a doua zi dimineaţă. Heather înţelese de ce, în momentul în care Colin apăru în cadrul uşii interioare.

— Cafeaua decafeinizată e gata, te aşteaptă.

— Oh, mulţumesc. Chiar nu ştiam dacă ai vorbit serios sau nu.

— Eu vorbesc cât se poate de serios întotdeauna, declară el. Intră! Nu te reţin mai mult de cinci minute.

Raëlene se îmbufnă când trecură în încăperea alăturată, lăsând-o pe ea să aibă grijă de prăvălie.

Colin îi arătă un scaun la masa mică, iar el se aşeză în faţa ei.

— Pentru o persoană de nădejde aşa ca tine am reuşit să fiu gata la timp. Ţi-am turnat chiar şi în ceaşcă, spuse el. Sper că am făcut-o pe gustul tău de tare.

— Este foarte bine, mulţumesc!

Urmă un moment de tăcere, ea sorbind din cafea. Îşi dădu aproape instantaneu seama că el îi privea părul.

— E culoarea ta naturală, remarcă în sfârşit. Absolut superb! De ce nu-i dai drumul?

— N-ar fi cea mai practică idee, răspunse ea simţind că roşeşte.

— Poate că nu, dar cu siguranţă mi-ar plăcea să-l văd. De unde o astfel de trăsătură?

— Mama se trage dintr-o familie scandinavică.

— Aşa se explică. Ce faci diseară?

— Ajung acasă conform programului, mă uit la televizor, am câteva scrisori de scris. Heather se uită la ceas. Scuză-mă, trebuie să plec. Mulţumesc pentru cafea!

Aproape ieşise pe uşă când îşi aminti de pachetele cu medicamente pe care trebuia să le ia. Raëlene zâmbi cu superioritate întinzându-i-le.

— Nu uita de ce ai trecut de fapt pe aici! îi zise. Te-ai trezi într-o mare încurcătură dacă le-ai uita.

— Da, mulţumesc, Raëlene! Ne vedem după-amiază.

Doamna Croft, pasagerul ei obişnuit de marţi, aştepta în faţa casei sale, situată la una dintre cotiturile drumului.

— Bună, dragă! o întâmpină ea pe Heather. O nouă zi minunată, nu-i aşa? Ocupată, ocupată?

— Nu prea. Doar livrările obişnuite şi câţiva turişti. Cu genunchiul cum merge?

Subiectul genunchiului doamnei Croft avea să întreţină conversaţia timp de cel puţin două livrări de acum încolo. După aceea aveau să urmeze câteva bârfe de actualitate prin oraş. Cam tot ce ştia Heather despre localnici o avea ca sursă pe doamna Croft. Aceasta ştia întotdeauna în care familie urma să se nască un copil, cine avea probleme financiare sau cine cu cine se certase, când şi în ce împrejurări, dar nu era niciodată răutăcioasă pe seama a cele ce relata. Era pur şi simplu interesată de viaţa de zi cu zi a districtului, iar Heather aflase că se oferea mereu când era nevoie de ajutor. Înainta în vârstă şi genunchiul atins de artrită o supăra, dar asta n-o împiedica să treacă săptămânal prin Gregory să-şi viziteze fiica şi familia acesteia.

— Ai făcut cunoştinţă cu noul subofiţer de poliţie? întrebă doamna Croft. Este sergent, proaspăt transferat din Hobart.

— Da, am făcut, răspunse Heather. Era cât pe ce să mă reţină ieri pentru parcare neregulamentară.

— Oh, Doamne! Am auzit eu că urmăreşte cu sfinţenie litera legii. Nici c-o să închidă vreodată ochii, cum mai făceau câteodată cei dinainte.

— Poate acum o să se întreprindă ceva împotriva celor care parchează ilegal pe locul rezervat autobuzelor.

Locul de parcare nu era ocupat astăzi, dar de fapt marţea nu era niciodată la fel de aglomerat ca lunea.

Heather o ajută pe doamna Croft să coboare cele câteva trepte ale autobuzului. O familie cu doi copii cumpărase bilete dus-întors până la St. Annes şi când să plece de pe loc, un alt pasager apăru în fugă.

— Pfiu! Bine că te-am prins! abia îngăimă el istovit.

Am rămas cu maşina în pană, aşa că trebuie să ajung la St. Annes ca să iau autobuzul spre sud.

Ieşind cu autobuzul din curtea oficiului poştal, Heather îl zări pe sergent dirijând circulaţia în intersecţie. El ridică o mână, semn că a recunoscut-o, iar copiii săriră entuziasmaţi:

— Uite, mami, nenea poliţistul ne-a făcut cu mâna, remarcă voios fetiţa. L-ai văzut?

— Trebuie să fie un nene poliţist tare de treabă, o asigură mama ei.

„Ha!" gândea Heather accelerând. „Să-şi lase maşina în stradă preţ de vreo două minute, să vedem atunci dacă îşi menţine părerea".

De cum îşi termină treburile în St. Annes, Heather îşi luă pachetul cu mâncare şi o carte şi merse să se aşeze la umbra copacului ei preferat, pe faleză. Cei patru pasageri ai ei din autobuz organizaseră un picnic pe plaja inundată de soare. La puţin timp după masă făcură o baie în mare, apoi se îmbrăcară şi plecară, probabil să colinde prin magazine. Heather îi reîntâlni în staţia de autobuz, fiecare cu câte un cornet de îngheţată în mână.

Heather inventă o problemă de rezolvat înainte de plecare.

— Nu durează decât cinci minute, îi asigură ea. Puteţi să vă bucuraţi de aerul proaspăt. Dacă aveţi nevoie de toaletă, imediat după colţ.

Intră într-o mică băcănie să schimbe câteva vorbe cu proprietarii, iar când se întoarse îi văzu pe cei patru membrii ai familiei ieşind de la toaletă. Sperase ca această mică manevră să prevină alte opriri pe drum, dar n-a fost să fie.

— Mami, mi-e rău!... se plânse băieţelul când tocmai urcau panta cea mai abruptă a drumului.

Heather îşi înăbuşi un oftat, gândindu-se câţi alţi părinţi nu fac aceeaşi greşeală luându-şi copiii la o lungă plimbare cu autobuzul după ce i-au lăsat să se joace prin soare fără pălărie şi i-au ghiftuit cu îngheţată şi alte bunătăţi.

— Ţine! spuse întinzându-i peste umăr o pungă mare de hârtie. N-o să pot opri imediat.

Copilul rezistă până reuşi ea să oprească, câţiva kilometri mai încolo. Nu după mult timp însă i se făcu rău din nou, apoi şi sora lui începu să se plângă.

— Mami, şi mie mi-e rău!

— Îmi pare foarte rău! se scuză tatăl după ce opriseră a patra oară. Asta probabil îţi dă ţie programul peste cap.

— Nu vă faceţi griji, îl linişti ea. Mai mult ca sigur le va trece repede.

N-au mai oprit decât o singură dată, dar. alarmă falsă! Heather nu mai încercă să recupereze timpul pierdut. Drumul în serpentine cerea atenţie maximă, iar uşoara accelerare când pantele se mai domoliră nu făcu decât să înrăutăţească starea copiilor. Cel puţin nu avea nimic de curăţat în maşină, se consolă ea.

Traficul era greoi în Gregory la acea oră a după-amiezii. Şcolile îşi încheiaseră programul, iar mamele care-şi luau copiii de la şcoală cu maşina făceau şi unele cumpărături în drum spre casă. Heather era prinsă în marea de vehicule, pregătită să facă faţă oricărui eveniment neprevăzut. Apăsă brusc pe frână când uşa din spate a unei dubiţe din faţa ei se deschise în mers.

Aproape instantaneu se dezlănţui în spatele ei o orchestră de claxoane, care mai de care mai iritate. Heather coborî să vorbească cu şoferul dubiţei, apoi urcă înapoi în autobuz şi semnaliză celorlalte maşini să treacă pe lângă ea. Într-un concert de claxoane şi fluierături, circulaţia îşi reluă anevoie cursul pe lângă autobuzul oprit.

— Mai bine aţi coborî acum, se adresă Heather pasagerilor. N-o să mă pot urni de aici prea curând şi nu suntem departe de staţie.

— E chiar mai bine aşa, zise tatăl, noi stăm în partea asta a oraşului.

Heather îi ajută pe copii să coboare. Părinţii îi urmară. Abia puseseră cu toţii piciorul pe trotuar, când o voce cunoscută întrebă cu severitate:

— De data asta ce crezi tu că mai faci? Nu ştii că nu ai voie să debarci pasagerii decât în locurile special amenajate?

Heather trase aer în piept şi reuşi să se stăpânească în timp ce se întorcea spre sergent, dar expresia de pe faţa ei nici nu mai avea nevoie de cuvinte: „Oh, nu! Nu tu, din nou!”

Capitolul 3

— Oare ce crezi tu că faci? repetă sergentul. Nu vezi, nu auzi ce încurcătură provoci?

— Înainte să-ţi sară ţandăra, mai bine vii să vezi ce s-a întâmplat, replică Heather. Nu am oprit aici din proprie iniţiativă.

El o urmă până în dreptul dubiţei care cauzase oprirea ei bruscă şi rămase pentru a doua oară fără cuvinte, holbându-se la grămada de sticlă spartă şi la lichidul ce se scurgea de-a lungul străzii. Un miros puternic de oţet plutea în aer, iar poliţistul îşi înăbuşi un strănut.

— Ai dat peste cineva? întrebă el.

— Nu, n-am dat peste nimeni! Am văzut sticlele căzând şi am frânat. Şoferul s-a dus să caute o mătură sau ceva cu care să cureţe mizeria asta.

— Hm. Transportul unei încărcături „imprevizibile” este o contravenţie, zise el ca şi cum descoperirea şi pedepsirea unor astfel de infracţiuni ar fi fost ţelul său în viaţă. Se uită iritat după şoferul care i se părea că nu se mai întoarce. Întoarse privirea spre Heather: Şi tu ce stai şi te uiţi? Dacă nu ai fost implicată în incident de ce staţionezi şi blochezi traficul?

— M-am gândit c-aş putea preveni trecerea altor vehicule prin maldărul ăsta de sticle sparte, explică ea. Nişte cauciucuri sparte ne-ar mai lipsi acum. Pot să contez pe tine să dirijezi un pic circulaţia pe lângă autobuz?

Sergentul se încruntă ţâfnos şi încuviinţă cu jumătate de gură:

— Bine, mă ocup eu de asta. şi să nu te aştepţi să mai găseşti locul de parcare neocupat pentru că indicatorul nu

mai are nicio valoare după ora 11.

Cu alte cuvinte, abia aştepta ca ea să mai comită vreo contravenţie cu parcarea ca s-o poată taxa „în litera legii”, se gândea Heather iritată. Înţelese aluzia, lăsă autobuzul în curtea din spatele oficiului poştal şi porni pe jos spre agenţie.

— Eşti în întârziere, observă Sandy. Ai avut probleme pe drum?

— Copii bolnavi. Apoi un blocaj aici, la capătul străzii. Noul vostru sergent este din nou pe picior de bătaie.

— Îşi creează o reputaţie în toată regula. Unde ai lăsat autobuzul?

Sandy o privea aprobator în timp ce ea explica.

— Noroc că nu avem nimic de încărcat, atunci. Totuşi mâine cred c-o să fie ceva marfă.

Farmacia era închisă când ajunse ea înapoi în Eden Bay. Scrise un bileţel anunţând că nu are reţete de lăsat şi-l strecură în cutia poştală. Se întoarse la autobuz şi nu mică îi fu mirarea când dădu peste Colin sprijinit tacticos de caroserie.

— Începusem să mă întreb de ce nu mai ajungi, o tachină el. Credeam că tu eşti întotdeauna o persoană de nădejde, de-şi poate omul potrivi ceasul după tine.

— Nu începe, se enervă Heather. Numai de remarci cu subînţeles nu-mi arde mie acum.

— Oh, îmi pare rău! Ai avut o zi proastă?

Părea într-adevăr preocupat; până şi Heather se simţi obligată să-l asigure:

— Nu chiar. Doar câteva opriri neprevăzute pe drumul de întoarcere. Dar noul poliţist din Gregory m-a scos din sărite.

El făcu un pas către ea.

— Hai să mâncăm ceva înainte să pleci mai departe.

— Nu, mulţumesc! E în ordine. Trebuie să plec, m-or aştepta oamenii în staţie.

Ea se aştepta ca el să insiste, dar Colin observase că ea e gata de plecare.

— Bine. Te aştept mâine dimineaţă!

Şi se ţinu de cuvânt. A doua zi dimineaţă o ceaşcă de cafea o aştepta pe măsuţa din camera din spate. De data asta şi o farfurie cu biscuiţi în ciocolată.

— Încet, încet, mă organizez şi eu, îi spuse el. În curând sertarele or să fie ticsite cu bunătăţi. Poftim!

— Nu, mulţumesc! Nu obişnuiesc să ciugulesc câte ceva aşa, între mese.

El insistă, dar ea nu se lăsă convinsă.

— Ei, acum înţeleg cum te menţii aşa în formă, o complimentă el. Eu n-am atâta voinţă şi ador dulciurile.

După exact cinci minute, Heather se ridică. El o conduse până la uşă, făcând ceva planuri pentru după-amiază.

— Eu pregătesc cafeaua. Sper să nu mai ai probleme şi astăzi.

— Nu, mulţumesc! Heather se întoarse spre el şi-i spuse cu hotărâre: Să nu te aştepţi să vin să beau câte o cafea de fiecare dată când trec prin oraş.

— Dar ar fi singura mea posibilitate de a sta de vorbă cu tine, protestă el.

— Îmi pare rău, dar mai am şi alţi prieteni în zonă. Nu-i pot neglija ca să-mi petrec tot timpul la tine, aici.

El părea descurajat, dar Raëlene era încântată. Îi zâmbi chiar lui Heather cu exuberanţa ei obişnuită şi-i făcu prieteneşte cu mâna la plecare. Heather zâmbi în sinea ei în drum spre maşină. Raëlene credea cu siguranţă că acum are mai multe şanse la Colin, dar era atât de tânără. Colin probabil preferă genul mai matur.

Săptămâna se scurse liniştit, fără alte incidente. Cuplul canadian îşi continuă periplul turistic spre sud, întâmpinând-o pe Heather ca pe o veche prietenă, când ea opri să-i ia cu autobuzul. Mai avu parte şi de alţi câţiva pasageri interesanţi. Chiar şi traficul în Gregory parcă se mai fluidizase, iar vremea caldă şi plăcută părea să ţină şi ea cu tânăra „întreprinzătoare”. Heather îşi făcuse un scop din a vizita şi alte magazine şi localuri, de câte ori se afla în Eden Bay, hotărâtă ca vizitele matinale la farmacist să nu devină o obişnuinţă. Dar de fiecare dată când totuşi mai

trecea pe acolo, el o întâmpina încântat, invitând-o să mai rămână, însă niciodată prea insistent.

Duminică dimineaţă cineva sună la uşă. Heather se duse să deschidă. În pragul uşii stătea nimeni altul decât. Colin.

— Bună dimineaţa! salută el.

— Ce cauţi aici? bolborosi ea încurcată.

— Am venit să te văd. M-am gândit că poate astăzi ai timp să stăm puţin de vorbă, având în vedere că nu ai alt program.

Heather dădu resemnată din cap şi-l invită înăuntru. Bine că făcuse puţină ordine de dimineaţă. Era destul de adecvat îmbrăcată, având în vedere împrejurările, în rochia ei albă, înflorată. dar era desculţă.

— Sunt convinsă că nu refuzi o ceaşcă de cafea, îi spuse în drum spre bucătărie. Puse ibricul pe aragaz şi întrebă: Cum ai aflat unde stau?

— Foarte uşor. Toată lumea ştie că sediul „Liniilor Forbes” este în Victoria Cove, şi oricine în oraş ştie unde locuieşti.

— Probabil că ai pornit la drum dis-de-dimineaţă.

— Da. Ei bine, n-am vrut să ratez ocazia.

Ceva sclipea în privirea lui Colin care admira părul ei auriu adunat într-o parte şi prins cu un elastic în ton cu roşul florilor de pe rochie.

— Mă bucur că am ajuns la timp să te văd cu părul pe spate, spuse el.

Heather roşi, dar rezistă impulsului de a-şi ridica părul în vârful capului. Încercă să continue cât mai nonşalant discuţia:

— Sper că n-ai avut surprize neplăcute pe drum. Cât ai de gând să stai?

— Asta depinde numai de tine, sună rapid răspunsul. Sper că îmi vei permite să te scot să luăm masa în oraş. Dar până atunci, am adus echipamentul de înot, rachetele de tenis, o hartă şi cartea de credit, aşa că sper să fac faţă oricărei preferinţe pe care ai avea-o tu pe ziua de azi.

Heather nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Eu îmi planificasem să fac curăţenie azi.

— Curăţenie? Duminica? El scutură hotărât din cap în semn că nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Plus că nu mi se pare deloc să fie nevoie de curăţenie. Dacă alte treburi nu mai ai, eu mi-am propus să-ţi fac azi program de voie şi să ne distrăm împreună.

Heather zâmbi şi hotărî să dea curs invitaţiei lui. Se gândi să-l ducă să admire peisajul de undeva de sus. De pe veranda casei se deschidea o perspectivă magnifică asupra oraşului, dar urcând pe una dintre culmile învecinate, priveliştea era ameţitoare.

Inevitabil, Colin se plânse că panta este prea abruptă şi că el nu este obişnuit cu astfel de încercări temerare, dar, o dată ajunşi în vârf, fu de acord că peisajul meritase efortul. Făcură apoi o baie în mare, iar Colin insistă să ia masa la cel mai bun restaurant din oraş.

— Nu există decât două localuri deschise duminica, se amuză Heather. Barul de zi de pe plajă şi restaurantul de la Hotel Victoria.

El se dovedi o companie cât se poate de plăcută, ştiind să evite cu succes momentele de tăcere stânjenitoare. Buna dispoziţie guvernă atmosfera pe parcursul întregului dejun. Heather privea în ochii căprui, de o strălucire aparte, şi se simţea fără voia ei atrasă de acest bărbat, faţă de care îşi propusese încă din prima clipă când îl văzuse să fie indiferentă. Decisese încă de atunci să nu se lase impresionată de cât de bine arată şi de propria lui încredere în sine, dar nu se putea să nu te flateze un bărbat care a bătut atâta drum doar ca să te vadă.

După-amiază vizitară o rezervaţie naturală la câţiva kilometri înspre nord, apoi Heather îl invită la ea să ia o gustare înainte de a pleca acasă.

— Să vii să bem cafeaua împreună mâine dimineaţă! o îndemnă el când în cele din urmă se hotărî să plece.

Heather ezită, dar nu reuşi să găsească un motiv întemeiat pentru a refuza. Astăzi se simţise foarte bine în compania lui şi câte o ceaşcă de cafea din când în când nu

implica nicio altă obligaţie.

— N-ai mai trecut de o săptămână întreagă pe la mine, continuă el.

— Aproape o săptămână, rectifică ea. Am venit de două ori săptămâna trecută.

— Ei bine, ceilalţi prieteni ai tăi de prin oraş n-or să aibă de ce să se simtă neglijaţi dacă treci şi mâine pe la mine.

Acum sunt şi eu localnic, aşa că am dreptul la aceleaşi privilegii ca şi ceilalţi locuitori ai oraşului.

— Weekendul ăsta ar fi trebuit să ţi-l petreci în oraş legând şi alte prietenii.

— Am preferat să te vizitez pe tine. El luă tăcerea ei drept încuviinţare şi zâmbi satisfăcut. Bine atunci. O să fiu gata cu cafeaua.

Spre amuzamentul ei, Colin era cu un client a doua zi de dimineaţă când ajunse ea. Îi făcu semne disperate să-l aştepte. Heather nu-şi putu stăpâni un surâs în timp ce trecea în camera alăturată. Raëlene profită de ocazie şi veni după ea.

— Colin e un bărbat cât se poate de misterios, începu ea. Ştii tu, nici n-a fost zărit prin oraş în weekendul ăsta. Nu se ştie dacă îi place crichetul sau e pasionat de bărci sau mai ştiu eu de ce altceva. Am crezut c-o să vină la discotecă, dar n-a venit.

— Cu timpul o să aflaţi mai multe despre el, o asigură Heather. Lucraţi împreună de ceva vreme. Cum vă înţelegeţi?

— El e drăguţ aşa. dar nu prea vorbeşte, aşa că nu ştiu nici eu prea multe despre el, oftă Raëlene. Mi-ar plăcea să ies cu el undeva. Toate fetele ar muri de invidie. Dar pare să nu priceapă aluziile.

— Nu te strădui prea mult, o sfătui Heather. Ce-i mult strică şi asta cu siguranţă n-ar face decât să-l îndepărteze.

Făcu un semn de avertizare căci se auzeau paşi. Raëlene se întoarse în farmacie fără a mai spune nimic altceva.

— Cred că am ajuns la timp să-mi iau rămas bun, aşa-

i? spuse Colin intrând. După-amiază?

— Bine… O să trec după-amiază pentru câteva minute, căzu ea de acord.

El zâmbi de parcă tocmai i se făcuse un cadou neaşteptat.

Marţi dimineaţă canadienii aşteptau în Gregory autobuzul de St. Annes.

— Bună!

Heather tocmai o ajuta pe doamna Croft să coboare din maşină, când auzi salutul.

— Bună! Heather luă biletele şi puse rucsacurile în maşină. Urcaţi! Mă întorc imediat, mă duc numai să ridic coletele.

De data asta avea de luat două pachete mari şi un televizor care fusese trimis în oraş la reparat.

— Aduc eu televizorul, spuse Sandy. Tu du-te şi fă loc în maşină pentru el!

Heather aranja marfa în autobuz, făcând loc pentru televizor, şi nu-l observă imediat pe bărbatul înalt care aştepta în tăcere lângă maşină.

— Călătoriţi cu noi? îl întrebă.

— Da, am bilet.

Vocea o făcu să se întoarcă şi să-l privească cu mai multă luare-aminte. Era un tânăr lat în umeri, cu părul blond-roşcat. Astăzi purta o cămaşă verde, deschisă la gât şi pantaloni bej în locul uniformei, dar nu încăpea nici cea mai mică îndoială. Era noul sergent de poliţie.

— Până unde mergi? îl întrebă.

— Până la St. Annes, răspunse el, pregătit parcă pentru o eventuală dispută.

Întinse biletul, iar Heather rupse unul dintre capete.

— Ţi s-a stricat maşina? se interesă ea.

— Nu. Vreau să merg cu autobuzul.

Sandy apăru cu televizorul în braţe, scăpând-o pe Heather de datoria unui răspuns. Atât era de ajuns ca să-i compromită ei ziua, se gândea furioasă, prezenţa unuia ca sergentul pe parcursul întregului drum. Probabil spera să o prindă încălcând vreuna dintre regulile lui meschine.

Cu mâinile pe volan şi cu ochii aţintiţi asupra drumului, ea avea impresia că privirea lui îi urmăreşte fiecare mişcare şi asta îi inducea un sentiment de nervozitate, de parcă dădea examen de conducere. Spera să nu se întâmple nimic care să-i dea lui motiv s-o critice.

— Abia aştept să trecem munţii, îşi exprimă tânăra canadiană nerăbdarea de îndată ce porniră la drum. Am auzit că zona oferă una dintre cele mai frumoase privelişti din Tasmania.

— Este într-adevăr splendid, confirmă Heather. Şi panorama de sus asupra oraşului St. Annes care se întinde în vale este minunată. Zona va fi încă şi mai frumoasă când copacii tineri vor creşte. Acum câţiva ani regiunea era urâţită de defrişările excesive. Coaste întregi fuseseră despădurite. Dar fabrica de cherestea a întâmpinat serioase dificultăţi materiale şi şi-a mutat sediul în altă parte.

— Şi în zona de unde venim noi există astfel de probleme forestiere, spuse tânărul. Este nevoie de cherestea, dar nimeni nu agreează ideea defrişărilor.

Conversaţia o ajută pe Heather să se relaxeze. Nu avea să permită ca prezenţa sergentului să-i strice plăcerea excursiei. Avea să pălăvrăgească aşa cu cei doi canadieni şi să-l ignore pe el total.

Oprea de câte ori turiştii doreau să facă fotografii, dar niciodată în locuri primejdioase. Drumul prin munţi şi panorama asupra oraşului fură apreciate la maximum, iar Heather se bucură de reacţiile admirative ale vizitatorilor.

O familie cu trei copii ieşise la şosea pentru a primi televizorul.

— Uraa! săriră cei trei în sus de bucurie, în timp ce obiectul entuziasmului lor era transferat din portbagajul autobuzului în cel al camionetei familiei. Astă-seară ne uităm la televizor!

— Asta numai dacă sunteţi cuminţi, îi mai domoli tatăl lor. Se întoarse spre Heather şi i se adresă zâmbitor: O să fie oricum un pic de linişte în casă, acum că l-am primit înapoi.

Familia făcu voios cu mâna în urma autobuzului, iar pasagerii le răspunseră la fel.

— Trebuie să le inspiri într-adevăr o foarte mare încredere, observă canadianul. Să laşi aşa televizorul. Într-un autobuz.

— Au de ales între această posibilitate şi perspectiva a doua drumuri lungi şi costisitoare până în oraş, drumuri pentru care nu au nici timpul, nici posibilităţile necesare.

La vreo câteva minute de mers, alt fermier îşi aştepta corespondenţa şi ziarele.

— Bună ziua! o întâmpină el. Heather, ai putea să-mi faci şi mie un serviciu? Tractorul lui Bert Moody s-a stricat şi piesele comandate de el n-o să ajungă decât cel mai devreme într-o săptămână. Poţi să-i duci tu piesele astea de la mine?

— Sigur! Unde este?

— Cu vitele la păscut. Dacă nu-l vezi, lasă cutia lângă ţarcul cu Hereford.

— Bine. Pe curând!

Heather transportă cutia cu piese până la ferma învecinată. Nu mică fu mirarea celor doi canadieni când o văzură lăsând cutia pe unul dintre stâlpii de metal ai gardului de sârmă. În jur, cât vedeai cu ochii, numai câmp, vaci şi parcele îngrădite; nici măcar o cotitură a drumului.

— De unde ai ştiut unde s-o laşi?

Heather arătă înspre animalele care păşteau liniştite.

— Acelea sunt vite de Hereford. Dincolo de gard este cireada lui Bert. El o să vină să-şi adune vitele. Uite-l că vine!

Făcu semn cu mâna bărbatului care apăruse de după o movilă. Bert ridică ambele braţe în semn de mulţumire. Îşi continuară drumul până la St. Annes.

— Îţi mulţumim din suflet! spuse tânărul soţ, după ce le dădu bagajele jos din maşină. Ne-ar fi făcut mare plăcere să ne duci tu până la Hobart.

— Nu mi-ar plăcea să circul pe traseu spre Hobart, mărturisi Heather. Nu mă omor după viaţa la oraş. Distracţie plăcută în continuare!

Sergentul coborâse şi aştepta lângă şosea.

— Din câte ştiu eu, 13.30 este ora de plecare, i se adresă el. Aşa este?

— Da. Sper să ai destul timp să-ţi termini treburile.

— Nu sunt de serviciu astăzi. Am venit doar ca să cunosc mai bine zona, să aflu câte ceva despre comunitatea în care locuiesc.

— Ah!

O rugă să-i indice câteva locuri unde ar putea să ia masa de prânz. Ea îi înşiră câteva localuri: o tavernă pescărească, un snack bar, o mică pensiune şi hotelul restaurant.

El ezită o secundă, apoi îndrăzni:

— Ai vrea să luăm masa împreună?

— Nu, mulţumesc! Am întotdeauna pachet la mine şi iau masa pe plajă.

— Înţeleg. Nicio problemă. O să mă întorc la timp pentru plecare.

Porni agale spre restaurant, părând a suferi un pic de singurătate. Pe Heather o cuprinse un val de compasiune. „Pentru un bărbat cu o asemenea manie a regulilor, viaţa într-un orăşel de provincie nu se întrevede prea în roz”, se gândi ea. Toată lumea avea să-l ocolească; probabil oricine se va simţi la fel de stânjenit în prezenţa lui, cum se simţise şi ea când el se urcase în autobuz de dimineaţă.

Dar oricum, nu era problema ei. Era numai vina lui. dacă se purta atât de puţin prietenos cu oamenii! Ea nu avea să fie singura persoană care să se bucure de un eventual transfer al lui înapoi la oraş.

Capitolul 4

Heather închise cartea şi-şi adună lucrurile întrebându-se dacă să-l aştepte pe sergent în caz că acesta întârzie. Ar putea şi ea să invoce litera regulamentului, îşi zise într-un impuls de răutate. Ar putea pleca în secunda în care minutarul ajunge în dreptul cifrei şase. Chiar dacă l-ar vedea alergând după autobuz ar putea foarte bine să refuze să oprească, pe motiv că nu poate îmbarca sau debarca pasageri decât în locurile special amenajate. „Să-l

vedem atunci pe domnul sergent, împotmolit de cealaltă parte a munţilor”.

Însă nu fu cazul, deoarece când ajunse ea în staţie el era deja acolo, aşezat degajat pe băncuţă, cu picioarele întinse înainte. O aştepta probabil de cel puţin cinci minute, se gândi Heather, nemaiînţelegând acum cum de-şi făcuse asemenea iluzii. Ar fi trebuit să-şi închipuie că o persoană meticuloasă ca el nu ar risca să piardă autobuzul. Cu greu ar putea fi un astfel de om prins pe picior greşit.

— Bună ziua! salută el ridicându-se.

— Bună!

Heather deschise portiera şi luă biletul.

— Se pare că eu sunt deocamdată singurul pasager, adăugă el. Te deranjează dacă stau mai în faţă?

Da, o cam deranja, dar ce era să facă? Ar fi putut să ocupe locul de lângă ea cu pachete, dar acum era oricum prea târziu.

— Dacă vrei. sună scurt răspunsul. Însă. nu sunt mulţi care să dorească să coboare panta cu o astfel de perspectivă în faţa ochilor.

— Promit că nu mă sperii.

Când îşi reluă locul la volan, Heather resimţi aceeaşi tensiune ca la venire. Era de-a dreptul penibil să se lase astfel afectată de prezenţa sergentului. El nici măcar nu era de serviciu. Şi chiar dacă ar fi fost, nu i-ar fi găsit nimic de reproşat. Tatăl ei o învăţase să conducă şi o învăţase bine. Nu avusese niciodată niciun accident. Dacă nu ar exista problema parcării, n-ar avea niciun fel de confruntări cu legea sau cu organele de ordine.

— Apropo, deschise el discuţia, ar trebui să-ţi spun că n-o să ai probleme după contravenţia de săptămâna trecută.

— Oh! Vorbele lui o surprinseseră pe Heather. Ea s-ar fi aşteptat ca, după câte i-a spus la momentul respectiv, el să se facă luntre şi punte ca s-o aducă în instanţă.

El zâmbi, apoi începu să explice:

— Concluzia evidentă a fost că în zonă se face simţită lipsa organelor de ordine. Am reuşit să aduc în discuţie

problema, dar atitudinea unora nu se schimbă peste noapte.

— Am auzit că îţi creezi o adevărată reputaţie. comentă Heather.

— Foarte bine. Asta înseamnă că au început să priceapă mesajul. Când toată lumea o să ştie cum stă treaba în ceea ce mă priveşte, lucrurile or să înceapă să ia o cu totul altă întorsătură. Atunci regulile vor fi respectate.

— Cu o astfel de atitudine n-o să-ţi faci prea mulţi prieteni în oraş.

— Nu sunt aici ca să câştig un concurs de popularitate, replică el. Datoria mea este să veghez ca legea să fie respectată.

Heather se uită la ceas şi porni motorul. Dacă nu punea capăt discuţiei acum, puteau cu uşurinţă ajunge din nou la o confruntare şi nu avea niciun rost. Dumnealui sergentul avea să afle destul de curând că trebuie să mai lase de la el dacă vrea s-o ducă bine într-un orăşel de provincie.

Timp de douăzeci de minute niciunul nu mai scoase o vorbă. Tăcerea devenise stânjenitoare, cel puţin pentru Heather. Avea deseori pasageri mai puţin vorbăreţi, dar niciunul până acum nu o făcuse să se simtă atât de stingheră în propriul ei autobuz ca acest sergent nesuferit.

— De ce nu ai făcut călătoria asta cu maşina? De ce ai luat autobuzul? rupse ea tăcerea. N-ar fi fost mai comod pentru tine să fii pe patru roţi proprii, în loc să depinzi de un program anume?

— Am vrut să aflu mai multe despre regiune. N-aş fi reuşit acest lucru bătând pur şi simplu şoseaua la volanul maşinii mele.

— Înţeleg. Şi cam ce ai aflat?

— Păi, de exemplu: cât de importantă este o linie de autobuze care să facă legătura între localităţi într-o astfel de zonă; că serviciul pe care-l prestezi tu este vital pentru supravieţuirea căminelor izolate. Nu mi te-aş fi închipuit niciodată transportând televizoare sau făcând comisioane între ferme vecine.

Cuvintele lui o flatară pe Heather şi tăcerea ce urmă deveni parcă mai puţin apăsătoare. Ea era atentă la drum, pregătită să facă faţă oricărei eventuale apariţii neprevăzute pe carosabil, bicicletă sau orice alt vehicul, iar el se aşezase comod şi admira peisajul.

Opriră la un mic han la şosea. Heather îşi anunţă însoţitorul că are destul timp să bea un suc şi să ciugulească ceva, dacă doreşte.

— Plecăm într-un sfert de oră.

— Lasă-mă să-ţi fac cinste cu un ceai sau ceva, făcu el invitaţia.

— Păi.

— Te rog! Doar să stăm puţin de vorbă. Tu ştii mai multe despre împrejurimi decât oricine altcineva.

Ar fi putut să ia o gustare în bucătărie, aşa cum făcea de obicei, dar amabilă din fire, acceptă invitaţia. I se întâmpla adesea să ia masa împreună cu pasageri singuratici, iar acesta era cu siguranţă mai singuratic decât majoritatea.

— Vin imediat! Să încarc întâi cumpărăturile în autobuz. Un ceai ar fi perfect. Ştiu ei cum îmi place.

Când ea se întoarse, el se aşezase deja la o masă lângă fereastră şi o aştepta cu două ceşti de ceai gata pregătite. Pe Heather situaţia o amuză şi-şi muşcă uşor buza de jos ca să nu izbucnească în râs: parcă-l vedea pe Colin aşteptând-o dimineaţa cu cafeaua pregătită. Raëlene mai ales s-ar fi amuzat copios.

Tânărul subofiţer stătea drept în scaun şi ea avu pentru o clipă senzaţia că are să se ridice şi să-i iasă în întâmpinare.

— Ar trebui să mă prezint, începu el când o văzu aşezată. Mă numesc Grant Gibson.

— Îmi pare bine! murmură ea automat.

El zâmbi, iar zâmbetul avu un efect surprinzător asupra fizionomiei sale. Părea mai tânăr, mult mai prietenos şi aproape chipeş. Heather observă că era mai tânăr decât presupusese ea iniţial, cam de aceeaşi vârstă cu Colin. Avea ochi albaştri şi era tuns scurt, aşa cum îi stă

bine unui bărbat în uniformă.

— Mă priveşti de parcă abia acum am devenit o persoană în carne şi oase, remarcă el.

Heather roşi.

— Oh, îmi pare rău! N-am vrut.

— Nu-ţi cere scuze. Mi se întâmplă deseori. Foarte rar întâlnesc persoane în afara serviciului.

— Locuitorii din Gregory sunt foarte sociabili, îl asigură ea. Dacă ai fi şi tu un pic mai puţin băţos, te-ar primi cu braţele deschise.

— Când spui „mai puţin băţos”, presupun că vrei să zici „să mai treci cu vederea din când în când unele mici abateri”. Că doar din cauza asta ai avut tu probleme.

Ultimele lui cuvinte o încurcaseră şi privirea de pe faţa ei era cât se poate de expresivă în acest sens.

— De atunci ai mai avut probleme cu parcarea în Gregory? întrebă el.

— Ei bine, nu. Traficul pare chiar să se fi înlesnit în ultima vreme.

— Ei, vezi!…

— Adică i-ai pus la punct pe şoferii care parcau unde nu trebuie?

— Exact. După cum ai spus chiar tu, traficul s-a înlesnit considerabil. Se aplecă puţin înainte şi redeveni serios. Legile există ca să uşureze viaţa oamenilor, nu ca să le creeze acestora probleme. Nu fac decât să previnã eventuale neplăceri în sânul comunităţii, neplăceri cauzate de egoismul unora.

— Înţeleg.

Nu putea contrazice ceva care suna atât de logic. Plus că avea dreptate în legătură cu îmbunătăţirea traficului.

— Oamenii or să ajungă să mă cunoască destul de curând, declară el. Nu mă interesează câtă influenţă cred unii că au. Dacă încalcă legea vor suporta consecinţele.

— Atâta timp cât o să reuşeşti să previi parcarea neregulamentară pe locul autobuzului, eu n-o să am de ce să mă plâng.

— Cel puţin noi doi am ajuns la o înţelegere. Eu ştiu cât de importante pentru comunitate sunt livrările pe care le faci tu, iar tu poţi fi sigură că de acum încolo voi face tot posibilul să găseşti întotdeauna locul de parcare neocupat. Povesteşte-mi câte ceva despre afacerea ta. Ai un singur autobuz?

— Nu, am două. Celălalt este un pic mai mare, aşa că o să-l folosim mai des acum că s-a deschis sezonul turistic. Sunt şi coproprietara unui autocar care poate fi închiriat.

— Dar întreţinerea?

— Am un mecanic foarte bun. Are şi permis de conducere, aşa că poate să-mi ţină şi locul la şofat dacă este cazul.

Heather îşi termină ceaiul şi se ridică, gândindu-se că dăduse deja destule detalii despre afacerile ei.

— Mulţumesc pentru ceai! Plecăm în patru minute. Ne întâlnim afară.

Pe drumul înapoi spre Gregory conversaţia nu fu prea animată. Heather nu-l mai întâlni până miercurea următoare. O ajuta pe doamna Croft să urce în autobuz; el ieşi din agenţie. Venerabila doamnă era deja instalată comod când el o salută.

— Bună! răspunse ea. Cu ce te pot ajuta?

— Am bilet pentru Victoria Cove. Aş vrea să văd şi cealaltă parte a traseului.

Heather rămase cu gura căscată. „Oh nu, nu din nou!” se gândi. Făcuseră ei pace, dar nu voia ca el să-şi facă un obicei din a călători cu autobuzul ei.

— N-o să te poţi întoarce azi, îl avertiză ea. Acesta este singurul autobuz şi eu nu mă întorc decât mâine.

— Mi-am dat seama. O să rămân peste noapte la hotelul din oraş.

Îi arătă un sac de voiaj ca pentru a-i demonstra că a plecat pregătit. Heather dădu din cap fără tragere de inimă şi rupse biletul.

— Urcă! Mă duc după colete.

Sandy îi observă încă de la intrare expresia feţei.

— Să înţeleg că ai din nou companie nedorită? Oare

ce urmăreşte cu călătoriile astea cu autobuzul?

— El spune că vrea să cunoască mai bine districtul.

— Ha! Să-l avertizez pe Ted. Mâine, poimâine o să vină să-şi ia bilet pentru Gold Star. Nu-l lăsa să-ţi găsească nod în papură.

— De parcă ar avea cu ce! Ne vedem mâine, Sandy.

Chiar şi doamna Croft părea intimidată de prezenţa sergentului în autobuz. De obicei atât de vorbăreaţă, acum nu avu nimic de spus când tânăra îşi reluă locul la volan, ceea ce o miră pe Heather. După ce plecară deschise ea vorba:

— Ce mai face familia, doamna Croft?

— Mai bine ca niciodată. Copiii, neastâmpăraţi ca întotdeauna şi deşi mă obosesc îngrozitor uneori, sunt nişte scumpi!

— Dar cu genunchiul cum merge?

— Nu mai rău decât de obicei. Astăzi însă sunt cam obosită. Abia aştept să ajung acasă.

Doamna Croft închise ochii, anunţând astfel că vrea să tragă un pui de somn. Heather o lăsă în pace. Din când în când mai arunca o privire în oglinda retrovizoare la sergentul care se aşezase în spate, atent la drum şi neclintit ca întotdeauna. Oare se relaxa şi el vreodată? Se bucura şi el de viaţă? Nu era de serviciu, deci asta însemna pentru el o zi liberă. Numai faţă de om în vacanţă nu avea.

Niciun alt pasager nu mai aştepta autobuzul în niciuna dintre staţiile care urmară; nici livrări nu mai avea de făcut. Heather abia aştepta să ajungă în Eden Bay. Cafeaua cu Colin avea să fie momentul binemeritat de relaxare în după-amiaza aceea.

Erau cam la jumătatea drumului când doamna Croft icni. Urmă apoi un geamăt surd. Heather încetini automat. O văzu pe bătrână ghemuită în scaun, cu ambele mâini încleştate pe piept. Sergentul se îndrepta deja spre ea. Până să oprească Heather, el ajunsese lângă bolnavă.

— Fă puţin loc s-o întindem, ordonă.

Heather dădu din cap şi începu să mute pachetele.

Nu apucă să facă destul loc. Gemetele se stinseră.

— Repede! o instrui sergentul. Sprijină-i tu capul. Eu o să încerc s-o întind. I s-a oprit inima!

Capitolul 5

Inima lui Heather bătea să-i sară din piept, dar se supuse fără crâcnire, sprijinind capul doamnei Croft în timp ce sergentul o ridica cu greu de pe scaun. Câteva secunde mai târziu, el se lăsase într-un genunchi, iar Heather îl ajuta s-o întindă pe bolnavă pe culoarul dintre scaune.

— Caut ceva să-i pun sub cap, spuse ea.

— Nu.

El începuse deja să-i acorde bătrânei primul ajutor, dar se opri pentru a o împiedica pe Heather să dea curs celor ce tocmai spusese. După câteva încercări de a o readuce pe femeie în simţiri cu respiraţie artificială, ghidă mâna lui Heather spre sternul bolnavei.

— Apeşi când îţi spun eu! ordonă el. Trebuie să ne coordonăm perfect mişcările!

Ea prinse repede ritmul. În numai câteva secunde încercau împreună din răsputeri s-o readucă pe biata femeie la viaţă, stimulându-i inima şi pompându-i aer în plămâni. dar fără succes. Îndoiala şi o mie de întrebări o asaltau pe Heather. Era conştientă că orice întrebare nu era numai de prisos, dar şi nelalocul ei în astfel de împrejurări, dar situaţia i se părea din ce în ce mai dramatică. Oare cât timp avea să mai poată sergentul s-o ţină aşa? Poate ar fi trebuit să-i ia ea locul, să mai poată şi el să-şi tragă sufletul?! Erau şi departe de orice fel de ajutor din afară, iar drumul lateral pe care se aflau ei nu prea era circulat. Chiar dacă trecea vreo maşină, nu era obligatoriu ca şoferul să oprească, iar ea nu putea să se întrerupă din ceea ce făcea ca să dea de înţeles, prin semne, respectivului că au nevoie de ajutor.

Pe Heather începuse s-o cuprindă disperarea, când simţi primul semn de viaţă. Nu mult după aceea sergentul, roşu la faţă de atâta efort, se opri. Cu o mână încă sub capul pacientei, el i se adresă lui Heather:

— Acum poţi să te duci să cauţi ceva să-i punem sub cap.

Heather îşi dădu seama că picioarele i se înmuiaseră şi îi amorţiseră. Se ridică sprijinindu-se de cel mai apropiat scaun. Tremura şi de-abia se ţinea pe picioare. Coborî din autobuz să caute ceea ce i se ceruse, în spate. Bucata de molton pe care o folosea pentru a proteja obiecte mai fragile de hurducăturile drumului era la îndemână. Găsi şi o pătură. Slavă Domnului că autobuzul nu era astăzi ticsit cu marfă!

Sergentul o reaşeză pe bolnavă în poziţie culcat, după ce o ridicase puţin pentru a întinde bucata de molton sub ea. Îi făcu apoi un reazem pentru cap, iar Heather o acoperi cu pătura. Toate acestea o dată terminate, el se ridică cu grijă întinzându-se şi-şi scutură genunchii de praf.

— Unde este cel mai apropiat telefon? întrebă el.

Heather se uită pe geam şi făcu un calcul scurt.

— Înapoi pe drumul pe care am venit. La ferma de păsări. Pentru a ajunge la cea mai apropiată locuinţă pe drum înainte, ar trebui să ne abatem mult de la şosea.

— Foarte bine atunci. Întoarcem. şi conducât poţi tu de uşor. Nu-ţi face griji pentru pacienta noastră, am eu grijă de ea.

Heather privi chipul bolnavei. Doamna Croft era încă inconştientă, iar faţa îi căpătase o îngrijorătoare tentă cenuşie.

— Există vreo speranţă pentru ea?

— Speranţe există întotdeauna. Dacă am nevoie de ajutorul tău te chem.

Drumul înapoi spre ferma de păsări părea să nu se mai termine. Heather începuse chiar să se îndoiască de calculul pe care-l făcuse. Poate ar fi trebuit să-şi continue drumul, nu să se întoarcă! Dar atunci ambulanţa ar fi avut mai mult de mers.

— Te descurci de minune, îi întrerupse sergentul şirul gândurilor, de parcă ar fi ghicit că are nevoie de încurajare. Încearcă să eviţi zdruncinăturile, ca şi până

acum.

În sfârşit Heather zări panta ce anunţa apropierea de fermă.

— Este chiar de cealaltă parte a dealului, îl anunţă ea.

— Bine. Tu du-te să dai telefon. Eu rămân cu doamna Croft.

„Doamne, să fie cineva acasă!” se rugă Heather când văzu ferma profilându-se la orizont. „Să nu fie toţi plecaţi la muncă, fiecare pe cine ştie unde. Sau măcar uşa să fie deschisă ca să pot da telefon”.

Doamna Philps apăru în cadrul uşii când auzi autobuzul apropiindu-se.

— Doar nu ai vreun colet pentru noi!?... începu ea, dar zâmbetul vesel păli în faţa expresiei alarmate de pe faţa lui Heather. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să dau un telefon. Doamna Croft a suferit un infarct.

— Doamne, Dumnezeule! Vino, pe aici.

Doamna Philps formă numărul, apoi îi dădu receptorul lui Heather pentru detalii. O voce liniştitoare la celălalt capăt o asigură că ambulanţa a şi plecat şi va sosi cât se poate de repede.

— Distanţa este considerabilă, aşa că nu vă aşteptaţi să ajungă imediat. Între timp nu mişcaţi pacienta, şi supravegheaţi-i ritmul respirator. Dacă mai aveţi nevoie de ajutor prin telefon, noi vă stăm la dispoziţie.

— Mulţumesc. Sergentul de poliţie este aici, sergentul.mm. Gibson. El are grijă de bolnavă.

— Foarte bine. Dânsul ştie ce să facă în astfel de situaţii. Păstraţi-vă calmul!

„Cum să-ţi păstrezi calmul în astfel de situaţii?” reuşi să distingă Heather din iureşul de gânduri care o chinuiau în drum spre autobuz. Doamna Croft nu mai respira. Sergentul Gibson se străduia din nou din răsputeri s-o readucă la viaţă. Fără alte comentarii Heather îngenunche şi-şi reluă şi ea rolul de mai înainte, stimulând în ritm constant inima bolnavei prin apăsări succesive ale

sternului. Doamna Philps urcase şi ea şovăitor în urma lui Heather în maşină, dar nu zăbovise mult pe scaunul şoferului căci îşi dăduse seama că, deşi nu-i stătea în putere să facă nimic pentru bolnavă, putea cel puţin să le ofere celor doi tineri care luptau pentru viaţa sărmanei femei câte o ceaşcă de ceai sau ceva răcoritor de băut. Cu siguranţă asta le-ar mai primeni puterile.

Reuşiră să restabilească ritmul respirator al bătrânei mai repede de astă dată. Uşuraţi se trântiră fiecare pe câte un scaun pentru a-şi trage sufletul. Dacă ea se simţea atât de amorţită şi o durea în aşa măsură tot corpul, el oare cum de se mai ţinea pe picioare? se întreba Heather. Era mult mai înalt decât ea, dar cumva reuşise să se descurce în spaţiul mic pe care îl avusese la dispoziţie.

— Ambulanţa n-o să ajungă prea curând, spuse ea.

— Să sperăm că starea doamnei Croft se va menţine stabilă până atunci. Încă un stop respirator îi pericliteză serios viaţa.

Heather întoarse privirea asupra femeii inconştiente.

— Parcă i-a mai urcat ceva culoare în obraji, nu ţi se pare?

— Da, parcă.

Sergentul îşi trecu manşeta cămăşii peste frunte, se lăsă moale pe spătarul scaunului şi, epuizat, rămase neclintit în aceeaşi poziţie până când doamna Philps îşi făcu din nou apariţia cu o tavă în mână.

— Apă rece, ceai sau limonadă, le oferi ea. Vă mai pot şi eu ajuta cu ceva?

— Nu, mulţumim, doamnă Philps, răspunse Heather. L-aţi cunoscut pe sergentul Gibson?

Cei doi dădură din cap în semn de „Îmi pare bine!”

Urmă o lungă tăcere în timp ce tinerii îşi potoleau setea cu apă rece. Apoi doamna Philps fu cuprinsă de neastâmpăr. Ideea că nu-i stătea în putinţă să facă nimic până la sosirea ambulanţei era aproape de nesuportat pentru ea.

— Nu ar fi mai bine s-o ducem în casă? întrebă ea, arătând spre biata femeie întinsă în spaţiul îngust dintre

scaune, pe podeaua autobuzului.

— Nu, răspunse ferm sergentul. Pentru moment cu cât mai puţin o mişcăm, cu atât mai bine.

— Bărbatul de la dispeceratul de ambulanţe mi-a spus şi el să n-o mişcăm, adăugă Heather.

— Bine. ştiu ei mai bine ce trebuie făcut în astfel de situaţii. Deşi să stea aşa, pe jos, săraca. Doamna Philps îşi frământa mâinile, aşteptând să se găsească şi pentru ea ceva folositor de făcut.

— Ar fi ceva ce aţi putea face. îi spuse sergentul. Vocea lui suna autoritar. Aţi putea telefona pe traseul autobuzului să-i anunţaţi pe oameni că Heather va întârzia.

— Bineînţeles. Pot să fac asta, fu ea de acord. La cine să sun, Heather?

Sergentul zâmbi către Heather după ce doamna Philps plecă în grabă către casă cu o listă de nume în mână.

— Asta ca să aibă şi ea o ocupaţie, să se simtă utilă, explică el. Unul dintre cele mai importante lucruri de care trebuie să se ţină cont în caz de urgenţă este să se dea celor neimplicaţi direct ceva de făcut, astfel încât pacientul să beneficieze de liniştea necesară. Aşteptarea este întotdeauna cel mai greu de suportat în astfel de situaţii.

— Mă bucur că ai fost azi în autobuz cu mine, spuse Heather cu sinceritate. Nu cred că m-aş fi descurcat de una singură.

— Ai fi făcut faţă. Este uimitor de ce sunt în stare oamenii în situaţii limită ca aceasta. Se aplecă peste scaunul din faţă ca să pună paharul gol pe tavă şi-i întinse lui Heather o ceaşcă aburindă cu ceai. Sunt convins că o s-o scoţi la capăt şi cu asta.

Nu terminaseră încă de băut ceaiul când doamna Philps se întoarse să le spună că a dat toate telefoanele de pe listă.

— Toată lumea a fost şocată să afle ce s-a întâmplat. Doamna Croft este bine cunoscută în cadrul comunităţii.

Expresia feţei sergentului se schimbă de parcă tocmai îi trecuse ceva prin cap.

— Familia dânsei? întrebă el. Ei nu trebuie să audă ce s-a întâmplat de la cine ştie cine. O astfel de veste trebuie dată cu mare grijă.

— Îi sun eu, se puse Heather de acord cu el. Locuiesc în Gregory. Doamna Croft merge în vizită aproape în fiecare marţi şi se întoarce a doua zi.

Găsi numărul în cartea de telefoane. Fiica doamnei Croft răspunse imediat. Heather îi dădu vestea cu toată delicateţea de care era capabilă, încercând s-o pregătească pentru ce e mai rău, dar fără a-i spulbera toate speranţele.

— Oh, Doamne! Vocea de la celălalt capăt al firului era înecată în lacrimi. Mi s-a părut mie că era cam palidă de dimineaţă, am întrebat-o dacă se simte bine, iar ea mi-a răspuns că totul este în ordine. E numai vina mea. N-ar fi trebuit s-o las să plece la drum.

— Nu aveai de unde să prevezi o astfel de catastrofă, încercă Heather s-o liniştească. Şi eu observasem că nu este la fel de sociabilă ca de obicei, dar nici prin gând nu mi-a trecut că i se poate întâmpla aşa ceva. Mi-a spus că este doar un pic obosită.

Când se întoarse la maşină doamna Philps îi oferi un coniac sau altceva.

— Ceea ce s-a întâmplat a fost un adevărat şoc şi pentru tine. Puţină tărie te-ar pune pe picioare.

— Nu, mulţumesc. Eu sunt cu maşina.

Sergentul o examină meticulos din cap până-n picioare.

— Eşti sigură că te simţi în stare?

— Bineînţeles. De îndată ce doamna Croft va fi pe mâini sigure, n-o să mai am de ce să-mi fac griji.

— Dacă eşti absolut sigură că te descurci singură, eu mă întorc în oraş cu ambulanţa. O să fac călătoria cu autobuzul altă dată.

Timpul se scurse cu încetinitorul până când sosi ambulanţa. Infirmierii transferară repede şi cu grijă bolnava, instalară perfuziile şi pompa de oxigen. Sergentul se urcă şi el, iar ambulanţa plecă înapoi spre oraş.

Colin o aştepta când Heather ajunse în sfârşit în Eden Bay. Îi făcu ştrengăreşte cu mâna din staţie încă înainte ca ea să oprească autobuzul. Nici nu apucase bine să scoată cheia din contact, că el şi deschisese una dintre uşi.

— Nu am de gând să pierd vremea ascultând cine ştie ce proteste din partea ta, începu el hotărât, fără altă introducere. O să faci un popas şi o să iei frumuşel masa cu mine. Nici prin gând să nu-ţi treacă să pleci de aici până nu dai curs celor ce tocmai ţi-am spus.

Heather zâmbi recunoscătoare.

— Nici prin gând nu-mi trece să protestez în vreun fel. Sună minunat.

Porniră pe jos spre Hotel Royal. Câţiva clienţi se bucurau de aerul proaspăt al după-amiezii de pe terasa restaurantului. Văzuseră cu toţii autobuzul venind şi aşteptau acum cu nerăbdare să afle ce se petrecuse.

— Ce face doamna Croft? Cum se simte?

Colin le făcu semn s-o lase în pace.

— Când o să existe ceva nou de aflat, veţi afla cu siguranţă, declară el. Acum lăsaţi-o pe Heather să-şi tragă şi ea sufletul.

Toată lumea se dădu la o parte. Colin o conduse în restaurant, la o masă, şi comandă friptură şi salată pentru două persoane. Se lăsă apoi pe spătarul scaunului spre a examina expresia feţei lui Heather.

— Tu cum te simţi? o întrebă în sfârşit.

— Obosită. şi un pic bulversată. de fapt un pic mai mult. A fost o experienţă cutremurătoare.

— Bineînţeles că a fost.

— Sergentul Gibson a fost cel care s-a dovedit stăpân pe situaţie. Am avut mare noroc cu el în autobuz!

Colin zâmbi.

— Aşadar domnul poliţist a fost şi el o dată la locul potrivit, la momentul potrivit. S-a îndeletnicit şi el cu altceva decât să hărţuiască bieţi şoferi fără vină.

Heather nu fu în stare să zâmbească şi ea la rândul ei. Groaza experienţei trăite abia începea să-şi facă efectul

şi numai gândul că ar fi putut fi singură în faţa unei astfel de încercări o paraliza.

— Gândeşte-te numai ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi fost acolo, şopti ea tremurând. Aş fi intrat în panică. N-aş fi putut să fac nimic pentru ea.

Colin se aplecă şi o luă de mână.

— Nu gândi aşa, o îndemnă el blând. Te-ai fi descurcat foarte bine şi singură. Tăcu un moment, apoi continuă: Aţi făcut amândoi tot ce v-a stat în putinţă, dar trebuie să fii conştientă că este posibil ca, în ciuda eforturilor voastre disperate de a o salva, pacienţa voastră să nu supravieţuiască.

Heather gemu abia auzit. El îi strânse mâna într-a sa.

— Ştii foarte bine că era în stare gravă când a luat-o ambulanţa. Ar fi extraordinar ca voi să fi reuşit să-i salvaţi viaţa. Dar trebuie să fii pregătită sufleteşte pentru ce e mai rău.

Heather oftă.

— Ai dreptate. La momentul respectiv singura mea speranţă era să nu moară în braţele noastre înainte să vină ambulanţa.

— Acum nu mai depinde de tine. Nu are rost să te chinuieşti cu gânduri la ce ar fi fost dacă. Fii recunoscătoare că sergentul a fost acolo şi nu te mai gândi la altceva.

— Presupun că şi tu ai avut de-a face cu urgenţe în meseria ta.

— Încă nu. Nu sunt prea vechi în meseria asta, să ştii. Până să vin aici eram un simplu asistent, aşa că nu era de competenţa mea să iau hotărâri importante. Acum însă, într-o eventuală situaţie critică, nu mă pot baza decât pe mine însumi şi, ca şi tine, o să fac tot ce-mi va sta în putinţă.

Cel puţin el fusese instruit pentru astfel de situaţii, se gândi Heather. Cine ştie cât îi va lua ei să revină la voia bună cu care îşi efectua înainte, fără nicio grijă, traseul zilnic?

— Să nu crezi că de acum încolo toată lumea îşi va

face un obicei din a se prăbuşi fără suflare la tine în autobuz, o asigură Colin. Chiar dacă, Doamne fereşte, se va mai întâmpla vreodată aşa ceva, nu va mai fi niciodată la fel de groaznic ca prima oară.

Li se servi masa. Heather îşi dădu seama că, în ciuda celor întâmplate, era moartă de foame. Până la desertul uşor constând în fructe şi dulceaţă, ea se simţea deja mult mai bine şi-i era recunoscătoare lui Colin pentru asta. Îi zâmbi chiar, mulţumindu-i.

— Aveam nevoie de aşa ceva.

— Arăţi mai bine, mai întremată, de parcă ţi-ai mai recuperat puterile. Acum ce faci?

— Mă duc acasă, sună prompt răspunsul. Nu-ţi face griji, nu mi se va întâmpla nimic rău. Promit să nu pierd direcţia şi să ies de pe şosea sau mai ştiu eu ce, Doamne fereşte, altceva…

— Ai putea rămâne aici peste noapte.

— Nu. Heather părea de neînduplecat în această privinţă. Asta mi-ar da peste cap de-a binelea rutina zilnică. Dar nu plec până nu sun la spital să văd ce mai face doamna Croft. Faptul că nu ştiu nimic este de nesuportat.

El nu încercă s-o oprească. Ştia foarte bine că să nu ştii nimic era de cele mai multe ori mai greu decât să auzi ce e mai rău. O însoţi la telefonul din holul hotelului şi-i căută el numărul de telefon de la spital.

Heather se prezentă şi-i explică asistentei că ea fusese cu pacienta când aceasta suferise infarctul. După câteva secunde de aşteptare altcineva preluă receptorul la celălalt capăt al firului.

— Doamna Croft se odihneşte acum. Deocamdată nu poate primi vizite decât din partea membrilor familiei.

— Mulţumesc!

Heather închise şi repetă pentru Colin ceea ce i se spusese.

— O veste îmbucurătoare. Uite, s-a întunecat deja. Sigur vrei să conduci până acasă în seara asta?

— Circul adesea, iarna, pe întuneric. Nu-ţi face griji,

acum că am aflat că starea doamnei Croft este stabilă, nu mai am motive de îngrijorare şi mă pot concentra asupra drumului.

O conduse până la autobuz şi înainte ca ea să deschidă uşa o luă din nou de mână.

— Cafeaua în doi mâine dimineaţă? întrebă el.

— Da, mulţumesc. O idee minunată.

El înaintă pe neaşteptate spre ea şi o sărută uşor pe obraz.

— Te aştept mâine dimineaţă. Ai grijă la drum!

Heather se urcă în autobuz simţind încă buzele lui pe obrazul ei. Ce frumos din partea lui să fie alături de ea, s-o înţeleagă şi să încerce s-o ajute să treacă peste groaza acestei zile! Abia aştepta întâlnirea de la cafea de a doua zi dimineaţă! Poate avea chiar să zăbovească şi câteva minute în plus faţă de obicei, dacă el nu era ocupat, bineînţeles.

Capitolul 6

Ceasul deşteptător o trezi pe Heather a doua zi dimineaţă. Se lăsă pe spate încercând să-şi adune gândurile, surprinsă că dormise bine după o zi atât de tulburătoare ca cea de ieri. De obicei se trezea înainte ca ceasul să sune, dar continua să-l potrivească în fiecare seară, pentru orice eventualitate.

Resimţi efectele efortului de cu o zi înainte imediat ce se dădu jos din pat. Acum putea să-şi dea cu exactitate seama ce muşchi fuseseră solicitaţi în încercarea de a o readuce la viaţă pe bolnavă. Dureri ascuţite îi săgetau la fiecare mişcare spatele în timp ce se îndrepta spre baie, şi ambii genunchi o supărau cumplit.

Apa fierbinte avu un efect reconfortant, dar ea continua să se simtă mai puţin energică decât de obicei. Se uită la ceas şi decise să nu mai piardă vremea pregătindu-şi un pachet pentru masa de prânz. Câteva banane, mere şi nuci erau de ajuns pentru a o menţine pe linia de plutire. Dacă avea să i se facă foame putea să-şi cumpere un sandviş din St. Annes.

Doi pasageri aşteptau în faţa garajului. Era un cuplu

mai în vârstă care dorea să ajungă la Gregory. Heather nu-şi putu înfrâna temerile în timp ce le rupea bilete şi încărca bagajul în maşină. Îşi impuse în gând să nu se mai gândească la rău. Transportase sute de pasageri în vârstă şi nu-şi făcuse niciodată până acum astfel de griji. Mai mult decât atât, cei doi păreau cât se poate de in formă!

— Obişnuiam să ne petrecem anual vacanţele aici când eram eu mică. Melancolia amintirii vibra în glasul femeii. Dar n-am mai venit de când aveam doisprezece ani. Aşteptam cu nerăbdare excursia asta de mulţi, mulţi ani.

— În mod sigur veţi remarca o grămadă de schimbări, opină Heather. Totuşi până acum s-a încercat evitarea pe cât posibil a înlocuirii pitorescului cu modernul.

Pe parcursul întregului drum, doamna îi arătă soţului, entuziasmat şi el de bucuria soţiei sale, diverse locuri, puncte de atracţie care îi rămăseseră ei în amintire. Buna lor dispoziţie îi insuflă tinerei încredere şi puţină siguranţă. Toţi trei se bucurară de priveliştea preferată a lui Heather când ajunseră în vârful dealului.

— Facem un mic popas aici, deci puteţi bea o ceaşcă de ceai sau altceva, le spuse ea pasagerilor în timp ce oprea autobuzul în Eden Bay.

— Avem termos la noi, răspunse bătrâna doamnă. Dar vom face o plimbare de-a lungul străzii principale.

Heather se uită la ceas.

— Durează douăzeci de minute. Nu vă mai întoarceţi până în staţie. Vă iau eu din drum înspre ieşirea din oraş.

Funcţionarele de la oficiul poştal încercară s-o reţină pe Heather cu întrebări despre nenorocirea de cu o zi înainte, dar ea nu zăbovi.

— Nu am sunat încă la spital, le răspunse scurt. Nu ştiu care mai este starea doamnei Croft. Aseară când am sunat se odihnea.

Alte câteva persoane o aşteptau în faţa farmaciei. Ştiau că trece pe acolo în fiecare dimineaţă. Heather repetă ce le spusese şi celorlalţi, apoi apăru Colin şi-i veni în ajutor adăugând că nu e nimic nou de aflat, iar Heather

are şi ea un program de respectat.

— Cum te mai simţi astăzi? întrebă el ţinându-i uşa şi invitând-o înăuntru.

— Mă cam dor picioarele. şi spatele. dar în rest. mai optimistă ca ieri. Astăzi nu mă grăbesc aşa tare. Am numai doi pasageri care deapănă amintiri şi le-am lăsat mai mult timp la dispoziţie.

— Bine ai făcut! Cafeaua e gata.

Înainte să treacă în camera din spate, Heather se opri să-i spună şi lui Raëlene câte ceva despre ghinionul de ieri. Acum era gata pentru un popas la cafea mai degajat, nu aşa de „în fugă" ca de obicei.

Aproape fără nicio altă introducere Colin o invită să-şi petreacă împreună duminica ce urma. Ea acceptă fără ezitare.

— Vin să te iau la 9.30, îi spuse el. Aşa o să ai şi tu timp să mai leneveşti puţin în pat.

— Şi unde mergem?

— Asta e o surpriză.

— Dar trebuie să ştiu cu ce să mă îmbrac.

— Ah! Colin părea să reflecteze asupra problemei. Cu ceva în care să te simţi tu bine. Nu mergem într-un loc prea pretenţios, aşa că nu se impune ţinută obligatorie.

Heather se mustra în drum spre autobuz. Cine spunea că nu se lasă ea impresionată de farmecul şi înfăţişarea lui? Folosise cuplul în vacanţă ca o scuză să poată pierde şi ea vremea în mod plăcut. De fapt dorise să petreacă ceva mai mult timp în compania lui Colin. Şi uite că aranjase să petreacă a doua duminică la rând cu el. Halal voinţă pe ea!

Cei doi pasageri o aşteptau în faţa magazinului. Pălăvrăgeau vesel în timp ce-şi reluau locurile.

— Închipuie-ţi că aceeaşi familie deţine şi acum magazinul. Strănepoţii celor de atunci.

— Îi cunosc chiar şi pe cei la care soţia mea stătea cu atâţia ani în urmă. Cine ar fi crezut?

Heather se gândi să-i lase la scara hotelului lor în Gregory, dar îşi aminti că sergentul este cu ochii în patru

după astfel de încălcări ale regulamentului.

— Aşteptaţi-mă puţin şi vă duc până la oficiul poştal. Este mai aproape de hotel decât staţia de autobuz.

Sandy era şi ea nerăbdătoare să afle amănunte despre ceea ce se întâmplase.

— Am auzit că ambulanţa a luat-o tocmai de la ferma Philps, aşa este?

— Da. Trecusem chiar de fermă, dar am întors.

— Şi i-ai salvat viaţa.

— Sergentul Gibson i-a salvat viaţa, eu doar l-am ajutat.

— Pentru prima dată când chiar face şi el ceva pentru cineva. Ştii că îi oprea pe oameni la ieşirea din oraş şi-i amenda pentru că nu aveau centurile de siguranţă puse?

— Ei bine, este spre binele lor, replică Heather. Oamenii ar trebui să aibă mai multă grijă de propria lor siguranţă. Şi pe mine mă îngrijorează faptul că încă mai există tineri care nu înţeleg rostul centurii.

— Ha! Nu credeam că tocmai tu o să-i iei apărarea. De fapt nu este chiar atât de surprinzător, având în vedere prin ce aţi trecut ieri. Stai să te mai prindă că ai parcat neregulamentar!

Puţin probabil ca acest lucru să se mai întâmple dacă locul de parcare al autobuzului avea să fie respectat de acum înainte între orele indicate, se gândea Heather în timp ce aduna pachetele. Acesta ar fi fost tot meritul sergentului, ca şi reuşita de ieri. S-ar putea să nu fie prea încântat nici dacă o vede debarcând pasageri la poştă, dar regulamentul nu stipulează nimic în legătură cu debarcarea pasagerilor pe proprietate privată.

Când se întoarse în aceeaşi după-amiază, sergentul Gibson aştepta în faţa agenţiei. Era în uniformă, aşa că Heather presupuse că era de serviciu.

— Bună ziua! Cum te simţi astăzi? întrebă el de îndată ce ea puse piciorul pe trotuar.

— De dimineaţă abia mă puteam mişca. Dar tu?

— La fel. Zâmbi. Cu siguranţă vei fi bucuroasă să afli că doamna Croft a avut o noapte liniştită şi starea ei se

îmbunătăţeşte văzând cu ochii.

— Slavă Domnului!

El aprobă din cap şi după un moment de tăcere Heather continuă:

— Nici n-am apucat să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru ieri. Îţi sunt cu adevărat recunoscătoare. Nu m-aş fi descurcat fără tine.

— Ba cum să nu! Nu ai început nici să ţipi, nici n-ai intrat în panică să nu mai ştii de tine.

— N-am apucat, cu tine care i-ai sărit atât de prompt în ajutor. Dar dacă nu ai fi fost acolo?

— Ai licenţă de şofer de autobuz. Cu siguranţă ai urmat un curs de prim-ajutor înainte să începi să te ocupi de o întreagă linie de autobuze.

Atât îi fu de ajuns lui Heather ca să revină la vechile sentimente în ceea ce-l priveşte pe sergent. Era extraordinar! De ce trebuia să caute întotdeauna nod în papură?

— Bineînţeles că am urmat un astfel de curs! Dar nu se compară cu situaţia reală. Plus că, recunoscu ea, asta a fost cu ceva timp în urmă. Atâtea lucruri se uită în timp!

— Tocmai de aceea există cursuri de reinstruire, se îmbună el. De fapt despre asta voiam să vorbesc cu tine. Săptămâna viitoare, la 18.30, începe un curs de prim-ajutor în Eden Bay. Ai putea să-ţi modifici puţin programul în aşa fel încât să participi şi tu?

Heather dădu afirmativ din cap. Infarctul doamnei Croft era un argument suficient pentru a o convinge că are nevoie de puţină pregătire pentru astfel de cazuri de urgenţă.

— Pot să fac în aşa fel încât să fiu disponibilă în ziua cursului.

— Bine. Îţi trimit eu detalii.

O salută scurt din cap şi se îndepărtă. Nu era nevoie să-i ceară adresa. Doar avea deja toate datele necesare în afurisitul ăla de carneţel.

Lui Colin i se păruse de la sine înţeles că ea avea să ia cafeaua cu el şi la întoarcere, aşa că avea totul pregătit.

Ea acceptă bucuroasă, dar hotărî să nu-şi facă un obicei zilnic din asta, deşi îi făcea atâta plăcere compania lui.

— Mâine dimineaţă nu trec decât foarte rapid, cu treburi, îl anunţă. Aşa că nu pregăti nimic.

— Şi nu-mi stă în putere să te fac să te răzgândeşti? Ochii lui căprui o priveau rugător. Prezenţa ta aici în fiecare dimineaţă îmi luminează întreaga zi.

— Ei bine, mai sunt şi alţii cărora trebuie să le luminez ziua, răspunse ea cu jumătate de gură. Nu mă răzgândesc. Acum trebuie să plec. Am un program de respectat.

Plouă următoarele două dimineţi, dar zorii zilei de duminică anunţau o zi frumoasă şi călduroasă. Heather se trezi devreme şi intră la duş. Urmă apoi problema îmbrăcăminţii. Se decise asupra unei rochii de bumbac. Se preta aproape oriunde şi avea să fie o schimbare binevenită după o săptămână întreagă de blugi sau pantaloni. Se hotărî în cele din urmă asupra unei rochii roz, cu mânecă scurtă, la care asortă o pereche de sandale de piele, albe. Îşi pregăti şi o jachetă albă. Cu siguranţă, ceva mai pe seară briza avea să se facă simţită.

Colin sosi la numai câteva minute de termenul fixat.

— Eşti foarte punctual, remarcă Heather.

— Am un program de respectat, o tachină el. Nu eşti singura care se încadrează în timp când trebuie să ajungă undeva.

El acceptă ceva răcoritor de băut înainte de plecare. Un Sedan crem aştepta în faţa porţii. Îi ţinu uşa să urce, iar ea nu se putu abţine să nu remarce clasa vehiculului.

Niciun alt prieten de-al ei nu deţinea o maşină atât de scumpă. Contrastul cu propriul ei autoturism combi care avea deja ceva kilometri la bord era izbitor.

Colin se dovedi un şofer priceput. Conducea repede, dar prudent. O luă pe cel mai scurt drum spre şoseaua principală, apoi spre Hobart.

— M-am cam săturat de atâta linişte şi pace, spuse el. Este timpul să încercăm ceva mai incitant.

Trăise aproape toată viaţa lui în Hobart, aşa că acolo

se simţea ca acasă. Mai întâi opri să-i ofere lui Heather o superbă perspectivă de sus asupra oraşului, asupra portului şi râului Derwent.

— Asta numesc eu o privelişte de milioane, se entuziasmă, de parcă el însuşi creionase tabloul ce li se dezvăluia în faţa ochilor. Nici nu e aşa de complicat să ajungi aici sus ca să te bucuri de peisaj. Nu ţi se pare că e un fel de Victoria Cove îmbunătăţit?

— Este într-adevăr impresionant.

— Bine zis! Hobart are de toate: privelişti cum nu găseşti poate nicăieri în altă parte în lume, plus toate facilităţile unui oraş modern, şi asta fără să plătească tributul aglomeraţiei şi traficului din Melbourne sau Sydney.

Următoarea oprire fu la un club de golf, unde luară masa în vecinătatea impunătoare a unui conac vechi. De acolo, coborâră pe malul râului. Colin parcă aproape de debarcader.

— Ce părere ai de asta? o întrebă arătându-i un iaht mic, albastru cu alb. Este al nostru pentru azi.

Heather savură din tot sufletul croaziera. Apa licărea argintiu în lumina soarelui, revărsându-se parcă în verdele mai intens după ploile din ultimele zile al vegetaţiei de pe mal. Vremea frumoasă scosese oamenii la plimbare, pe apă sau pe uscat. Mulţi dintre ei le făceau prieteneşte cu mâna când treceau.

Heather crezu că o dată ajunşi la mal aveau să plece spre casă, dar Colin nu fu de acord nici în ruptul capului cu aşa ceva.

— Este mult prea devreme ca să plecăm spre casă acum. Oraşul ne oferă atâtea posibilităţi! Cum să plecăm de aici înainte de cină?! M-am gândit să mâncăm la Cazino.

— N-am fost niciodată la Cazino. M-am întrebat de multe ori cum o fi.

Colin era încântat.

— N-ai fost niciodată? Grozav! Îmi place la nebunie să duc oamenii în locuri în care nu au mai fost până atunci.

Clădirea cazinoului impresiona şi prin exterior, dar decorurile în purpuriu şi auriu din interior o lăsară pe Heather cu gura căscată. Privea fermecată covoarele şi candelabrele, gândindu-se câtă diferenţă între acest loc şi vechiul hotel din Victoria Cove. Nu exista nimic care măcar să se apropie de grandoarea acestei construcţii în niciunul dintre oraşele prin care trecea ea zilnic.

— Încă nu este foarte aglomerat, îi spuse Colin conducând-o înăuntru. Cei mai mulţi vin spre seară. Asta exceptând împătimiţii jocului, bineînţeles. Unii dintre ei sunt aici de la deschidere.

Treceau, deocamdată fără o ţintă anume, printre mesele de joc. Jucători îşi încercau norocul la ruletă sau la cărţi.

— Tu ce ai vrea să încerci? o întrebă Colin.

— Eu? Eu nu joc, răspunse imediat Heather. Nu ştiu să joc niciunul dintre jocurile astea.

Avea chiar un fel de teamă instinctivă de jocurile de noroc. Pentru ea, cazinoul reprezenta un loc de întâlnire al celor bogaţi, al celor care aveau destui bani ca să nu le pese dacă pierd sau câştigă. Nu se putea imagina punând la bătaie bani munciţi de ea la un joc de noroc. Ai ei se străduiseră ani de zile să pună pe picioare afacerea familiei, iar ea preţuia prea mult acest lucru ca să rişte banii la pariuri.

Colin dispăru câteva minute pentru a se întoarce cu un fişic de monede pe care i le răsturnă în palmă.

— Măcar încearcă-ţi şi tu norocul la jocurile mecanice! o îndemnă el. Hai, c-o să fie distractiv!

O conduse într-o altă sală şi se opriră în faţa a doua aparate libere. El îi arătă cum funcţionează.

— Simplu, nu-i aşa? Foloseşte toate monedele pe care ţi le-am dat.

La a treia încercare, Heather câştigă. Banii căzură cu zgomot.

— Bravo! Cât ai câştigat?

— Doi dolari.

— Data viitoare poate dai lovitura.

El nu câştigă nimic, iar cu celelalte monede din fişic nici Heather nu mai avu noroc. Încercă să-i dea banii câştigaţi lui Colin, dar el îi refuză spunându-i:

— Sunt ai tăi. Vrei să-i joci şi pe ăştia?

— Nu, mulţumesc! Îmi ajunge cât am jucat.

— Atunci pune-i în geantă. Dacă nu mai vrei să joci, să mergem să căutăm o masă.

Restaurantul era puţin cam aglomerat, dar se găsi imediat o masă pentru ei. Uitându-se prin meniu Heather decise să aleagă ceva uşor. Nu era obişnuită cu mâncarea săţioasă şi luaseră deja o masă copioasă în ziua aceea.

— Te-ai descurca şi cu ceva mai consistent, o asigură Colin amuzat. Că doar e cină, nu gustare!

— Dacă asta îmi va pica mie mai bine decât orice altceva. Am mâncat la prânz până n-am mai putut şi eu nu sunt obişnuită cu aşa ceva. Dar tu nu te lua după mine! Alege câte feluri îţi pofteşte inima.

Colin îşi dădu seama că ea nu va schimba comanda, oricât ar încerca el s-o îmbie cu cine ştie ce bunătăţi.

— Presupun că aşa te menţii în formă, cu silueta asta de invidiat şi cu tenul debordând de sănătate! murmură el. Ei bine, eu nu am atâta voinţă. De fapt cred că am mai menţionat acest lucru.

Cei doi tineri se aplecaseră uşor unul spre celălalt, iar conversaţia se întreţinea parcă de la sine, plăcut şi degajat. Ca nu cumva ea să-l creadă cine ştie ce împătimit al jocului, Colin o asigură că nu-şi face un obicei din a juca la Cazino.

— Am venit de câteva ori cu persoane care nu cunoşteau oraşul. Cazinoul este unul dintre punctele de atracţie. Mai joc şi eu din când în când, dar niciodată la mize prea mari.

Când spre sfârşitul mesei el îi sugeră s-o ducă acasă, Heather nu protestă, căci nu dorea să ajungă târziu. Drumul de întoarcere nu dură mult. Era o noapte minunată. Luna aproape plină împrăştia reflexe argintii pe suprafaţa mării.

Colin opri maşina la poarta lui Heather şi se întoarse

către ea.

— Ai ajuns şi acasă teafără şi nevătămată, îi spuse vesel. Te-ai simţit bine?

— Da, m-am simţit. Mulţumesc foarte mult! Atâtea lucruri noi pentru mine!… A fost într-adevăr o schimbare plăcută.

— Mă bucur.

Colin coborî. Heather îl aşteptă să vină să-i deschidă portiera.

— Mulţumesc. Ai vrea să urci la o cafea, sau preferi să pleci deja?

El şovăi un moment, apoi dădu din cap.

— Mi-ar face mare plăcere să intru, dar mai bine plec. Mai am destul de mers, iar tu te scoli mâine de dimineaţă.

O luă de mână, o trase lângă el, îşi încolăci celălalt braţ în jurul ei şi o sărută uşor pe obraz cum mai făcuse şi altă dată. Apoi îi depuse un al doilea sărut, tandru, dar hotărât, pe buze.

Heather se trezi răspunzându-i la sărut cum nu se aşteptase. O mai sărutaseră şi alţi bărbaţi, dar niciunul n-o făcuse să simtă ceea ce simţea acum. Nu l-ar fi respins dacă nu s-ar fi oprit, dar el se dădu un pas înapoi, cu palmele pe umerii ei şi, privind-o adânc în ochi, o întrebă:

— Cafea mâine dimineaţă?

— Da, răspunse ea fără suflare. Mulţumesc. Abia aştept!

Capitolul 1

Colin lucra la o reţetă când sosi Heather la farmacie în dimineaţa următoare.

— A fost adusă acum câteva minute, explică Raëlene. Doctorul are nevoie de medicament cât mai repede posibil, de aceea au şi trimis reţeta cu prima ocazie ivită.

— Spune-i să nu se grăbească, zise Heather. Am câţiva prieteni de vizitat şi mă întorc.

— O să-i lipsească mica voastră întâlnire din fiecare dimineaţă. Zâmbetul lui Raëlene numai unul de simpatie nu era. Câteodată am impresia că pentru el pauza asta de

cafea este mai importantă decât tot restul zilei.

Heather decise să ignore această remarcă.

— Ne vedem peste câteva minute, spuse ea, şi ieşi repede, înainte ca Raëlene să se poată gândi la vreun motiv să o mai reţină.

În magazin erau patru clienţi, dar niciunul nu se grăbea.

— Heather, de când nu te-am mai văzut! Pe unde ai umblat?

Femeia între două vârste care vorbise i se adresase din celălalt capăt al încăperii. Stătea sprijinită de tejghea.

— Ca de obicei, răspunse Heather deschizând combina frigorifică şi luându-şi un suc de portocale.

— Da şi nu prea, interveni şi o doamnă mai în vârstă. Dar călătoria cu doamna Croft?

Vestea infarctului se răspândise ca fulgerul şi provocase rumoare în micul oraş. Se discutase despre asta săptămâna întreagă şi încă mai era un subiect dezbătut.

— Începe un curs de prim-ajutor aici, în oraş, spuse vânzătoarea, arătând spre un anunţ tipărit de pe perete. Poate ar fi bine să participăm cât mai mulţi, pentru orice eventualitate. Dacă se întâmplă să facă cineva infarct şi la noi aici, în Eden Bay?

— Bate în lemn! sări femeia care intrase prima în vorbă cu Heather. Totuşi, ar trebui să fim pregătiţi şi pentru astfel de situaţii. Niciunul dintre noi nu întinereşte.

O clientă care nu participase la discuţie îi zâmbi lui Heather şi ieşi după ea din magazin.

— Nu te-am mai văzut de o groază de timp! spuse ea.

— Aşa este, îmi pare rău. Am fost ocupată în ultimele două weekenduri.

— Am auzit. Julia Denby aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu există urechi indiscrete şi, deşi se convinse de acest lucru, continuă pe un ton mai scăzut: O păsărică mi-a şoptit că ai fost văzută la întâlnire cu tânărul acela drăguţ de la farmacie.

— Oh, Doamne! Cum mai circulă vorba!

— Şi nu în altă parte, ci la Cazino. Ai avut noroc?

— Nu. Am câştigat doi dolari, dar am pierdut mai mult de-atât.

— Asta-i viaţa! Ascultă, avem petrecere duminica viitoare, sărbătorim ieşirea la pensie a părinţilor lui Brian. Ei se mută în Gregory şi preluăm noi administrarea întregii ferme.

— Felicitări! Cu siguranţă o să vin.

— Adu-l şi pe noul tău prieten cu tine.

— S-ar putea să aibă alte planuri pentru duminică. Eu îl întreb.

— Nu-şi face el planuri care să nu te includă şi pe tine, spuse Julia cu un zâmbet cunoscător. Raëlene ne-a povestit cum stă treaba. I-ai căzut cu tronc din prima clipă şi acum nici nu se mai uită la altcineva.

Heather roşi.

— Nu credeţi şi voi chiar tot ce spune Raëlene. Trebuie să plec. Ne vedem duminică.

Colin o aştepta la uşa farmaciei, cu pachetul de medicamente în mână.

— Presupun că acum pleci imediat, se plânse el.

— Da, am întârziat deja zece minute. Heather ezită, dar până la urmă se hotărî să-l invite la petrecere. Ar fi o ocazie minunată să mai cunoşti şi tu ceva lume.

— Aş prefera să mă întâlnesc numai cu tine. Nu am nevoie să cunosc altă lume.

Heather se gândi cât de plăcută fusese ziua de ieri şi cât de atrăgător suna perspectiva altor astfel de zile, dar dădu din cap.

— Eu o să mă duc. Julia este o veche prietenă şi duminică va fi o zi mare pentru ea şi pentru Brian.

Colin capitulă cu un oftat:

— Bine, atunci accept. Poate mergem şi noi undeva după aceea.

Primele ore ale cursului de prim-ajutor se ţineau într-o cameră de serviciu la Hotel Royal. Heather se întoarse în Eden Bay la ora obişnuită, parcă autobuzul şi o luă pe jos spre farmacie. Colin o întâmpină uşor încruntat.

— Nu mi-ai spus că în seara asta rămâi două ore în

oraş.

— Oh, nu ţi-am spus? Probabil am presupus că toată lume ştie.

— Cum rămâne cu programul? Am crezut că programul este mai presus de orice.

Tonul lui acuzator o enervă pe Heather.

— Este mai presus decât interesul meu personal, răspunse ea sec. Dar în astea două ore o să iau parte la nişte cursuri de prim-ajutor, spre binele pasagerilor mei.

— Dar pasagerii care se întâmplă să aştepte autobuzul în astea două ore?

— Toţi funcţionarii de la agenţie ştiu şi există anunţuri peste tot. N-o să aştepte nimeni autobuzul.

Brusc un zâmbet îi lumină lui Colin faţa, iar tensiunea se risipi ca prin minune.

— Mă bucur să aflu că-ţi poţi reorganiza timpul atunci când este cazul. Şi sunt încântat să aflu că în seara asta eşti în oraş. Hai să luăm cina împreună!

— Îmi pare rău, dar iau ceaiul la magazin cu familia Lawson.

— Ei, pe naiba! Mie nu-mi faci niciun fel de rabat, bombăni el. Dar săptămâna viitoare? Doar cursul ăsta n-o avea numai o singură şedinţă!

Heather şovăi. Începuse să ceară cam mult, hotărî ea. Compania lui era într-adevăr foarte plăcută, dar ea mai avea şi alţi prieteni. Plus că începuseră deja să circule zvonuri despre ei doi şi ea nu voia să fie subiect de bârfă.

— Mai vedem. Nu pot să fac planuri de pe acum pentru săptămâna cealaltă.

El fu evident dezamăgit de răspuns, aşa că ea încercă să destindă atmosfera glumind:

— De ce nu vii şi tu cu mine la curs?

— Tu crezi că eu nu m-am gândit? Dar ce-ar zice lumea să mă vadă pe mine urmând un astfel de curs? După doctor, farmacistul este a doua persoană la care apelează omul pentru un sfat medical. Câtă încredere aş mai inspira eu unor oameni care m-au văzut învăţând cot la cot cu ei aceleaşi lucruri?

Când se despărţiră, el părea încă necăjit. Foarte rău, se gândea Heather îndreptându-se cu pas hotărât spre magazin. Ea fusese întotdeauna o fire independentă şi nu avea să se supună nici acum insistenţelor altora. El va trebui să înţeleagă că ea are viaţa ei şi interesele ei de apărat.

Se bucură de jumătatea de oră pe care o petrecu în compania familiei Lawson. Timpul petrecut în oraş îi oferea posibilitatea să întâlnească oameni pe care nu-i mai văzuse de multă vreme. Camera de hotel unde se ţinea cursul fremăta de zgomot de glasuri, se schimbau impresii, dar nu se făcea niciun fel de referire la adevăratul motiv al prezenţei tuturor acolo.

— Bună seara!

Toată lumea întoarse capul în direcţia vocii autoritare ce se făcuse auzită şi toţi ochii începură să-l studieze pe bărbatul înalt, îmbrăcat elegant, care vorbise. Soarele după-amiezii îi accentua nuanţa roşcată a părului.

— Bună seara! repetă. Luaţi loc, vă rog, ca să putem începe.

Heather rămase uimită. Sergentul Gibson!

— Bună! o salută el îndreptându-se cu paşi mari spre ea.

Ea dădu nu prea încântată din cap în semn de salut.

— Tu predai cursul?

— Da. Şi te asigur că am acreditare în acest sens.

— Păi mie de ce nu mi-ai spus? M-ai informat cu privire la curs, dar nu mi-ai spus că tu te ocupi de el.

El fu uşor stânjenit de întrebare.

— Am avut sentimentul că dacă îţi spun nu mai vii.

Câtă dreptate avea, se gândi Heather bătăioasă.

Probabil că acum va fi cu ochii pe ea, încercând să-i găsească nod în papură pentru ca mai apoi să-i pună la îndoială capacitatea de a conduce o linie de autobuze. Asta numai încredere nu-i inspira. Ar fi trebuit să-l roage pe Colin s-o instruiască puţin, şi cu asta basta. Ar fi ajutat-o cu cea mai mare plăcere şi aproape sigur el ştia mai multe în domeniu.

Cineva îi făcu semn cu mâna indicând un loc liber, iar Heather se duse repede să se aşeze, sperând că n-a observat nimeni că nu se simte tocmai în largul ei. Prezenţa sergentului îi era întotdeauna incomodă şi indiferent de împrejurările în care se întâlneau ea se simţea supusă unei anumite tensiuni.

Poliţistul începu prin a se prezenta. Câţiva deveniră mai rezervaţi când aflară cine este. Îşi câştigase rapid o anumită reputaţie în sânul comunităţii şi toată lumea ştia deja că scuzele nu erau de ajuns dacă te prindea încălcând regulamentul.

— În mod sigur aţi auzit cu toţii de urgenţa cu care ne-am confruntat de curând în autobuz, continuă el. Poate tocmai acesta este motivul pentru care atâţia dintre noi participă astăzi la această întrunire. Câteodată avem nevoie de un astfel de eveniment pentru a ne aminti cât de important este să ştim cum să facem faţă unei stări de urgenţă. Să începem deci. Resuscitarea inimă-plămâni este una dintre intervenţiile vitale, de aceea această procedură este prima pe care o vom învăţa.

Vorbea liber, oferind informaţiile clar şi concis, de parcă instruia un detaşament de cadeţi. Nici urmă de zâmbet pe faţa lui, nici chiar când unii dintre bărbaţii prezenţi făceau comentarii cu voce tare cu privire la manechinul de dimensiuni umane pe care îl adusese pentru exemplificare.

După ce efectuă procedura de resuscitare, se ridică şi spuse:

— Bineînţeles, este mult mai uşor atunci când ai pe cineva alături care să te ajute. Heather, vino să le arătăm şi celorlalţi cum trebuie să se coordoneze două persoane în încercarea de a salva viaţa cuiva.

Heather îşi ascunse reţinerea şi merse să îngenuncheze lângă manechin. Privitorii începură să vorbească între ei. Ea ştia că se discută despre incidentul de săptămâna trecută, cu infarctul doamnei Croft.

— Relaxează-te, o îndemnă rece sergentul. Facem numai o demonstraţie. Pacientul acesta nu are cum să

moară.

Dar tonul lui n-o ajută să se relaxeze. Heather se simţea stângace şi incapabilă să se mişte în voie. Îi era mult mai greu să se concentreze asupra ritmului acum decât îi fusese chiar în momentul în care trebuise să aplice unui om ceea ce se presupunea că acum învaţă pe un manechin.

Sergentul continuă cu demonstraţiile chemând pe toată lumea în perechi de câte doi pentru a exersa resuscitarea pacientului. Cineva veni la un moment dat cu ideea unei pauze în care să se aducă băuturi răcoritoare, dar el nu luă în seamă sugestia şi continuă în aceeaşi manieră timp de o oră încheiată.

— Cum spuneam, aceasta este cea mai importantă procedură, concluzionă el în cele din urmă. Exersaţi până vă va intra în obişnuinţă. Săptămâna viitoare vom discuta despre răni şi lovituri şi despre cum putem evita agravarea lor.

Lumea plecă în grupuri mici, unii înspre bar, alţii spre casă. Câţiva mai rămaseră să schimbe o vorbă, două.

— Nu este o persoană prea plăcută, nu-i aşa? comenta un fermier, după ce în prealabil aruncase o privire peste umăr pentru a se asigura că sergentul nu-l poate auzi.

— În niciun caz. Dar pare să ştie ce spune, îi răspunse un vecin.

— Tu eşti persoana cea mai indicată pe care o putem întreba cu privire la priceperea lui, nu, Heather?

Heather confirmă din cap.

— Da. Este într-adevăr competent. Eu am fost recunoscătoare că a fost în autobuz săptămâna trecută.

Micul grup păstră distanţa când sergentul trecu spre ieşire. Părea să nu observe că oamenii îl cam evită. Se opri în dreptul lui Heather.

— Vii săptămâna viitoare? se interesă el.

Heather se întreba dacă fusese o provocare sau o simplă întrebare de politeţe.

— Da, îi răspunse. O să vin.

— Bine.

Se întoarse şi ieşi. Soţia fermierului se amuza.

— Se pare că te-a uns asistent, chicoti ea. Pe cât pariu că şi săptămâna viitoare te cheamă la vreo demonstraţie?

Capitolul 8

A doua zi după-amiază sergentul Gibson aştepta în staţia de autobuz din Gregory. Ca de obicei, ţinută impecabilă. Era îmbrăcat civil, apretat şi călcat şi arăta de parcă era de serviciu şi urma să participe la cine ştie ce ceremonie oficială.

— Astăzi fac excursia aceea înspre Victoria Cove, îi spuse el lui Heather. Funcţionarul de la agenţie mi-a spus că el crede că nu am nevoie de alt bilet. Aşa este?

— Alt bilet? Nu, confirmă ea.

Pe faţa lui se aşternu o urmă de zâmbet. Se întoarse să ridice geanta de voiaj pe care o luase cu el. Heather intră între timp în magazin. Îşi propuse să încerce să evite tensiunea ce o copleşea cu fiecare ocazie când se afla în preajma poliţistului. Astăzi el nu era decât un om obişnuit care câteodată purta uniformă. Îl întâlnise în repetate rânduri şi avusese destul timp să se obişnuiască cu felul lui de a fi, aşa că astăzi nu avea să se lase afectată în niciun fel de prezenţa lui. Păcat totuşi că era singurul pasager.

— Nici nu te aşteptai tu să-l mai vezi atât de curând în autobuz, aşa-i? deschise Sandy discuţia. Oricum, măcar localnicii pot circula liniştiţi până se întoarce. Cu el plecat o să fie ca-n vremurile bune.

— Mm.

Heather nu găsea motivată atâta ostilitate faţă de persoana sergentului, dar nu avea chef de discuţii, aşa că schimbă pur şi simplu subiectul întrebând de marfă.

Sandy o urmă la maşină cu braţul plin de pachete. Zâmbi ironic când observă că subofiţerul preferase locul din dreapta şoferului.

— Te aşteaptă o excursie aprinsă, o asigură ea pe Heather înmânându-i restul de colete. Bucură-te de ea!

— Da. Pa, Sandy!

Nori cenuşii se adunaseră pe cer în ultima oră şi nu mult după ce părăsiră ei oraşul începu să plouă.

— De data asta prognoza meteo se dovedeşte a fi corectă, spuse Heather acţionând ştergătoarele de parbriz.

— Vremea proastă îţi creează vreodată dificultăţi?

— Eu n-aş spune chiar dificultăţi, doar neplăceri. Ca de exemplu ploaia să te ude până la piele cărând la marfă. Dar presupun că tu te confrunţi deseori cu astfel de neplăceri în meseria ta.

Turna acum cu găleata. Ajunseseră la răscrucea cu calea ferată. Heather avea de făcut o livrare aici. Îşi trase pe ea o pelerină de ploaie înainte să coboare. Cără ambele cutii deodată şi le lăsă la adăpostul unui copac, sperând ca proprietarul să ajungă înainte ca învelişul de carton să se îmbibe cu apă. Trebui să-şi îmbrace pelerina şi a doua oară pentru a face încă o livrare ceva mai încolo pe traseu. Apoi norii se împrăştiară şi soarele apăru din nou.

— Aşa se întâmplă întotdeauna, explică ea vesel. Norii s-au scuturat şi acum restul zilei o să fie soare şi frumos.

El aşteptă în autobuz cât stătu ea în Eden Bay. Niciunul dintre ei nu mai deschise apoi discuţia până ajunseră în Victoria Cove.

— Acela este singurul hotel din oraş, îi spuse ea arătând spre cea mai impunătoare clădire de pe raza localităţii. Era o construcţie veche, dar bine întreţinută, cu terase largi, decorate cu grilaj dantelat de fier forjat, pe trei dintre cele patru laturi.

În mod normal ar fi debarcat pasagerii la scara hotelului, dar acum îşi continuă drumul şi nu se opri decât două străzi mai încolo, la uşa garajului.

— Aici este capătul, îi spuse. Plecăm de aici mâine dimineaţă la 7.45.

— Mulţumesc.

Îşi luă geanta şi coborî. Privi în jur sigur pe el. Heather îşi aminti că în ziua când el călătorise spre celălalt capăt al traseului ei i se păruse că se simte singur. Se întrebă oare de ce avea impresii atât de contradictorii în

ceea ce-l privea. Nu putea să-i poarte ranchiună o viaţă pentru un mic incident cu parcarea, plus că, săptămâna trecută, faptul că el era în autobuz fusese o adevărată mană cerească.

— Eşti aşteptat la hotel? întrebă.

— Nu mi-am făcut rezervare. Când am sunat mi s-a spus că au întotdeauna camere libere în perioada asta a anului.

— Da, ar trebui să aibă. Masa unde o s-o iei?

— La hotel. Presupun că au şi sală de mese.

— Ce-ar fi să iei masa la mine? Heather fu la fel de surprinsă ca şi el de propunerea pe care tocmai o făcuse, dar după o clipă de tăcere continuă: Nimic prea elaborat. Friptură şi salată sau ceva de genul ăsta. Nu cred să aibă ceva pregătit la hotel. S-ar putea să fii singurul lor client.

— Foarte drăguţ din partea ta. Mulţumesc. Accept cu plăcere.

Răspunsul lui politicos, ca la carte, îi aminti lui

Heather de cuvintele de deunăzi ale fermierului care observase că sergentul nu este un om prea plăcut. Perspectiva mesei cu el i se părea acum de-a dreptul neatrăgătoare şi îşi dori să n-o fi luat gura pe dinainte, dar toate fiind spuse nu mai putea da înapoi.

— Să termin aici.

Ridică uşa garajului şi băgă autobuzul înăuntru. Însemnă distanţa parcursă în acea zi şi cantitatea de combustibil consumată, făcu apoi o verificare rapidă a maşinii, ieşi şi încuie.

— Nu avem mult de mers până la mine. De fapt în orăşelul ăsta nimic nu este prea departe.

Când ajunseră în faţa porţii lui Heather, el îi făcu ei loc să intre prima. Ea îl conduse spre casă de-a lungul aleii înguste, până pe verandă. Era o casă veche care avea nevoie de reparaţii periodice, dar Heather n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume cu o locuinţă modernă. Aici copilărise şi fiecare colţişor păstra o amintire despre bunicii sau părinţii ei. Chiar şi când redecorase, folosise aceleaşi culori de mai înainte.

Sergentul Gibson nu scotea niciun cuvânt, dar ea observă că privea în jur cu interes.

Uşa din spate era faţă în faţă cu cea de la intrare; astfel în zilele fierbinţi de vară se putea răcori cu uşurinţă casa făcând puţin curent. În toate camerele se intra de pe un coridor ce traversa central locuinţa.

— Două dormitoare într-o parte şi încă unul în cealaltă, îi arătă ea. Aici este baia; sufrageria în dreapta. Din sufragerie se trece direct în bucătărie, care este nouă. Bucătăria bunicii era dincolo, dar acum acea încăpere a rămas un fel de debara.

— Ce privelişte minunată, admiră el de la fereastra livingului.

— Se vede încă şi mai frumos de pe terasa din spate. Vino să vezi!

Preţ de câteva minute stătură amândoi umăr la umăr pe terasă admirând peisajul. Marea se desfăşura nu mult dedesubtul lor. Valuri uşoare se spărgeau delicat la ţărm, de parcă aceeaşi mare blândă nu se dezlănţuise vreodată sub capriciile vremii. Pe plajă nu era nimeni. Nici măcar pescarul întârziat ce se zărea undeva în zare, printre stânci, nu destrăma nemişcarea peisajului.

— Este un colţ de lume încântător! rupse el tăcerea.

— Da. Poţi să mai rămâi aici dacă vrei, sau poţi să intri în sufragerie. Găseşti tu vreo revistă sau altceva de citit. Eu mă duc să pregătesc câte ceva pentru ceai.

Heather lăsă două reviste pe măsuţa de cafea din sufragerie, ca el să aibă o ocupaţie în caz că se hotărăşte să intre, dar sergentul preferă să rămână pe terasă până la masă.

— Miroase foarte bine, fură primele lui cuvinte când se întoarse în casă.

După ce gustă de vreo două ori din farfuria pe care Heather i-o pusese în faţă, întrebă:

— Foarte bun! Cu ce ai preparat orezul? Are un gust aparte.

— N-am pus nimic deosebit. Este orez „negru”. Heather observă expresia nedumerită de pe faţa lui. N-ai

mai auzit până acum de orez „negru”?

— Nu cred.

— Este mult mai sănătos decât orezul obişnuit, dar durează un pic mai mult să-l găteşti, aşa că majoritatea gospodinelor nu se complică cu el. Pot să-ţi dau puţin şi acasă, dacă vrei, să încerci şi singur.

— Nu, mulţumesc. Oricum nu mă prea pricep la gătit.

Era rândul lui Heather să fie uimită.

— Dar este foarte uşor. Nu trebuie decât să-l pui la fiert.

— Nu am bucătărie. Ridică din umeri şi continuă cu o lămurire: Locuiesc la „Lebăda Neagră”, aşa că de mâncat mănânc în general la pensiunea vilei.

— Nu mi-am dat seama că este atât de greu de găsit un apartament de închiriat în Gregory. Îţi lipseşte probabil intimitatea unui loc numai al tău.

— N-am avut niciodată un loc numai al meu. În Hobart locuiam la cămin.

Heather nu înţelegea cum o persoană tânără şi cu putere de muncă se poate mulţumi să locuiască prin hoteluri sau cămine.

— Nu te-ai gândit niciodată să închiriezi un apartament?

— Nu prea ar avea rost. Slujba pe care o am îmi ocupă aproape tot timpul şi gândul să-mi petrec puţinul timp liber făcând curăţenie nu prea mă atrage.

— Dar ai avea şi satisfacţii, ai putea de exemplu să mănânci ce-ţi place, cum îţi place, când îţi place.

Heather îşi preţuia foarte mult propria independenţă şi de aceea ar fi putut găsi o grămadă de argumente în favoarea închirierii unui apartament, dar nu se avântă într-o astfel de polemică. Probabil că acest stil de viaţă îi plăcea lui şi cum alegea el să-şi trăiască viaţa nu era treaba ei.

Conversaţia nu fu prea animată după aceea, în schimb fu evident că lui îi place mâncarea. Trei-patru felii de pâine de casă, două porţii de orez cu salată şi ca desert brânză, fructe şi două ceşti de ceai.

— Într-adevăr, foarte bun! Tonul lui trăda o apreciere sinceră faţă de talentul culinar al lui Heather.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Legumele pe care le-am folosit sunt în mare parte din grădină.

Heather începu să strângă masa. Sergentul se ridică de pe scaun ca la comandă.

— Te ajut să speli vasele.

— Nu este nevoie.

— Insist. Tu ai muncit astăzi toată ziua, eu nu.

Cu un aer hotărât luă de pe masă ceaşca din care băuse el şi farfurioara. Heather zâmbi.

— Bine. Dar nu este aşa multă treabă de făcut.

Nu dură mult să spele cele câteva vase în care mâncaseră şi să facă puţină ordine prin bucătărie. După ce termină rămase şovăitor în picioare în mijlocul bucătăriei, neştiind ce să facă în continuare şi totuşi negrăbindu-se să plece. Heather îl privea nevenindu-i să creadă că îl avea în faţa ochilor pe acelaşi bărbat care, cu numai o seară înainte, condusese ostilităţile la cursul de prim-ajutor. Atât de elocvent şi de sigur pe el atunci, acum aştepta puţin stânjenit să i se spună, parcă, ce să facă.

— Ar trebui să plec. să te las şi pe tine să-ţi vezi de ale tale.

— De obicei, înainte să se întunece, ies să fac puţină mişcare, spuse Heather. Dacă nu ai altceva de făcut, de ce nu vii şi tu cu mine? Priveliştea de sus, de pe dealuri este încă şi mai frumoasă decât de aici. Poţi să-ţi laşi bagajele la hotel în drum spre coastă.

El acceptă imediat, parcă de teamă ca ea să nu se răzgândească dacă el cumva şovăie cu răspunsul. Heather nu se mai schimbă, cum făcea de obicei. Trecură pe la hotel. Îl prezentă întâi administratorului care îi dădu nişte formulare de completat. Apoi îl aşteptă să urce să-şi lase bagajul în cameră.

Sergentul era obişnuit cu efortul fizic. Urcă în pas vioi panta. Ajuns sus îşi manifestă din nou admiraţia pentru frumuseţea peisajelor din Victoria Cove.

— Eu vin deseori aici sus, îi mărturisi Heather.

Perspectiva este minunată şi când ai chef de plimbare vârful dealului este ţinta cea mai potrivită.

Urmăriră soarele coborând la apus şi curcubeul de culori ce înflăcără cerul odată cu scufundarea astrului zilei în mare. Începură apoi coborârea spre oraş. Până ajunseră ei la poale, întunericul înghiţise deja amurgul. Luminile stradale se aprinseseră.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Ne vedem mâine dimineaţă la 7.45.

— Da. Noapte bună! Heather se îndepărtă, dar îşi aminti ceva. Oh, sergent Gibson!

El se întoarse repede spre ea, uşor nedumerit şi coborî cele câteva trepte ale terasei pe care abia le urcase.

— Grant! îi reaminti el dojenitor. Doar ţi-am spus să-mi zici Grant!

— Da, dar. Mi se pare oarecum.

— Nu sunt de serviciu. Plus că aici nu sunt decât un om obişnuit. Victoria Cove este în afara jurisdicţiei mele.

— Ah. Tonul lui Heather era puţin răutăcios. Cu atât mai bine pentru ceea ce tocmai voiam să spun.

— Ce anume?

— Nu e nevoie să vii până în faţa garajului mâine dimineaţă. Te iau eu de aici.

— Ca pe oricare alt pasager. Felul în care o spusese trăda faptul că ideea lui Heather îi făcuse plăcere.

— Chiar aşa.

Zâmbea în sinea ei în drum spre casă. Nu obişnuia să-şi invite pasagerii la ceai.

Capitolul 9

Duminică dimineaţa cerul era senin şi se anunţa vreme caldă. Îmbrăcată în blugi şi într-o bluză cu mânecă lungă, cu dungi multicolore, Heather plecă spre Eden Bay la volanul autoturismului ei combi.

— Astăzi conduc eu, îl anunţase ea pe Colin când aranjaseră unde şi cum să se întâlnească. Tu nici nu cunoşti zona şi nici drumul nu este prea grozav.

El o aştepta în staţia de autobuz. Înlocuise costumul lui uşor de weekend cu o pereche de blugi şi un tricou. Îi

zâmbi de cum o zări. Se urcă şi o salută cu un sărut.

— Eu n-am prea fost la petreceri din astea cu grătar, deschise el vorba de îndată ce ea porni de pe loc. Nu înţeleg de ce se entuziasmează unii aşa când aud de carne prăjită.

— Nu ceea ce mănânci este important, ci compania în care te afli, răspunse Heather. O să fie acolo localnici de pe o rază de câteva zeci de kilometri, toţi veniţi să le ureze celor doi Denby „pensie uşoară”.

— Aha. Ei bine, sper să nu vorbească toată ziua numai despre vite.

La ieşirea din Eden Bay, o luară la dreapta pe un drum lateral, iar ceva mai sus cotiră pe un drum de ţară.

— Acum înţeleg ce ai vrut să spui cu privire la starea drumului. Cât mai avem de îndurat hurducăturile astea?

— Numai vreo trei kilometri. Uite, se vede deja proprietatea. Bătrânul domn Denby a plantat copacii aceia cu mâna lui pentru a ridica un fel de paravan în calea vântului.

Heather îi puse în braţe un castron cu salată de varză, ca să nu meargă nici el cu mâna goală, iar ea luă o tavă cu salată asortată de fructe. Îi arătă apoi drumul spre poarta din spate. Familia gazdă îi primi cu multă căldură. Se arătară încântaţi de prezenţa lui Colin. Era o zi mare pentru ei toţi. Domnul şi doamna Denby încercau sentimente amestecate cu privire la perspectiva pensionării: tristeţe, căci părăseau gospodăria în care trăiseră şi munciseră atâţia ani la rând, dar şi uşurare, căci scăpau de responsabilitatea administrării unei proprietăţi de dimensiunile fermei Denby. Fiul lor, Brian, era foarte bine dispus, fericit că acum răspundea el singur de afacerea familiei, iar Julia era şi ea cât se poate de emoţionată.

— Am atâtea planuri cu casa! se destăinui ea lui Heather. Dar nu le spun mamei şi tatii până nu se mută în casă nouă. O dată plecaţi şi ocupaţi cu instalarea, n-o să le mai pară atât de rău de schimbările pe care o să le fac eu aici.

Câţiva vecini sosiseră deja, iar Heather îl prezentă pe Colin celor care nu-l cunoşteau de la farmacie.

— Sper că ai venit pregătit, glumi un domn mai în vârstă. Mie nu prea îmi pică bine nimic care nu este gătit de mâna doamnei mele.

Profitând de forfota invitaţilor, Julia o trase deoparte pe Heather şi-i şopti complice:

— Colin este un scump, nu-i aşa? Îmi plac la nebunie ochii ăia. Ştiam eu că va veni cu tine. Când aveţi de gând să oficializaţi relaţia?

— Oh, Doamne, Julia! Abia ne-am cunoscut. Abia a venit în oraş acum câteva săptămâni.

— Destul timp ca să cunoşti pe cineva şi să-ţi dai seama ce sentimente îi porţi. Mie numai câteva săptămâni mi-au trebuit cu Brian.

— Tu abia aşteptai să te măriţi. Eu nu cred că sunt aşa.

— Nu-ţi face iluzii, Heather! O să te măriţi şi tu, fii sigură de asta!

Spre uşurarea lui Heather, alte câteva persoane li se alăturară şi subiectul fu schimbat cu acela al cursului de prim-ajutor. Julia intenţionase şi ea să meargă, dar fuseseră ocupaţi toată săptămâna şi fusese reţinută în ultima clipă.

— S-o pui pe Heather să-ţi arate ce am învăţat până acum, o îndemnă o doamnă plinuţă. Sergentul are atâta încredere în priceperea ei încât a chemat-o să ne demonstreze.

— Am auzit că a mers până la Victoria Cove cu autobuzul zilele trecute, interveni şi soţul doamnei. Cum te-ai înţeles cu el?

— Bine. Vă mulţumesc de întrebare.

Heather nu avea de gând să divulge lui sau nimănui altcuiva că îl invitase pe sergent la ea acasă să ia ceaiul împreună sau că, pe drumul de întoarcere, el fusese acela care coborâse cu legăturile de ziare pe la punctele de livrare.

— Dar nu este nicio problemă, o asigurase el când ea

încercase să-i explice că nu este nevoie. Mai mult ca sigur şi alţi pasageri de-ai tăi te-au ajutat în acest fel cu diverse alte ocazii.

Fusese mult mai degajat decât de obicei pe parcursul drumului, dar la coborâre îşi reluase expresia serioasă dintotdeauna şi salutul de despărţire sunase rece şi formal. Acum Heather se întreba dacă sergentul va fi vreodată invitat la întâlniri de acest gen ale localnicilor, iar dacă cumva acest lucru s-ar întâmpla, dacă el ar accepta sau nu invitaţia.

Colin era obişnuit cu evenimentele mondene şi întreţinea cu uşurinţă conversaţia cu oricine, dar, când primii invitaţi începură să plece, el sugeră că ar trebui să plece şi ei.

— Nu încă, răspunse Heather. Julia contează pe mine şi nu se aşteaptă să plec printre primii. Pe lângă asta, trebuie să-mi iau şi vasele acasă. Unii invitaţi abia au ajuns şi n-au apucat încă să guste nimic.

El oftă uşurat când în cele din urmă ea se lăsă convinsă să plece. Îşi adună vasele, îşi luă rămas-bun şi coborâră la maşină.

— Mă gândisem să mergem şi noi undeva în seara asta, dar s-a făcut deja târziu, se plânse el.

— Da, nu are rost să mai mergem undeva la ora asta.

— Am putea merge la mine. Poate este timpul să vezi unde locuiesc şi eu. Ascultăm puţină muzică, şi mâncăm ceva înainte să pleci acasă.

Apartamentul lui era mic, dar curat şi pus la punct. Arăta mai degrabă a loc de odihnă temporar decât a locuinţă permanentă. Îl închiriase gata mobilat şi la o scurtă examinare din priviri Heather nu desluşi decât foarte puţin amprenta lui personală. Excepţie făcea staţia audio din living, un model sofisticat de care el era foarte mândru.

— Sunt apartamente de vacanţă, îi spuse el. Este linişte deocamdată, dar când va veni vacanţa întreaga clădire va mişuna de copii de toate vârstele.

— Ai o privelişte frumoasă, observă Heather.

— Nu la fel de frumoasă ca cea de pe terasa ta, dar merge.

Golful Eden, care dăduse şi numele orăşelului, era ascuns în spatele unei perdele de vegetaţie. De la balcon se vedea linia stâncoasă a coastei. Golful era un paradis al pelicanilor. Heather urmări una dintre greoaiele păsări aterizând la suprafaţa apei într-o ploaie de stropi. În clipa următoare plutea nemişcată şi graţioasă ca o lebădă.

— De fiecare dată când aterizează vreunul ai impresia că se va prăbuşi, îşi continuă ea cu voce tare firul gândurilor. Nu te mai saturi privindu-i.

— Vrei să stai aici? Îţi aduc ceva de băut.

Ea alese un suc de lămâie verde, în ciuda sugestiilor lui de a bea ceva mai tare.

— Prefer sucul de lămâie. Nu beau niciodată alcool când ştiu că plec cu maşina.

— De la un pahar nu se întâmplă nimic, spuse el, dar îi respectă hotărârea şi se duse să toarne băuturile.

Avea o colecţie vastă de CD-uri şi casete audio din care alesese câteva înainte să plece de dimineaţă de acasă. Potrivi volumul ca să se audă în surdină pe balcon.

Petrecură mai mult de o oră privind pelicanii şi vorbind vrute şi nevrute. Când intrară în casă, Colin o luă de mână şi se aşezară împreună pe canapea.

— Hai să facem ceva cu adevărat deosebit duminica viitoare! O zi întreagă numai noi doi, singuri-singurei.

— Nu. Nu cred c-ar mai trebui să plec şi weekendul viitor. Am şi eu diverse treburi pe acasă.

— Ce fel de treburi?

— Pentru început, grădinărit. În ultima vreme am cam lăsat grădina în paragină. Şi mai sunt atâtea alte treburi de făcut.

— O să ai destul timp pentru toate treburile astea după ce ne căsătorim. Acum avem atât de puţin timp împreună! Ar trebui să-l valorificăm la maximum.

— Căsătorim? Heather era uluită… zăpăcită.nu ştia ce să mai creadă.

— Da, după ce ne căsătorim. El îi strânse mâna într-

ale sale şi se aplecă spre ea. Bineînţeles că ne vom căsători. M-am îndrăgostit de tine în prima clipă în care te-am văzut şi ştiu că nici eu nu-ţi sunt indiferent.

— Dar n-am discutat niciodată despre aşa ceva.

Colin zâmbi şi o trase lângă el.

— Discutăm acum. Heather, te iubesc. Te doresc din toată inima. Vrei să fii soţia mea?

— Eu. Ăăă.

O sărută cu pasiune. Buzele lui pe buzele ei alungau orice îndoială. În braţele lui se simţea în siguranţă şi iubită, gata să-l urmeze oriunde şi să răspundă din tot sufletul la planurile lui.

— Spune da. Spune-mi că te căsătoreşti cu mine. cât mai curând, o imploră el. Te iubesc, Heather! Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

— Şi eu te iubesc! răspunse ea abia auzit.

— Mai tare. Vreau să te aud spunându-mi asta din nou şi. din nou. Spune-mi că mă iubeşti şi că vrei să te căsătoreşti cu mine!

— Te iubesc, Colin!

— şi vrei să te căsătoreşti cu mine.

Heather ezită. Nu era mult prea curând? Era pentru prima dată când simţea aşa ceva pentru un bărbat, dar. avea nevoie de timp să se gândească. Nu trebuia să se arunce orbeşte într-o relaţie.

— Ce s-a întâmplat? Colin o săruta tandru după ureche. cobora uşor de-a lungul bărbiei. Mă iubeşti. Spune-mi că te căsătoreşti cu mine!

Simţurile lui Heather o luaseră razna. Gândurile i se învârteau în cap într-un iureş ameţitor. Resimţise acea atracţie nebună faţă de el din ziua în care îl cunoscuse. La început reuşise să-şi înfrâneze cât de cât sentimentele, impunându-şi să nu cadă victimă farmecului lui şi faptului că arăta atât de bine, dar sentimentele biruiseră curând voinţa şi ea devenise vulnerabilă în faţa lui. Compania lui era încântătoare, comunicau cum nu se poate mai bine, iar ea savura fiecare clipă petrecută alături de el.

Julia credea că se potrivesc. Ea ştiuse după numai

câteva săptămâni de când îl cunoscuse pe Brian. Dar acceptarea unei cereri în căsătorie era un pas imens, iar Heather simţea că l-ar face mult prea curând.

— Eu nu sunt pregătită pentru căsătorie… şopti ea. Nu pot să spun ce-mi ceri tu să spun.

El se retrase puţin pentru a o privi până în adâncul sufletului. Ea se aştepta să se supere sau să se arate nerăbdător, dar Colin zâmbi şi o strânse în braţe.

— Atunci va trebui să aştept. Mă iubeşti şi asta e cel mai important. Restul va veni cu timpul. O sărută pe frunte. pe nas. pe bărbie. O să aştept. Ştiu deja care va fi răspunsul. Ne iubim. Numai asta contează.

O sărută lacom pe buze. Când îi dădu drumul, ea, cu respiraţia tăiată, fu tentată să-i dea răspunsul pe care-l aştepta. Trase aer în piept, dar când să articuleze primul sunet ezită din nou. Nu era sigură că este pregătită să-şi ia un astfel de angajament.

— Înţeleg perfect ce simţi, o asigură Colin încrezător. Nu este nicio grabă. Dar tare mi-aş dori să nu locuim atât de departe unul de celălalt. Distanţa asta care ne separă zi de zi este cel mai greu de îndurat. Vreau să petrec fiecare clipă cu tine.

El îi dovedi în săptămânile ce urmară că vorbise cât se poate de serios. O aştepta de fiecare dată când avea ore la cursul de prim-ajutor, venea de patru ori pe săptămână să-şi petreacă după-amiezile cu ea în Victoria Cove, iar duminica o lua pe sus în câte o excursie.

Pentru Heather fiecare întâlnire ascundea câte o surpriză. Nu ştia niciodată la ce se va mai gândi el, ce va mai plănui pentru timpul lor petrecut împreună. Dar începu să se simtă copleşită. Toată ziua alerga de colo până colo, nici nu mai avea timp să-şi lase gândurile să rătăcească în voie. Se simţea uneori vinovată că-şi neglijase grădina. Nu mai făcuse altceva decât să ude din când în când, iar plantele trebuiau şi ele plivite. Îngrijite. Nici nu făcuse semănături de primăvară.

Într-una din zile ea îi sugeră lui Colin să facă o plimbare pe bicicletă, ca alternativă la drumul cu maşina

până la Hobart, dar el refuză.

— De ce să ne plimbăm cu bicicleta când avem la dispoziţie o maşină aproape nouă? Plus că nici nu-mi place să mă obosesc aşa, fără rost.

— Dar ar fi un exerciţiu sănătos.

— Doar nu încerci să-mi spui că am nevoie de mai multă mişcare?! Pentru că să ştii că înot aproape în fiecare zi.

— Nu am mai mers la o plimbare pe bicicletă de atâta timp! Şi perioada asta a anului e tocmai bună pentru aşa ceva. Nu este foarte cald şi poţi să te bucuri în voie de liniştea naturii.

— Natura! Nu. Am rezervat masă pentru cină şi am aranjat să mergem cu iahtul în după-amiaza asta. Nu putem da totul peste cap acum.

Heather se conformă planurilor lui şi avură parte de o zi plăcută. Ea se distră bine, ca de obicei, dar când se trezi a doua zi dimineaţă hotărî că nu mai merge la Hobart şi în weekendul următor. Avea să-i spună chiar în acea zi, ca să nu facă din nou planuri.

El o întâmpină cu un zâmbet larg şi-şi revendică dreptul la un sărut de îndată ce uşa dinspre farmacie se închise. Heather se desprinse uşor din îmbrăţişare şi se aşează la masă.

— Să nu faci planuri pentru duminică, începu ea. Am de lucru.

— De lucru? Dar autobuzul nu circulă duminica.

— Am o cursă suplimentară o dată la două luni. Nu este pe traseul de zi cu zi al autobuzului, aşa că o fac duminica.

— Ar trebui să începi să cauţi pe cineva care să preia autobuzul, declară el. N-o să mai poţi să te ocupi tu de el după ce ne căsătorim.

Heather era consternată.

— Cum adică?

— Fii rezonabilă! Autobuzul ăsta al tău trebuie garat zilnic la o oră de mers de aici. Ar fi o prostie să-l păstrezi chiar dacă am locui în Eden Bay, darmite dacă locuim în

Hobart. Ar trebui deci să încep să cauţi.

Heather trase adânc aer în piept.

— Cum adică „darmite dacă locuim în Hobart”? Ce legătură are Hobartul cu ce discutăm noi?

— Acolo o să locuim, bineînţeles.

— De unde „bineînţeles”? Heather se înroşise de furie. Când am discutat noi că vom locui în Hobart?

— Doar n-ai crezut că o să prind rădăcini aici!? Am o carieră la care trebuie să mă gândesc.

— Dar cu cariera mea cum rămâne? Indignarea din vocea lui Heather nu cunoştea limite. Părinţii mei au muncit o viaţă ca să pună pe picioare afacerea familiei, iar de când am preluat-o eu a mers din ce în ce mai bine. Nu am absolut nicio intenţie să renunţ pur şi simplu la tot.

Colin schiţă un gest ca s-o calmeze, căci de cealaltă parte a uşii era farmacia şi un eventual client ar fi putut auzi ce se discuta în camera din spate.

— Sst! Nu-ţi ieşi din fire! Întâi gândeşte-te câteva zile la ce am vorbit. Este evident că pentru a avansa trebuie să locuiesc în capitală.

— Ei bine, mie nu-mi plac oraşele mari şi nu vreau să locuiesc în nicio capitală.

Vocea lui Heather creştea în intensitate pe măsură ce el încerca s-o liniştească.

— Nu mă lua pe mine cu „sst”! Iar în ceea ce priveşte gânditul, tu eşti cel care ar trebui să se gândească bine de tot la ce a spus. Închipuie-ţi că nu eşti singurul pe lumea asta care contează! Nu mai fi atât de egoist!

Nici nu se atinsese de cafea. Ieşi ca o furtună, prea preocupată de ceea ce tocmai îi fusese dat să audă, ca s-o mai observe pe Raëlene îndepărtându-se de uşă şi făcându-şi de lucru într-unul dintre sertare. Nu se opri decât pentru a înşfăca pachetul cu medicamente, apoi ieşi în stradă şi nu micşoră pasul până la autobuz.

Colin Prescott era un neruşinat şi un egoist, un bărbat arogant pe care îl interesa numai propria persoană. Cum de se lăsase ademenită cu sărutări tandre şi vorbe dulci? Fusese la bunul lui plac săptămâni întregi. Îşi

neglijase chiar şi stilul de viaţă pe care ea însăşi şi-l impusese: dieta, vechii prieteni şi grădina ei. Toate numai pentru el. Ce se întâmplase cu fata dintr-o bucată care-şi iubea independenţa şi care nutrea planuri ambiţioase de viitor?

Capitolul 10

În zilele care urmară abia îşi vorbiră unul altuia. Raëlene aştepta cu nerăbdare deznodământul acestei situaţii. Crezuse că vor mai exista şi alte discuţii aprinse ca cea de luni, dar fu dezamăgită. Heather zăbovea numai câteva minute, atât cât să-şi îndeplinească îndatoririle de serviciu, iar la venire şi la plecare saluta pe toată lumea din farmacie, fără a face vreo diferenţă.

Joi după-amiază fu cât pe ce să nu meargă la cursul de prim-ajutor, dar realiză că, dacă îl începuse trebuia să-l ducă până la capăt. Porni spre hotel fără niciun pic de tragere de inimă. Vioiciunea atât de caracteristică lipsea cu desăvârşire din mişcările ei. Julia o văzu de pe terasă şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Arăţi de parcă ţi s-au înecat corăbiile.

— Sunt doar puţin obosită, atâta tot.

— Tu, obosită? Nu mă lua pe mine cu din astea! Julia o luă de braţ şi o trase deoparte. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Heather oftă.

— Nu prea multe. M-am certat rău de tot cu Colin, atâta tot.

— Înţeleg. Julia o privi încurajator. Nu-ţi face griji. O să vă împăcaţi voi în curând şi totul va fi ca mai înainte.

— Nu sunt sigură că vreau ca lucrurile să fie ca mai înainte. De fapt sunt sigură că nu vreau. Heather oftă din nou. Colin vrea să ne căsătorim.

— Ce ţi-am spus eu! Dar ăsta numai motiv de ceartă nu este.

— A spus că va trebui să renunţ la afacerea mea. şi vrea să locuim în Hobart. Eu nu vreau să locuiesc într-un oraş mare, Julia. Eu sunt fată de provincie. Nu vreau să

renunţ nici la afacerea mea, nici la căsuţa mea.

— Dar faptul că ai renunţat la el nu te-a făcut prea fericită, aşa-i? Julia o asigură cu un zâmbet că este alături de ea. Aşteaptă un timp, Heather. O să-ţi dai curând seama ce îţi doreşti de fapt. Când eşti cu adevărat îndrăgostit de cineva renunţi la orice. Singurul lucru care contează este să fii cu persoana respectivă.

Heather dădu din cap şi se uită la ceas.

— Că tot veni vorba de timp. Ar trebui să intrăm. Grant începe întotdeauna la fix.

Câţiva dintre cei care veniseră la început renunţaseră să mai participe la curs, dar mulţi alţii se înarmaseră cu răbdare şi perseverenţă. Deja sergentul nu mai era privit atât de defavorabil în rândurile comunităţii; oamenii nu se mai temeau aşa de el, iar dumnealui se mai dăduse puţin pe brazdă. Făcea chiar şi câte o glumă din când în când. O chema mereu pe Heather la demonstraţii; toată lumea ar fi fost surprinsă ca el să aleagă pe altcineva.

Când ea intră, Grant se răsuci uşor pe călcâie.

— Te simţi bine? o întrebă el cu o voce caldă.

— Da, mulţumesc. Tonul ei, în schimb, era ferm, avertizându-l parcă să nu se bage în treburile ei personale.

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că eşti un pic cam palidă.

— Nu prea am mai ieşit în mijlocul naturii, să respir aer proaspăt în ultima perioadă, atâta tot.

El acceptă cu o uşoară înclinare a capului explicaţia ei şi îşi continuă lecţia. Nimeni altcineva nu observă nimic în neregulă. Toată lumea se amuză copios când unul dintre participanţii la curs, comic de profesie, încercă să bandajeze capul pacientului într-o manieră de-a dreptul hilară.

— Şi cu asta am terminat pe ziua de azi, încheie Grant după ce fiecare cursant îşi încercă măiestria pe unul dintre colegii de curs. Vă reamintesc că săptămâna viitoare este ultima oră de curs.

— N-o să lipsim, spuse o doamnă de vârstă mijlocie,

în timp ce lumea se împrăştia. Sunt foarte plăcute întâlnirile astea din fiecare săptămână.

— Poate joia viitoare ar trebui să aducem fiecare câte ceva, să ne despărţim într-o manieră festivă, îşi dădu cu părerea altcineva.

— Bună idee! Aşa să facem.

Julia îşi croi drum printre oamenii care se îndreptau spre ieşire pentru a-şi lua rămas bun de la Heather.

— Eu trebuie să plec. Ne vedem săptămâna viitoare. Dar există telefon. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, nu ezita să mă suni.

Heather reuşi să zâmbească.

— Mulţumesc, dar totul este în regulă. Noapte bună! Julia era în drum spre ieşire când îşi aminti ceva, se întoarse şi o strigă pe Heather din celălalt capăt al încăperii.

— Ce faci duminică, Heather? Vii pe la fermă?

— Nu, mulţumesc. Mă duc la Waterfall Gully cu nişte marfă.

— Cu asta o să-ţi faci de lucru toată ziua. Pe curând! Heather nu prea avea chef de vorbă, aşa că plecă şi ea imediat. Nu se îndepărtase de hotel decât cu câţiva paşi când îl văzu pe Colin sprijinit de autobuz. Ezită un moment, dar îşi continuă drumul. El o aşteptă să se apropie şi se îndreptă.

— Bună, Heather!

— Bună!

El schiţă un gest, parcă să o ia de mână, dar se răzgândi şi zâmbi încurcat.

— Hai să nu ne certăm, Heather. Mi-a fost dor de tine săptămâna asta.

— Da? Ei bine, nici eu n-am prea fost în apele mele.

El miză pe răspunsul ei şi consideră că cearta lor de zilele trecute era acum doar o amintire nu prea plăcută.

— De fapt, ne-am certat pentru o prostie, nu-i aşa? Vreau să spun: ştiu că poate te-am luat prea repede, dar noi doi avem un viitor minunat înainte. O s-o luăm de la capăt ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat

— Ei bine. El continua să facă planuri fără să o consulte sau măcar să-i ceară consimţământul.

— N-ai vorbit serios când ai spus că ai treabă duminică, nu-i aşa?

— Ba da. Ţi-am spus, merg la Waterfall Gully cu nişte marfă.

— Şi nu poţi să rogi pe altcineva să meargă în locul tău? Dacă, Doamne fereşte, te-ai îmbolnăvi tu, ce s-ar întâmpla? Ea nu răspunse imediat, iar Colin întinse braţele chemând-o la el. Nu poţi să amâni pe săptămâna viitoare?

Ar fi putut să facă transportul vineri sau sâmbătă după-amiază dacă ar fi vrut, dar se hotărâse deja să meargă duminică.

— Nu, nu pot să amân, replică ea. Hărţile şi broşurile pe care le am de livrat sunt deja aşteptate.

— Atunci va trebui să merg la Hobart fără tine. Dar nu va fi acelaşi lucru.

Colin şovăia, aşteptând ca ea să se răzgândească, dar Heather nu dădu înapoi. El băgă mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

— Luăm cafeaua împreună mâine dimineaţă?

A doua zi, Raëlene fu foarte surprinsă s-o vadă pe Heather intrând în camera din spatele farmaciei ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când ieşiră ei doi, tânăra asistentă era suspect de aproape de uşa interioară şi abia acum Heather începu să se întrebe oare cât surprinsese ea din disputa lor de luni şi ce spusese mai departe. În conversaţia formală din acea dimineaţă nu avusese oricum ce să audă.

Deşi nu erau pe deplin împăcaţi unul cu celălalt, Heather era mulţumită de felul în care evoluau lucrurile între ea şi Colin. Starea ei de spirit se îmbunătăţise considerabil. În drum spre casă cumpără răsaduri şi după-amiaza şi-o petrecu în grădină. Nu avea să se bucure de o „producţie” la fel de bogată ca în anii precedenţi, dar, îngrijite cu drag, legumele plantate târziu aveau să crească şi să rodească şi ele. Parasolarul de pânză avea să le protejeze de căldura prognozată pentru lunile

următoare.

Duminică dimineaţa udă grădina şi zăbovi câteva minute printre straturi, admirându-şi roadele muncii. Rulă apoi în autoturismul ei combi până la garaj, încărcă pachetele în portbagaj şi porni la drum. Era o zi minunată şi plimbarea cu maşina se anunţa plăcută.

De la şoseaua principală drumul spre centrul turistic din inima rezervaţiei era trasat de marcaje rutiere. Heather parcă paralel cu aleea ce ducea la pavilion, iar funcţionara de la biroul de informaţii veni s-o ajute la descărcat. Nu le luă mult timp să care cele câteva cutii înăuntru. Femeia desigilă una.

— Au ieşi foarte bine, îşi dădu ea părerea întinzând o hartă pe unul dintre birouri. Culoarea face diferenţa, nu-i aşa? Mult mai bine decât alb-negru. O să se vândă foarte bine.

— Să sperăm! Am văzut că au marcat deja drumul. E un lucru bun că s-au încadrat în termenul fixat.

— Nu este chiar gata, dar oricum nu mai e decât foarte puţin de lucru. Stai să bem ceva?

— Da, când mă întorc. Întâi să-mi fac plimbarea prin rezervaţie.

Heather închise maşina şi porni pe jos spre cascade. O potecă şerpuia printre copaci şi tufişuri, câteodată urcând pe coasta dealului, altă dată coborând aproape de nivelul apei. Albia râului era mărginită de pereţi de stâncă şi pe măsură ce canalul se îngusta şuvoiul de apă se iuţea. Nu după mult timp vuietul primei cascade se făcu auzit. Cortina de vegetaţie se ridica brusc şi un spectacol măreţ al naturii se oferea privirilor.

Heather rămase pironită locului. Privea înmărmurită curcubeul de stropi şi unduirea apei printre pietre. Era un colţişor de pace, departe de tumultul cotidian al oraşului şi de prezenţa inoportună a omului.

Când într-un târziu Heather se trezi la realitate şi plecă mai departe, murmurul cascadei o întovărăşi din urmă, acompaniat de triluri timide de păsări şi de bâzâituri obraznice de insecte. Iată cum toată tulburarea unei

săptămâni întregi se alina ca prin minune! Gândul la cearta cu Colin nu o mai măcina. Era atât de fericită că venise astăzi, singură, aici! îi lipsiseră aceste plăceri simple pe care le oferea natura. Era sătulă de asfalt şi de aglomeraţie! Nici chiar pe iaht, ea şi Colin nu fuseseră într-adevăr singuri. Existau întotdeauna oameni în jurul lor, oameni care strigau sau făceau cu mâna sau râdeau, oameni care se bucurau mai mult de senzaţia de viteză decât de peisaj.

Se simţea liberă şi împăcată cu tot şi toate… Trecea podul de peste cea de-a patra şi ultima cascadă. Păcat că nu-şi luase ceva de mâncare la pachet! Ar fi putut să-şi prelungească plimbarea. Va ţine minte acest lucru pentru data viitoare. Acum însă era timpul să se întoarcă.

Zgomotul îndepărtat pe care-l auzi nu semăna cu trilul nici unei păsări pe care ea să o fi auzit vreodată. Câteva secunde îi fură de ajuns să-şi dea seama că era voce de om. Escaladă iute un colţ de stâncă şi se convinse imediat că avusese dreptate.

— Ajutor! Ajutor!

— Unde eşti? strigă ea.

— Aici, căzut în râpă.

— Continuă să strigi!

Vocea devenea din ce în ce mai clară pe măsură ce Heather înainta de-a lungul potecii. Era o voce de bărbat, deja răguşită de atâta strigat.

— Mă auzi? Ajutor!

— Te aud. Sunt aproape. Ţine-te bine!

Panta nu era foarte abruptă, dar terenul putea fi înşelător. Heather nu avea absolut nimic la ea, nici măcar vreo posibilitate să cheme ajutoare, iar bărbatul putea fi serios rănit. Centrul turistic era la o distanţă considerabilă, iar el era în pericol să cadă înainte să ajungă ea înapoi cu ajutoarele.

— Îţi aud paşii! strigă el.

— Bine. Cât de jos eşti?

— Nu foarte, dar destul cât să nu stau prea pe roze.

Aplecându-se puţin Heather zări urme de paşi şi

câteva crengi rupte probabil în încercarea lui de a-şi recăpăta echilibrul şi de a nu cădea peste marginea râpei. Se apropie cu mare grijă şi văzu că nenorocosul turist nu alunecase prea mult sub nivelul coastei. Grant Gibson o privea de jos, cu o expresie ruşinată întipărită pe faţă.

— Bună, Heather.

— Grant! Ce naiba faci aici?

— Momentan nimic deosebit. M-am băgat ca prostul într-o situaţie penibilă.

— Eşti rănit?

— Mi-am luxat doar glezna dreaptă. Dar tocmai din această cauză nu mai pot ieşi de aici. Nu mă pot sprijini în ea.

Heather se aplecă puţin în faţă şi văzu că el nu se afla în pericol imediat. Se oprise într-un trunchi robust de copac. Să încerce să escaladeze panta pe acest trunchi nu ar fi fost de niciun folos pentru că n-ar fi ajuns decât până la jumătatea distanţei în sus. Ea nu avea puterea necesară pentru a ridica un bărbat de talia lui, chiar dacă ar fi reuşit să-l apuce de mână.

— Mi-e teamă că va trebui să aştepţi acolo să mă duc eu după ajutor.

— Nu. Uită-te puţin spre dreapta. Este un colţ solid de stâncă acolo. Tu ghidează-mă! Eu o să încerc să mă întorc şi să ajung până în dreptul lui. De acolo până la tine aş urca cu uşurinţă.

— Sau mai degrabă ai ajunge pe fundul canalului.

El scutură hotărât din cap.

— Nu. M-am gândit bine. Ţie n-o să-ţi fie pusă viaţa în pericol.

Grant îi arătă o potecuţă ascunsă printre tufişuri, sub covorul de frunze uscate, şi-i spuse că poate să coboare cu încredere pe acolo.

— până lângă copacul acela. Am nevoie de o mână de ajutor ca să ajung la colţul ăla de stâncă. După aceea mă descurc.

Deşi lui Heather îi era frică să nu complice şi mai rău situaţia alunecând şi ea, îşi luă inima în dinţi şi urmă

indicaţiile lui Grant. Păşi cu mare grijă pe potecuţă în jos, gata să apuce de ce avea mai la îndemână dacă simţea cumva pământul fugindu-i de sub picioare. Dar poteca era bătătorită bine şi nici panta nu era foarte abruptă, cum se temuse ea.

— Te descurci foarte bine, o încurajă Grant. Mai ai câţiva paşi.

Capitolul 11

De pe platforma îngustă pe care ajunsese urmând indicaţiile lui Grant, Heather putea coborî pe un colţ de stâncă ce se găsea mai aproape de tânărul căzut în râpă. Terenul nu prezenta, într-adevăr, niciun pericol, dar nu înţelegea cum îl putea ea ajuta de acolo.

— Nu te speria [Tot ce trebuie să faci tu este să mă ghidezi pe mine. Îi arătă direcţia pe care urma el să se deplaseze şi continuă: Nu va trebui să faci niciun efort.

Heather avea încă îndoieli, dar se hotărî să-l lase să încerce o dată. Dacă încercarea nu reuşea, o va aştepta pe ea să se întoarcă cu ajutoare.

Grant îi făcu ghiduş cu ochiul, întoarse capul şi, sprijinindu-se în piciorul stâng, îşi luă avânt.

— Este o rădăcină de copac care iese din pământ acolo. Dacă reuşesc să ajung până la ea, e ca şi rezolvat. Vreau ca tu să ai grijă de glezna mea, să nu mă încurce la urcare. Aşteaptă să-ţi spun eu când şi apucă-mă de picior. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru un efort considerabil, apoi strigă: Acum!

Heather îl apucă de piciorul drept, de sub genunchi, şi-l auzi gemând de durere în timp ce, sprijinit în stângul, se împingea în sus. Era sigură că el nu va ajunge la rădăcina aceea; ştia că, în acest caz, ea nu avea cum să prevină o a doua cădere, dar se concentra asupra piciorului rănit.

El prinse rădăcina, şi cu o uşoară mişcare laterală ridică piciorul stâng şi se ajută de el pentru a-şi menţine echilibrul.

— Dă-mi drumul acum şi încearcă să-mi ghidezi celălalt picior spre colţul ăla de stâncă. Eu nu îl văd de

aici.

Sufla greu. Heather îl ajută să găsească un punct de sprijin cu piciorul sănătos pe colţul de stâncă indicat şi când Grant se întoarse cu grijă pentru a-şi ridica şi restul corpului, ea văzu broboane de sudoare acoperindu-i fruntea. El se sprijini cu spatele de peretele de stâncă şi cu un ultim efort.

— Am reuşit!… Mulţumesc. Ai la tine vreo batistă sau ceva?

— O batistă este singurul lucru pe care-l am la mine.

— Am şi eu una, aşa că ne descurcăm noi cumva. Acum să punem teoria în practică. Încerci tu să-mi imobilizezi glezna dreaptă?

— Crezi că este ruptă? întrebă Heather cu sufletul la gură.

— Cred că da. Oricum, cel mai bine o tratăm ca pe o fractură până vom putea afla cu siguranţă.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, rămâi acolo! Nu mai încerca să ajungi până sus!

— Nu pot să rămân în poziţia asta prea mult timp. Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoase o batistă mare, albă. Nu este chiar cel mai bun înlocuitor al unui bandaj clasic, dar în lipsa acestuia. Foloseşte beţele alea două pe post de atele. Batista ta, fiind mai mică, leag-o imediat deasupra gleznei.

— Cel mai bine ar fi să stai nemişcat până aduc eu ajutoare. Este o nebunie să forţezi acum piciorul încercând să ajungi sus.

— Adu-ţi aminte una dintre regulile de bază! Întotdeauna te asiguri că pacientul nu este în niciun pericol imediat înainte să pleci după ajutor. Nu pot rămâne aici, în bătaia soarelui şi în pericol să alunec la orice mişcare, încă vreo două ore. Mi-e şi aşa destul de cald şi de sete!

Heather oftă şi se supuse. Îi imobiliză glezna în atele, înfăşură batista mai mare în jurul călcâiului, în formă de opt, şi înnodă extremităţile. Batista ei era destul de lungă ca să fixeze bandajul deasupra gleznei.

El rămase tăcut câteva minute după ce ea termină, apoi se întoarse să măsoare din ochi distanţa pe care o avea de urcat.

— Am pornit, spuse şi o luă târâş înspre potecă.

Heather îl urmărea de sus, pas cu pas, gândindu-se cu teamă că ea nu poate face mare lucru dacă el alunecă şi o ia din nou la vale. La jumătatea distanţei el se opri să-şi tragă sufletul, sau cel puţin aşa crezu ea. Grant însă se întoarse şi porni mai departe în şezut.

— Pantalonii mei vor fi iremediabil pierduţi după asta, dar târâtul cu ajutorul unui singur picior este de-a dreptul epuizant.

Nu după mult timp se ridica peste marginea râpei, la umbra unui eucalipt. Câteva minute bune niciunul nu scoase niciun cuvânt. El era palid şi îşi muşca buza de jos de durere, iar inima lui Heather bătea nebuneşte.

— Mă duc după ajutor acum, rupse ea în sfârşit tăcerea.

— Da. Eu nu pot să plec de aici pe propriile-mi picioare.

Heather nu mai putea să facă nimic altceva pentru el, doar să rupă o crenguţă cu frunze care să-i slujească de evantai şi cu care să alunge insectele până avea ea să se întoarcă.

— Mă întorc cât pot de repede, îl asigură înainte de a pleca.

— Nu te grăbi! Doamne fereşte să mai păţeşti şi tu cine ştie ce!

Drumul înapoi spre centrul turistic i se păru groaznic de lung. Ajunse în sfârşit la destinaţie, trecu ca o furtună prin sala de mese şi intră în biroul de informaţii suflând din greu.

— Doamne-Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? se îngrijoră funcţionara, şocată de apariţia precipitată a fetei.

— A avut loc un accident. Cineva şi-a fracturat glezna.

Heather dădu câteva detalii şi indică pe imensa hartă de pe perete locul în care se afla Grant.

— Cam pe aici pe undeva. Nu cred să mai aibă şi alte răni. Dar nici despre gleznă nu mi-a spus de la bun început că este fracturată.

Femeia sună la salvare, explică situaţia, apoi închise şi se întoarse către Heather.

— Nici tu nu arăţi prea grozav. Mai bine stai jos.

— Totul este în regulă. Mi-e doar puţin cald. Heather se aşează pe un scaun şi începu să-şi facă vânt cu un fluturaş. Îl cunosc pe bărbatul accidentat. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când l-am văzut acolo jos.

— Mă duc să-ţi aduc ceva rece de băut.

— Nu e nevoie, mulţumesc. Mă duc eu însămi. Întâi să iau o geantă din maşină ca să pot lua cu mine câte ceva. Aveţi cumva o trusă de prim-ajutor?

Heather plecă din nou la drum, de astă dată ducând cu ea o ladă frigorifică plină cu pungi cu gheaţă, fructe, sticle de apă minerală şi apă plată. Purta acum pe cap o pălărie de soare, iar în geanta de pe umăr îndesase o pernă gonflabilă şi o pătură.

Drumul nu i se mai păru atât de lung, acum că urmau să sosească ajutoare. Ajunse destul de repede. Trei străini îi ţineau de urât lui Grant.

— Cum te simţi?

— Bine, mulţumesc. După cum vezi, am şi vizitatori.

Unul dintre cei trei se prezentă, apoi îşi prezentă şi familia; povesti cum opriseră la şosea şi coborâseră prin pădure cu intenţia de a lua masa la centrul turistic din rezervaţie şi de a se întoarce la maşină pe celălalt mal al râului.

— Ce noroc că am ales să ocolim albia râului! spuse cea mai în vârstă dintre cele două doamne. Ar fi fost foarte neplăcut pentru tânărul domn să stea atâta timp singur în pustietatea asta. Cred că noi am sosit la puţin timp după ce ai plecat tu.

Grant spuse că el nu are nevoie decât de ceva rece de băut, dar, după ce Heather îi puse câte o pungă de gheaţă de fiecare parte a gleznei rănite, el mărturisi că aşa este mult mai bine. Ea umflă perna şi i-o puse sub picior,

apoi scoase pătura şi i-o aşează la spate. Toate acestea o dată terminate, nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să aştepte.

Cei trei turişti ezitau să plece şi să-i lase singuri acolo, dar până la urmă Grant îi convinse că nu mai au cu ce să-i ajute rămânând.

— Vă mulţumim pentru tot. Nu are rost să pierdeţi şi dumneavoastră timpul pe lângă mine şi să vă stricaţi excursia.

Până la urmă plecară, cu inima împăcată că au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Grant aşteptă să se îndepărteze pentru a răsufla uşurat.

— Bine că au plecat. Situaţia îmi este şi aşa destul de penibilă.

— Dar cum s-a întâmplat? Te-ai împiedicat de ceva sau ce-ai făcut?

El întoarse ruşinat privirea, iar Heather avu impresia că nu-i va răspunde.

— S-a întâmplat mai prosteşte decât ţi-ai putea imagina tu vreodată, murmură el. Am dat peste o bandă de golănaşi din ăia care când merg pe stradă înghiontesc şi împing pe toată lumea care le stă în drum. Unul dintre ei a dat peste mine, m-am dezechilibrat şi până să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine eram deja dincolo de marginea râpei.

— Şi te-au lăsat pur şi simplu acolo?

Heather nu înţelegea cum de putea cineva să fie atât de indiferent la soarta celui de lângă el.

— Nici nu cred că m-au observat. Erau foarte prinşi în discuţia pe care o purtau. Grant se întinse şi oftă din greu. Auzi, să mă dezechilibrez eu aşa!… Mai rău ca o babă ramolită! M-am simţit de-a dreptul penibil, dar abia mai târziu mi-am dat seama în ce situaţie mă aflam de fapt.

Heather privi spre fâşia îngustă de potecă de pe marginea râpei şi începu să înţeleagă cum fusese posibil ca tinerii să-şi continue drumul pălăvrăgind în voie, fără să-şi dea seama ce incident provocaseră. Orgoliul îl împiedicase pe Grant să strige imediat după ajutor şi până îşi dăduse el

seama cum stătea situaţia de fapt, ei erau deja departe.

— Să nu te apuci şi tu acum să dai sfară în ţară. O să spun că m-am împiedicat şi am căzut, şi cu asta basta.

După alte câteva minute bune de aşteptare Heather îl servi cu fructe. Luă o pară.

— Este a doua oară când stăm şi aşteptăm ambulanţa, remarcă ea. Sper să nu devină un obicei.

— Cel puţin nu cu vreunul dintre noi ca pacient, răspunse el. Mă simt de-a dreptul ridicol.

Transportat pe targă, pe Grant îl deranja mai mult faptul că se simţea penibil decât că îşi fracturase piciorul. Doi bărbaţi din personalul centrului turistic şi doi voluntari însoţiseră sanitarii pentru a ajuta la căratul brancardei.

O dată ajunşi în parcare, cei de pe ambulanţă îl anunţară că îl vor duce la Launceston.

— Dar nu vreau să merg la Launceston! protestă Grant. Eu locuiesc în Gregory.

— Ei bine, te ducem la Launceston, spuse şoferul şi urcară targa în maşină fără alte discuţii.

După ce returnă lada frigorifică şi sticlele goale, Heather se urcă în maşină şi porni spre spital.

Asistenta de la recepţie confirmă că Grant îşi fracturase glezna şi îi spuse că urma să fie externat de îndată ce ghipsul avea să se întărească. Heather aşteptă făcându-şi de lucru cu câteva reviste. I se dădu voie să intre la Grant.

— Nu era nevoie să baţi atâta drum, o certă el.

— Da? Şi tu unde aveai de gând să te duci când îţi dădeau drumul de aici? replică ea.

— La hotel. El ridică din umeri citind nedumerirea de pe faţa ei. Nu are rost să mă duc acasă. Oricum trebuie să mă întorc curând după o pereche de cârje.

— Cum să stai la hotel într-o situaţie ca asta!… Printre străini. Acum ai nevoie de prieteni. Nici nu ai haine de schimb la tine. Vorbind, Heather analiza situaţia. Va trebui să te iau cu mine acasă.

El fu atât de luat prin surprindere încât nu răspunse imediat. Heather îşi dădu însă seama că se gândea la

propunerea ei.

— Este foarte drăguţ din partea ta, dar nu pot să accept.

El protestă susţinând că nu vrea s-o deranjeze sau să-i strice reputaţia în sânul comunităţii. Plus că tot ar fi departe de spital.

— N-o să am cu ce să ajung înapoi aici. Tu o să fii ocupată cu autobuzul.

— O să te aducă cineva cu maşina. Noi, cei din provincie, ne ajutăm reciproc.

Ea decise să nu mai continue discuţia pentru moment şi schimbă subiectul.

— Ce te-a determinat să vizitezi Waterfall Gully tocmai astăzi? întrebă ea. Ai văzut vreo broşură, ceva, sau ţi-a povestit cineva?

— Am plecat din Gregory cu un singur motiv. Şi dacă chiar vrei să ştii, o să-ţi spun. Ridică mândru bărbia. Am venit la Waterfall Gully să mă întâlnesc cu tine.

Heather izbucni în râs.

— Asta chiar că-i bună! Oricum, eu m-am hotărât deja să te iau cu mine, aşa că mai bine te-ai obişnui cu ideea.

Capitolul 12

De îndată ce fu externat, Grant părăsi spitalul într-o pereche de cârje împrumutate. Nu-l prea încânta perspectiva călătoriei pe bancheta din spate a maşinii, dar doctorul îi recomandase să stea cât mai mult posibil cu piciorul în sus, aşa că Heather insistase să urce în spate şi să-l întindă pe banchetă.

— Avem destul de mers şi nu ai cum să te vindeci repede dacă nu asculţi sfatul medicului.

Până ajunseră la Heather acasă el se simţea mai stors de vlagă decât ar fi dorit să recunoască, aşa că nu mai opuse niciun fel de rezistenţă.

Tânăra îl instală într-un fotoliu şi îi ridică piciorul accidentat pe un taburet, îi aduse un pahar cu suc proaspăt de fructe şi câteva nuci.

— Doar ca să-ţi amăgeşti puţin foamea până

pregătesc eu ceva ca lumea de mâncare. Am o periuţă de dinţi de rezervă, iar prosoape sunt în baie. La ce mai trebuie ne vom gândi mai târziu.

Hotărî să facă friptură la grătar, mazăre şi piure de cartofi şi prepară în fugă şi o salată asortată care să-i stimuleze pofta de mâncare. Mâncară din tăvi ca el să nu trebuiască să se aşeze la masă. Cina îi readuse ceva culoare în obraji şi-i reîmprospătă puterile.

După masă Grant telefonă să anunţe la serviciu că va fi indisponibil o bună perioadă de timp; deschiseră apoi discuţia în legătură cu ce altceva mai era de făcut. Maşina lui avea să rămână peste noapte în rezervaţie, dar a doua zi cineva trebuia să meargă s-o aducă. Altcineva trebuia să strângă din camera lui de la „Lebăda Neagră” câteva lucruri de care avea nevoie, iar Heather urma să treacă să ia valiza a doua zi după-amiază, în drumul ei prin Gregory.

— Fă o listă cu tot ce ai nevoie ca să fii sigur că nu se uită nimic, îi sugeră ea. Ar trebui să amân şi cursul de prim-ajutor.

— Nu. Cursului pot să-i fac faţă. Mă descurc deja destul de bine cu cârjele astea.

Heather îl privi gânditoare. Dacă reuşise el să escaladeze panta cu glezna fracturată, atunci să predea un curs avea să fie floare la ureche. La nevoie putea să ţină ora stând jos.

— Bine. Toată lumea se va bucura. Ar fi păcat ca tocmai ultima oră să se amâne.

— Ce o să zică vecinii tăi dacă rămân aici? se arătă el brusc preocupat de reputaţia ei. Ar trebui să merg la hotel.

— Nu voi avea probleme dacă te redau comunităţii ca nou, răspunse Heather. Acum relaxează-te! Eu trag o fugă până la garaj să văd dacă este totul gata pentru mâine dimineaţă.

În drum sună şi la vecinii de alături şi le povesti ce se întâmplase. Doamna Russell o asigură că avea să treacă pe la pacientul ei în timpul zilei pentru a verifica dacă totul este în ordine. Ea şi soţul ei aveau să se ocupe şi de maşina lui Grant, dacă el le va trimite cheile.

— Ce crezi că ar vrea să mănânce la prânz?

— Nu vă faceţi griji în legătură cu mâncarea. Îi las eu tot ce trebuie.

Heather puse ceasul să sune şi se trezi mai devreme decât de obicei ca să prepare sandvişuri, salată şi ceva pentru desert. Se apropia ora de plecare. Ciocăni la uşa dormitorului lui şi intră cu micul dejun pe tavă. El îşi ridică pătura până la gât, fidel încă reţinerii pe care o avea de a rămâne la ea.

— Simte-te ca acasă cât lipsesc eu! îl îndemnă Heather. Ştii unde este frigiderul, televizorul. O să las uşa de la intrare deschisă ca să poată intra doamna Russell. Găseşti numărul lor pe telefon, în caz că ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc, dar n-o să am nevoie de nimic.

Se preconiza o zi plină, ziua de luni era deseori mai aglomerată, dar gândul lui Heather zbură în repetate rânduri către Grant. Oare reuşise el să se relaxeze şi să se instaleze ca acasă? Era un bărbat cu o personalitate atât de contradictorie, arogant şi politicos uneori, blând şi supus alteori, dar mereu păstrându-şi sângele rece în situaţii de urgenţă. Tratase incidentul propriei accidentări cu mult curaj şi, în timp ce aşteptau ambulanţa, dovedise că ştie să facă şi haz de necaz. Poate că sub exteriorul strict şi inflexibil se ascundea un viu simţ al umorului.

Colin o aştepta cu o ceaşcă de cafea aburindă. O trase aproape şi o sărută pe obraz aşa cum făcea înainte, dar Heather nu gustă gestul în aceeaşi măsură ca până atunci.

— Te-ai distrat bine în aşa-zisa zi liberă pe care ţi-ai luat-o? o întrebă el.

— A fost o zi plină, răspunse ea. A avut loc un accident şi a fost chemată ambulanţa.

— Asta ar trebui să-i dea respectivului o lecţie, comentă el indiferent. Mi-a fost dor de tine, să ştii! Ţie ţi-a fost dor de mine?

— Ca să fiu sinceră, nu. Am fost implicată până peste cap în „respectivul incident”.

El se încruntă auzind acest lucru, dar, cu un uşor

efort de voinţă, reuşi să continue pe acelaşi ton tandru:

— Nu-i nimic. Recuperăm noi duminica viitoare.

— Oh! Heather ezită. Nu face niciun plan care să mă includă şi pe mine. Nu ştiu încă ce voi face în weekend.

Colin insistă ca ea să-şi facă timp pentru el, dar efectul stăruinţelor lui fu contrar celui scontat. Enervată de atâtea pretenţii, tânăra realiză că nici nu dorea să-şi petreacă singura zi liberă în compania lui.

— Trebuie să plec, se eschivă ea şi ieşi repede ca să nu fie nevoită să dea vreo explicaţie cu privire la ziua anterioară.

Îndreptându-se spre autobuz, reflecta la cuvintele lui Colin. El pretindea că îi duce lipsa atunci când nu sunt împreună, dar ea se îndoia de sinceritatea lui. Fusese cât se poate de deschisă faţă de el, îi spusese că merge la Waterfall Gully, dar el nu se oferise s-o însoţească. Preferase să se ducă la oraş, singur.

Ea şi Colin nu erau făcuţi unul pentru celălalt, decise Heather cu un oftat. Fusese la început încântată de atenţia pe care el i-o acordase şi se bucurase de zilele petrecute împreună, dar de fapt ei nu se potriveau deloc. El se delecta cu preocupări urbane, pe când ea prefera descinderile în natură.

Atâtea gânduri i se învălmăşeau în minte încât, atenţia fiindu-i distrasă de la treburile cotidiene, s-ar fi putut întâmpla să uite ceva sau pe cineva. Aşa că îşi făcu o listă cu comisioanele pe care le avea de îndeplinit în acea zi şi o puse la vedere, pe bord. Trecând din când în când cu privirea peste respectiva listă, Heather reuşi să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. La întoarcere, găsi câţiva localnici adunaţi la agenţia din Gregory, majoritatea numai de dragul de a pălăvrăgi şi a afla ultimele noutăţi. Erau însă şi trei persoane care cumpăraseră bilet de autobuz şi un bărbat care dorea să trimită un pachet la o fermă de pe traseu.

— Este aici şi o valiză pentru sergentul Gibson, spuse Sandy. Am auzit că a suferit un accident şi a fost nevoit să rămână în Victoria Cove. Tu ştii despre ce este vorba, nu-i

aşa, Heather? A avut accident de maşină?

— Nu. Doar o căzătură urâtă.

— Am înţeles că este rănit destul de rău, interveni şi unul dintre localnici. La coloană sau ceva de genul ăsta. Nu poate fi transportat.

— Nu. Şi-a fracturat glezna. Heather ştia că trebuie să se pună capăt zvonurilor înainte ca acestea să degenereze în poveşti care mai de care mai înflorite şi mai fanteziste. Nu s-a întors în oraş pentru că a fost transportat şi tratat în Launceston.

— Ar putea fi tratat cu succes şi aici dacă s-ar pune la punct secţia de radiologie, se indignă bărbatul care vorbise şi mai înainte.

— Călătoria ar fi fost un chin pentru pacient. Plus că este mai bine ca el să fie în continuare tratat de acelaşi doctor, care acum cunoaşte cazul.

Câteva murmure aprobatoare se făcură auzite. Heather ieşi încărcată cu pachete. O femeie tânără aştepta în faţa agenţiei. După ce toate cutiile fură încărcate în autobuz, ea se apropie.

— Tu eşti Heather, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Eu sunt Doreen Hogarth, fiica doamnei Croft.

După expresia feţei lui Doreen, Heather ghici că veştile erau îmbucurătoare. Tânăra femeie continuă spunând că doamna Croft a fost externată şi locuia deocamdată în casa fiicei sale. Îşi recăpăta uşor, uşor puterile şi spera ca într-o săptămână, două să se poată întoarce acasă.

— Vă suntem cu toţii foarte recunoscători ţie şi sergentului Gibson. Dacă n-aţi fi fost voi, astăzi ea n-ar mai fi fost alături de noi.

Ochii i se umplură de lacrimi. Heather o bătu încurajator pe umăr.

— Gata, a trecut. Eu sunt cum nu se poate mai fericită că totul s-a terminat cu bine. Îţi mulţumesc că ai trecut să mă anunţi.

— Am vrut să-i vorbesc şi sergentului Gibson, dar de

la poliţie mi s-a spus că nu va mai fi de serviciu ceva timp de acum încolo, că a avut un accident şi că nu-l găsesc nici măcar în oraş.

— O să-i transmit. Astfel de veşti o să-l bucure.

— Urează-i din partea noastră însănătoşire grabnică!

Tot Grant Gibson era şi subiectul conversaţiei pasagerilor din autobuz, iar Heather fu încântată să afle că localnicii încep să-l aprecieze.

— Mă bucur că n-a păţit ceva mai rău. Cu părţi bune şi rele, rămâne indiscutabil un om corect, spunea unul.

— Da. Este el cam sever, dar corectitudinea nu i se poate reproşa. De când a sosit el în oraş afacerile mele au avut de câştigat simţitor. Nu cred că am realizat vreunul vreodată cât influenţa lipsa fluenţei în trafic bunul mers al lucrurilor.

Ultimul pasager coborî în Eden Bay. Heather intră doar în trecere prin farmacie, apoi trecu pe la magazin ca să confirme participarea lui Grant la cursul de prim-ajutor.

— Nu plecaţi urechea la zvonuri, declară ea. Joi are să fie în oraş.

— Asta e bine, opină doamna Lawson. Am organizat o petrecere în toată regula pentru a sărbători sfârşitul cursului.

Heather ajunse acasă la timp. Un Holden bleumarin era parcat în faţa porţii. Auzind uşa de la intrare închizându-se, Grant apăru din sufragerie, cu o expresie încântată pe faţă.

— Valiza mea…

El o asigură că nu avusese niciun fel de probleme de-a lungul zilei, îi spuse că Holdenul este al lui. Spera că aparatul de ras nu fusese uitat. Nu se bărbierise de câteva zile şi această simplă operaţiune era pentru el o prioritate în momentul respectiv. Începu să despacheteze imediat ce Heather îi aduse geamantanul în cameră.

Veni la masă proaspăt ras, pieptănat şi primenit. Heather îi dădu veştile despre doamna Croft, iar el se bucură sincer de întorsătura fericită pe care o luaseră lucrurile.

— Este foarte plăcut să auzi că eforturile tale au salvat viaţa cuiva.

Ea îl întrebă cum şi-a petrecut ziua, iar el povesti că soţii Russell au fost foarte amabili. Trecuseră în două rânduri pe la el cu ceai cald şi biscuiţi. Făcuseră şi drumul până la Waterfall Gully după maşina lui. Heather profită de ocazie pentru a-l întreba:

— Grant, ce căutai tu de fapt la Waterfall Gully?

El se schimbă puţin la faţă şi încercă să-i ocolească privirea, dar fără succes.

— Voiam să te întâlnesc pe tine. Voiam să te cunosc mai bine, dar n-am avut curajul. mm. să ţi-o spun pur şi simplu, aşa cum obişnuiesc alţii să facă. De prima dată când te-am văzut mi-am dat seama că eşti deosebită.

— Dar n-am fost prea prietenoasă! îi reaminti Heather.

— Asta nu m-a deziluzionat deloc, dar nu ştiam cum să fac să ajung să te cunosc mai bine. Mi-am luat de două ori bilet de autobuz, fără să ştiu precis ce sper să se întâmple. Nici măcar cursul de prim-ajutor nu s-a dovedit o idee prea grozavă.

Heather zâmbea visătoare.

— Nu mi-am dat seama. De fapt am avut mereu impresia că eşti cam înţepat şi trufaş.

— Ei bine. Ridică din umeri cum făcea de obicei. Oricum, m-ai invitat atunci la tine, ceea ce mi-a mai dat ceva curaj. Când te-am auzit cu Waterfall Gully, mi s-a oferit o şansă pe care nu puteam să o ratez.

— Tot nu înţeleg cum credeai tu că o să dai tocmai peste mine în ditamai rezervaţia.

— Livrai marfă, aşa că pe la centrul turistic tot trebuia să treci. Am ajuns acolo înaintea ta. Te-am văzut pornind spre cascade. Am consultat puţin harta şi mi-am închipuit că o să faci ocolul, aşa că am luat-o în sens opus, ca să te întâlnesc aşa, ca din întâmplare. Şi ce mai întâmplare!

Heather era flatată, confuză şi încrezătoare în acelaşi timp. El nu mai spuse nimic. Sentimente contradictorii o

încercau. Se trezi dintr-odată amuzată de situaţie. Ceea ce îi povestise el atunci sunase atât de ridicol!

— Una era să vrei să mă cunoşti mai bine, alta. Presupun însă că n-ai vrut să iasă chiar aşa.

— M-am simţit atât de prost! recunoscu el şi amândoi se amuzară copios.

Ştiau că din acel moment nici urmă de stânjeneală nu mai avea ce căuta între ei.

Când ea ieşi să ude grădina, el o urmă. O ajută cu treburi mărunte, dând drumul la apă sau trăgând de furtun.

Heather îşi dădu seama că exersase mersul în cârje şi se descurca acum destul de bine. Nu spuse nimic când el fu cât pe ce să se dezechilibreze, ca să nu-i rănească orgoliul.

— Îţi place să faci puzzle? îl întrebă ea o dată reîntorşi în casă.

— Nu prea. Mi s-a părut întotdeauna o pierdere de timp.

— Ba se spune că ar fi un veritabil balsam antistres. Relaxează, oferă posibilitatea detaşării de cotidian. Putem începe unul împreună, poţi continua tu mâine.

El nu obiectă, aşa că ea alese un puzzle cu două sute de piese pe care le răsturnă pe masă.

— Acesta este un model mai vechi, din lemn. Piesele se îmbină perfect şi, o dată asamblate, nu se mai deplasează de la locul lor.

Grant păru descurajat de numărul mare de piese, dar, când ea începu să caute colţurile şi să asambleze marginile, i se alătură şi el. Câteva minute bune „lucrară” cot la cot, fără să vorbească, apoi Heather începu să depene povestea familiei sale. Părinţii mamei sale emigraseră din Suedia, îşi încropiseră din nimic o locuinţă şi trăiseră vreme de câţiva ani din pescuit şi grădinărit.

— Biata bunica n-a avut la început loc în grădină decât pentru o tufă de trandafiri şi un strat de petunii. Asta până s-au pus pe picioare şi a putut şi ea să planteze mai multe flori.

Tot ce ştia Heather despre grădinărit ştia de la bunicul său, iar despre gătit, conserve şi dulceţuri, de la bunica.

— Tata a fost întâi şofer de camion, dar lipsea mult de acasă. A intuit perspectivele unei linii de autobuze, dar a fost nevoie de sacrificii şi muncă multă ca să pună afacerea pe picioare.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi? întrebă prudent Grant.

— Mama a murit în urma unui infarct, cu mulţi ani în urmă. Tata a avut cancer, dar eu nu am ştiut nimic mult timp. El voia să mă vadă întâi preluând frâiele afacerii.

— Înţeleg atunci de ce ţii atât de mult la casa părintească şi la afacerea tatălui tău. Grant scormoni printre piesele de pe masă şi puse cap la cap câteva înainte de a continua: Eu nici nu mi-i amintesc pe ai mei.

Îi spuse şi el câte ceva din povestea vieţii lui. Nu ştia decât foarte puţine lucruri despre tatăl său, numele şi faptul că îşi părăsise soţia şi copilul nu mult după căsătorie. Grant rămăsese orfan la numai doi ani, în urma unui accident de maşină. Crescuse într-o casă de copii.

— Şi cum era acolo?

— Bine. Ridică din nou din umeri, gest care îi devenise lui Heather atât de familiar. Aveau grijă de noi, dar personalul se schimba foarte des. Noi pentru ei nu eram decât o posibilitate de a-şi câştiga existenţa şi nimic mai mult. Ne dădeam din ce în ce mai bine seama de acest lucru pe măsură ce creşteam. De exemplu: deşi depăşiserăm o anumită vârstă, continuau să ne trimită la culcare devreme pentru că acest lucru convenea personalului.

Tăcu. Acea perioadă a vieţii lui era încă un subiect delicat. Puzzle-ul prindea încet, încet, în tăcere, formă.

Heather ştia că din cele câteva cuvinte aflase de fapt multe despre el. Nu avusese parte de afecţiunea unei familii şi de căldura unui cămin. Crescut printre băieţi la fel de vitregiţi de soartă ca şi el, nici nu era de mirare că era atât de timid şi de stângaci în preajma femeilor. Se

explica astfel de ce prefera să locuiască prin pensiuni, poate chiar şi de ce îşi alesese meseria pe care şi-o alesese. Citise ea undeva că băieţii care au crescut în orfelinate intră adesea în poliţie sau se înrolează în armată.

Grant se trezi devreme a doua zi dimineaţă şi luară micul dejun împreună, în bucătărie. Părea mai relaxat şi parcă mânuia cârjele cu mai multă încredere. Nu avea niciun plan anume pentru acea zi, spusese, dar când Heather se întoarse acasă găsi puzzle-ul terminat.

— Dar ai fost rapid, nu glumă!

— Cu trenul a fost uşor; nici stâncile nu mi-au dat prea multă bătaie de cap. Cerul însă a constituit o reală provocare.

Heather aprobă din cap şi, trecând în bucătărie, zâmbi în sinea ei. Şi uite aşa se spulberase convingerea lui că asamblarea unui puzzle este o pierdere de timp!

După ceai, Heather anunţă că se duce „să pună de pâine”.

— Faci pâinea în casă?! exclamă el surprins.

— Aproape întotdeauna. Nu prea mai avem, aşa că trebuie să mă apuc în seara asta dacă vrem să mâncăm mâine.

El întrebă dacă poate să stea s-o privească. Se aşeză pe un scaun şi ridică piciorul accidentat pe un altul, în timp ce Heather amesteca ingredientele pentru aluat într-un castron imens.

— Nu ai nevoie să verifici cantităţile?

— Nu. Ajungi să măsori din ochi cât îţi trebuie.

El nu mai văzuse niciodată cum se face pâinea, aşa că tânăra îi explică, pas cu pas, cum se pregăteşte aluatul şi ce ingrediente sunt necesare.

— Nici nu-i de mirare că pâinea ta este atât de bună, o complimentă el.

— Mulţumesc. Bobul întreg de grâu este foarte sănătos, să ştii.

Fu de-a dreptul intrigat de procesul de dospire. Heather împărţi aluatul dospit în două şi jumătate i-o dădu

lui să o frământe.

— Poţi să te ocupi tu de jumătate, dacă vrei.

El îşi vârî entuziasmat ca un băieţel mâinile până la cot în aluatul fraged. Heather îi povesti că bunica ei nu avusese pentru copt pâine decât un cuptor rudimentar. Bucătăria cu facilităţi moderne fusese cumpărată abia când ea, Heather, era deja adolescentă.

Făcură şi câteva chifle, pe lângă pâinea obişnuită; tânăra mai tăie apoi o bucată de cocă şi-i arătă cum se împleteşte un colac. Seara fu astfel cât se poate de plăcută, iar Grant păru să se distreze de minune învăţând secrete gospodăreşti.

Mută scaunul lângă chiuvetă ca s-o ajute cu vasele. Heather se trezi gândindu-se la Colin şi la nevoia lui de a „ieşi" undeva, mereu în căutare de aventură. Nu şi-l putea închipui stând o după-amiază întreagă în casă, pentru a o privi pe ea cum frământă pâine.

Capitolul 13

Toată lumea de la cursul de prim-ajutor îl întâmpină pe Grant cu compasiune şi urări de bine. Atmosfera de bună dispoziţie îl molipsi şi pe el. Doamna Lawson şi prietenele ei organizaseră pentru final un fel de bufet rece; fusese adus chiar şi un casetofon. Niciunul dintre cursanţi nu lipsi de la eveniment.

— Dacă astfel de ghinioane au un asemenea efect asupra lui, atunci ar trebui să dea de necaz mai des, glumi Julia. Ea şi Heather se îndreptau, cu platourile în mână, spre un colţ al camerei amenajat în acest scop. Nu l-am mai văzut niciodată atât de „uman". A făcut trei glume în timp ce preda, ai observat?

— Mm, ezită Heather. Acum nu mai este un străin.

— Nici tu nu pari să mai păstrezi aceleaşi rezerve de la început. N-ai fost prea încântată când te-a ales pentru demonstraţii.

— Ei bine. Heather zâmbi. Am ajuns să-l cunosc mai bine. De la incidentul de duminica trecută stă la mine.

— Deci este pacientul tău de aproape o săptămână! Ce întorsături iau unele situaţii câteodată! Julia coborî

vocea şi întrebă complice: Dar Colin? V-aţi împăcat?

— Suntem încă în „tratative”, dar nu mai este ca la început. Lucrurile s-au schimbat radical între noi.

— Dar eşti din nou veselă şi bine dispusă ca întotdeauna şi asta e cel mai important. Poate că Grant, nu Colin, este ceea ce cauţi.

Deşi susţinea că nu l-a obosit nici drumul, nici cursul, Grant se arătă bucuros să petreacă întreaga zi de vineri în casă. Începu să asambleze un alt puzzle, chiar mai mare decât primul, iar Heather i se alătură şi ea după ceai. Abia se apucaseră când sună cineva la uşă. Ea se duse să deschidă şi rămase perplexă în faţa vizitatorului neaşteptat care stătea în prag.

— Colin! Ce naiba cauţi aici?

— Am venit să văd ce faci tu toată ziua, de nu ai timp de mine.

Colin intră fără să mai aştepte să fie poftit înăuntru şi se duse glonţ în sufragerie. Grant ridicase privirea; rămase surprins de animozitatea ce i se citea celuilalt bărbat în ochi.

— Deci este adevărat. Colin se întoarse acuzator înspre Heather. Chiar stă aici.

— Avea nevoie de un loc unde să stea în perioada de convalescenţă. Care este problema?

— Tu îmi eşti făgăduită mie. Nu se cade să primeşti un alt bărbat în casă.

Heather îşi ieşi din sărite.

— Eu nu sunt „făgăduită” nimănui! Ce vrea să însemne faptul că ai bătut atâta drum ca să dai buzna în casa mea în felul ăsta? De unde şi până unde îmi vii mie cu astfel de idei?

— Se vorbeşte prin tot oraşul. Raëlene mi-a spus astăzi de dimineaţă.

— Oh, Raëlene! N-ar trebui să faci atâta caz, având ca argument numai cuvântul lui Raëlene. Cuvintele lui Heather şuieraseră dispreţuitor.

— Dar a avut dreptate, nu-i aşa?

Grant împinse scaunul, făcu un efort şi se ridică.

Întinse mâna după cârje şi porni hotărât spre uşă.

— Ar fi mai bine să plec. Dar vă asigur că nu s-a întâmplat absolut nimic cât de puţin condamnabil.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos! Din tonul lui Heather se putea ghici că nu se admit niciun fel de comentarii la ceea ce tocmai spusese. Tu nu pleci nicăieri, doar la control, luni dimineaţă. Se întoarse şi-l privi pe Colin drept în ochi. Grant şovăia, neştiind ce să facă. Colin, nu înţeleg de ce atâta scandal pe tema asta. Sunt liberă să invit la mine în casă pe cine vreau şi nu trebuie să dau nimănui socoteală pentru asta. Dacă aveai ceva de obiectat, de ce n-ai făcut-o astăzi după-amiază, când am trecut pe la farmacie?

— Abia dacă te-am zărit, darmite să mai apuc să intru în vorbă cu tine. În nici jumătate de minut ai venit şi-ai şi plecat.

— Ah, da. Erai ocupat cu un furnizor sau ceva de genul ăsta, îşi aminti Heather. Ai fi putut totuşi să dai un telefon, nu era nevoie să te deranjezi să vii până aici.

— N-ar fi fost prima oară când bat atâta drum ca să-mi petrec după-amiaza cu tine. Vocea lui se înmuie; făcu un pas spre ea. Heather, ai spus că mă iubeşti!

— Da, am spus, recunoscu ea. Dar nu ţi-am promis nimic. Nu m-am angajat cu absolut nimic faţă de tine.

— Eu m-am angajat.

Grant decise că ar fi mai puţin inoportun dacă ar încerca să părăsească încăperea decât dacă ar lua în continuare parte la discuţia dintre ei. Înaintă cu un aer atât de hotărât, încât amândoi îi făcură loc să treacă. Ieşi repede şi se duse să se închidă în camera lui.

Preţ de câteva minute, Colin şi Heather se fixară unul pe celălalt din priviri, fără să mai scoată vreunul un cuvânt.

— Îmi pare rău, rupse Heather tăcerea. Dar eu nu văd absolut niciun viitor pentru noi împreună.

— Ai spus că mă iubeşti.

— Da, la momentul respectiv chiarte. Sau credeam că te iubesc. Heather dădu resemnată din cap. Noi nu ne

potrivim, Colin. Ţie îţi place la oraş, eu sunt fată de provincie. Nu suntem, pur şi simplu, făcuţi unul pentru celălalt.

— Ai putea învăţa să iubeşti oraşul. Cu timpul te-ai obişnui. Ţi-au plăcut întotdeauna ieşirile noastre în oraş.

Heather îşi dădu seama că atitudinea lui era neschimbată, fapt ce o irită din nou.

— De ce ar trebui să fiu eu cea care să facă toate compromisurile? De ce nu poţi să înveţi tu să iubeşti provincia?

— Eu trebuie să mă gândesc la cariera mea.

— Şi eu nu! Îmi pare rău, Colin, dar va trebui să te împaci cu ideea că nu ne potrivim. Eu nu voi renunţa la stilul meu de viaţă.

Colin îşi dădu seama că nu o poate scoate la capăt cu ea. Câteva minute mai târziu ieşea val-vârtej pe uşă, refuzând invitaţia la ceai sau cafea. Demară în trombă şi maşina se îndepărtă cu scrâşnet de cauciucuri. Heather aşteptă să-şi recapete calmul, apoi bătu la uşa dormitorului lui Grant.

El stătea pe pat, cu valiza deschisă la picioare. O parte dintre lucruri erau deja împachetate.

— Ce faci? Nu te lăsa influenţat de ce a spus Colin! Ştiu că îţi place să stai aici.

— Ar fi trebuit să mă duc la hotel de la bun început. Oftă, exasperat de propria neputinţă. Dacă aş putea să conduc, m-aş întoarce acasă în seara asta.

Heather îşi impuse să-şi păstreze calmul.

— Nu ai de ce să pleci. Colin este un pic gelos, deşi nu are niciun motiv să fie.

— Îl iubeşti. O să te căsătoreşti cu el.

— Ba nu. Heather trase adânc aer în piept. Am crezut că îl iubesc. Dar nu-l cunoşteam destul de bine. Nu ne potrivim. Nu avem cum să ne căsătorim. Eu nici nu am acceptat propunerea lui, n-am promis niciodată, nimănui nimic de genul ăsta.

Colin îi stricase seara. Măcar Grant renunţă la pregătirile de plecare.

În weekend totul reintră în normal. Luni, soţii Russell îl duseră cu maşina la Launceston, la control. Se întoarse cu o pereche de cârje nou-nouţe.

— Acum pot să mă întorc la lucru, anunţă el cu mândrie.

— O să arăţi cam ciudat, în uniformă, în mijlocul intersecţiei şi cu cârjele după tine.

Grant izbucni în râs.

— Va trebui să mă mulţumesc atunci cu munca la birou. Măcar să-mi câştig cumva salariul.

Nu ştia ce să facă cu maşina. Hotărârâ până la urmă ca, cel puţin deocamdată, să aibă grijă Heather de ea. El ştia prea bine că şoferii care nu se află în deplinătatea funcţiilor fizice nu au ce căuta la volan. O grămadă de accidente se produc din astfel de imprudenţe, aşa că lui nici prin gând n-ar trebui să-i treacă măcar să plece undeva cu maşina înainte să i se scoată ghipsul.

Când se întoarse a doua zi după-amiază de pe traseu, lui Heather casa i se păru pustie. Se hotărî să-şi consacre seara grădinăritului. De când cu accidentul lui Grant cam neglijase gospodăria. Acum că musafirul plecase, nu mai avea nicio scuză să amâne diverse treburi de care oricum nu se ocupase la timp.

Se dezobişnuise să gătească pentru o singură persoană şi această îndeletnicire nu mai avea acum farmecul de altă dată. Timpul se scurgea insuportabil de încet şi Heather îşi dădu seama cât de mult îi lipsea Grant. Ca să nu se mai simtă atât de singură, dădu drumul la televizor. Făcu apoi un fel de „plan de atac” cu lucruri de rezolvat pentru a doua zi.

Colin se purtă foarte distant cu ea aproape întreaga săptămână, dar puţin câte puţin tensiunea dintre ei începu să se estompeze. Lunea următoare Raëlene nu rată ocazia de a o anunţa pe Heather, cu un zâmbet maliţios pe buze:

— Colin a ieşit în weekendul ăsta cu o altă fată. A dus-o la Hobart. Shirley Talbot de la brutărie.

— Foarte bine! replică Heather. Era şi timpul să-şi facă şi el noi prieteni.

Raëlene fu dezamăgită de reacţia ei.

— M-am gândit să-ţi spun eu, înainte să afli de la cine ştie cine altcineva. Credeam că o astfel de veste o să te întoarcă pe dos.

— Ba nu! o asigură Heather. A fost foarte drăguţ cu mine, mai ales când cu întâmplarea cu doamna Croft, dar nimic mai mult.

Lucrurile stăteau chiar mai bine de atât, putea să răsufle uşurată. Colin nu va mai pretinde acum nimic de la ea. Nu avea să-i mai monopolizeze timpul liber, nici să-i mai ceară socoteală pentru sentimentele ei. I se părea nedemn de o fată ca ea să cadă aşa în capcana întinsă cu abilitate de un bărbat cu farmec. Dar se trezise la realitate.

Ea şi Grant erau acum prieteni apropiaţi şi se întâlneau deseori când el nu era de serviciu. Câteodată o însoţea chiar în traseele ei zilnice; sporovăiau ore întregi, vrute şi nevrute, sau luau masa împreună la St. Annes. Îi făcea uneori vizite în Victoria Cove şi rămânea peste noapte la ea. Mersul în cârje nu mai constituia pentru el o problemă, dar se bucură când, în sfârşit, îi fu scos ghipsul. În după-amiaza în care el veni să-şi ia maşina de la ea, sărbătoriră evenimentul cu o cină festivă la restaurantul hotelului local.

— Ce faci de Crăciun? îl întrebă Heather cu această ocazie.

— Lucrez. Ceilalţi colegi ai mei au familii, aşa că au prioritate când e vorba de concedii de sărbători.

— Dar trebuie să-ţi dea şi ţie câteva zile libere.

Spre bucuria lui Heather, el o anunţă că este liber duminică; asta însemna cu două zile înainte de Crăciun. Îl invită să petreacă ziua împreună. Avea să decoreze casa de sărbătoare şi să pregătească o cină festivă: curcan la cuptor, umplut cu castane şi garnisit cu migdale. Era pentru prima oară, după moartea tatălui ei, când se lăsa pătrunsă de spiritul sărbătorilor.

Vremea se încălzise şi numărul turiştilor veniţi în vacanţă crescuse. Clienţii ei se aprovizionau pentru

sărbători, aşa că şi pachetele pe care le avea acum de livrat erau mai multe şi mai voluminoase. Heather scosese din garaj autobuzul cu capacitate mai mare. Avea în această perioadă a anului mult de lucru, dar ei îi făcea plăcere să muncească. Plus că, pentru ca afacerea pe care o conducea să fie profitabilă, avea nevoie de câştigul suplimentar din sezoanele turistice.

Fu cel mai frumos Crăciun din câte petrecuse ea în ultimii ani.

Sărbătoriseră duminică împreună. Grant îi mărturisi că şi el se simţise la fel de bine, iar Heather era sigură de sinceritatea lui. Îi invitaseră pe soţii Russell la ceai, în semn de mulţumire, şi făcuseră schimb de cadouri.

Ziua de Crăciun Heather o petrecu la ferma Denby. Grant veni şi el când ieşi din tură. Cumpărase cadouri pentru Julia şi Brian, dar fu surprins când primi la rândul său o cutie de dimensiuni impresionante plină cu bomboane, nuci şi fructe glasate.

— A început să prindă glas, remarcă Julia despre Grant când acesta se pregătea să plece. Înainte parcă nici nu aveai ce să vorbeşti cu el, poate numai să-ţi dea nişte sfaturi de prim-ajutor.

— Conversaţiile mele cu el, înainte, se rezumau la a discuta în contradictoriu probleme de circulaţie, zâmbi Heather. Acum, ai dreptate, este interesat de multe alte lucruri.

— Nu m-aş fi aşteptat câtuşi de puţin să-l intereseze lucrul la fermă, interveni şi Brian. Dar, când i-am arătat proprietatea, mi s-a părut sincer entuziasmat şi dornic să afle cât mai multe.

În februarie se redeschiseră şcolile şi numărul de turişti începu să scadă. Heather scoase din nou din garaj autobuzul mai mic. Existau acum zile în care parcurgea traseul fără pasageri la bord. Învăţase orarul lui Grant şi aştepta cu nerăbdare anumite zile ale săptămânii în care ştia că el are s-o însoţească. Când îşi făcea dimineaţa pachetul pregătea ceva şi pentru el şi-i reamintea cu fiecare ocazie cât de importantă este pentru organism o

dietă sănătoasă, fără grăsimi şi condimente în exces.

Pe la începutul lui martie se întuneca deja mai devreme şi vremea era din ce în ce mai răcoroasă. Frunzele copacilor căpătaseră deja reflexe aurii sau arămii, căci toamna îşi intra autoritar în drepturi. Curcubeul inedit de culori ce se risipea printre ramuri încânta ochiul puţinilor turişti care mai colindau încă dealurile Tasmaniei. De obicei vântul punea repede capăt acestei privelişti magnifice, depunând la picioarele copacilor un pastelat covor de frunze, dar în acest an nicio adiere nu tulbură timp de câteva săptămâni spectacolul naturii.

— Ce faci de Paşti? puse Heather întrebarea. Ea şi Grant căutau o masă de picnic în St. Annes. Trebuie să fi auzit de Lunea de Paşti din Eden Bay. Se organizează o strângere de fonduri pentru serviciul de ambulanţă şi pentru spital.

— Da, am auzit. Şi ar trebui să mă implic direct având în vedere că eu însumi am apelat nu de mult la serviciul de ambulanţă. Zâmbi. Am aranjat să-mi iau liber luni.

— Minunat! Asta înseamnă că o să fii acolo toată ziua?

— Nu chiar. O să fiu de noapte toată săptămâna, aşa că trebuie să mai şi dorm, dar mă voi prezenta după-amiază devreme. Vrei să mergem împreună la serata dansantă?

Lui Heather îi sclipeau ochii.

— Aş fi încântată. Rămâne stabilit atunci.

Îşi cumpără o rochie nouă pentru eveniment. Porni duminică devreme spre ferma Denby. Ea şi Julia confecţionară împreună, toată dimineaţa, obiecte de artizanat ce aveau să fie puse în vânzare la unul dintre standuri, apoi după-amiază făcură prăjituri şi biscuiţi.

— Uf! Bine că nu avem astfel de reuniuni în fiecare lună! exclamă Julia epuizată. Noi ne-am terminat treaba. Mâine putem să stăm să ne uităm la alţii cum muncesc.

Grant promisese că va veni la 14.30 şi va avea un

costum la el. Cei mai mulţi dintre cei care nu locuiau în oraş aveau să se schimbe pentru serată la hotel, dar el avea prieteni aici, aşa că putea să-şi aducă costumul şi să se schimbe la fermă.

După grătar, Heather se despărţi de Julia şi Brian. Se plimbă printre standuri, discută cu vechi cunoştinţe, tot uitându-se la ceas. Se făcuse 14.30, apoi 15. La 15.30 era deja neliniştită. Străbătuse de cel puţin trei ori locul, de la un capăt la celălalt, jocurile pentru copii n-o interesau. Se plictisise.

— Ce faci aici, singură? i se şuieră la ureche.

Colin se apropiase neobservat, profitând de faptul că ea era adâncită în gânduri.

— Ah, bună, Colin! Nu sunt singură. Sunt cu Brian şi Julia.

— Unde e prietenul tău, sergentul? Nu vine?

Heather oftă.

— Ar fi trebuit să apară.

— Mă surprinde faptul că te-a lăsat să-l aştepţi. Nu prea te poţi baza pe el, nu-i aşa? Eu veneam întotdeauna la timp.

— Nu am stabilit o oră anume! se răsti Heather. Scuză-mă, trebuie să merg să verific câteva lucruri.

Se îndreptă hotărâtă spre standul cel mai apropiat ca şi cum ar fi avut treabă acolo, încercând să-şi ascundă enervarea. Era şi aşa destul de supărător că Grant întârziase atât! Trebuia să fie tocmai Colin cel care observă acest lucru!? Acesta se apropie din nou; ea intrase în vorbă cu cel care răspundea de standul respectiv.

— Heather, am ceva important să-ţi spun. O luă de mână şi o trase mai la o parte, ca să poată vorbi în linişte. Heather, eu o să plec de aici curând. Mă întorc la Hobart.

— Mi-ai mai spus asta şi altă dată.

— Plec în iunie. Nu există nicio posibilitate să te răzgândeşti şi să vii cu mine? Eu încă te iubesc, să ştii. Eşti atât de frumoasă şi vreau să fii acolo, lângă mine.

— Noi nu ne potrivim, Colin. Nici nu are rost să mai discutăm despre asta. Eu nu vreau să locuiesc în Hobart.

Te rog, nu începe din nou, acum, aici.

Se îndepărtă, căutând-o disperată din priviri pe Julia. Mai avea puţin şi izbucnea în plâns. dezamăgită. furioasă. Dacă Grant ar fi fost acolo n-ar fi fost nevoită să facă faţă insistenţelor lui Colin. Din cauza lui Grant. Probabil că uitase să pună ceasul să sune şi nu se trezise la timp.

Julia era calmă şi bine dispusă. Încercă s-o scoată din starea în care se afla spunându-i:

— Nu e vina lui Grant. Ar fi fost aici dacă ar fi putut. Să dăm un telefon, să vedem ce s-a întâmplat.

Coborâră în oraş, la hotel. Heather sună la „Lebăda Neagră" în Gregory. Aşteptă ceva timp până să i se răspundă, răsucind nervos cordonul telefonic între degete.

— Sergentul Gibson? A plecat acum câteva ore. Nu, nu ştiu unde se ducea. Nu-l întreb astfel de lucruri.

Heather închise. Un fior rece îi trecu prin vine.

— A plecat de mult de acasă. Dacă a avut un accident?

— Nu trebuie să tragem concluzii pripite. Pot exista o grămadă de explicaţii. Julia îi strânse încurajator mâna. Îl iubeşti pe Grant, nu-i aşa?

— Da, îl iubesc.

Heather îşi muşcă nervos buza de jos. Era pentru prima dată când exprima acest gând în cuvinte.

Julia se gândi că întârzierea lui Grant s-ar fi putut explica cât se poate de simplu:

— Poate că a trebuit să facă şi astăzi de serviciu. În meseria lui pot surveni oricând situaţii neprevăzute.

— Dar ar fi putut să sune şi să lase un mesaj.

Întrebară la recepţie, dar nimeni nu lăsase niciun mesaj pentru ea. Heather se învârtea fără astâmpăr dintr-un colţ în celălalt al încăperii. Se întoarseră să sune la secţia de poliţie.

— Sergentul Gibson nu este de serviciu astăzi, răspunse o voce groasă.

— Nici nu mă aşteptam să fie. Ar fi trebuit să ajungă în Eden Bay acum mai bine de două ore şi n-a apărut.

— Eden Bay?

Heather simţi neliniştea din vocea bărbatului de la celălalt capăt al firului şi intră în panică.

— A avut un accident? Vocea îi tremura. Este teafăr?

Urmă un moment de tăcere. Heather îl auzea pe ofiţerul de serviciu adresându-se altcuiva în şoaptă.

— A avut loc un accident pe drum, continuă şovăitor vocea, după numai câteva secunde, secunde care ei i se părură ani. Un accident grav. Dar nu ştim deocamdată în ce condiţii şi nici cine a fost implicat.

— Oh, nu!

Julia observă expresia îngrozită ce i se întipărise pe faţă, îi luă uşurel receptorul din mână, schimbă câteva cuvinte cu ofiţerul de la celălalt capăt al firului, i se repetă şi ei aceeaşi informaţie, închise şi o susţinu pe Heather până la cel mai apropiat scaun.

— El trebuie să fie cel care a avut accidentul, repeta Heather în neştire. De asta n-a ajuns până acum. Tocmai când ne apropiaserăm atât unul de celălalt!

— Încă nu ştim nimic sigur. Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa!

Heather îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în plâns. Plângea nepotolit, cu suspine. Îl iubea pe Grant. Îl iubea mult, mult de tot. Dar nu-i spusese niciodată. Ar fi trebuit să-i spună. Dacă el murea acum, înainte ca ea să-i poată mărturisi cât de mult îl iubea?

Capitolul 14

Heather abia se mai liniştise, când unul dintre băieţii care ajutau la bucătărie dădu buzna în holul hotelului.

— A avut loc un accident groaznic undeva între Eden Bay şi Gregory! Au anunţat la radio.

Heather gemu, iar Julia strânse pumnii într-un gest de neputinţă. Nu puteau alege un moment mai nepotrivit pentru a anunţa tragedia.

— S-a pomenit vreun nume? întrebă ea.

— Nu, dar au fost implicate în accident mai multe maşini. Şi un camion. Se pare că s-a produs o busculadă de proporţii.

Julia îi făcu semn să nu mai continue şi se întoarse

spre Heather încercând să-i aline, pe cât posibil, suferinţa.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la fermă. Acolo atmosfera e mai liniştită şi.

— Nu! Vreau să fiu aici, poate mai vin şi alte veşti. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

— Veştile ne pot fi transmise de aici la fermă. Vorbesc eu, apoi mă duc să aduc maşina.

Heather căzu până la urmă de acord. Câteva minute mai târziu ieşeau din oraş. Vestea se răspândise rapid, bucuria sărbătorii se spulberase. Toată lumea încerca să prindă la telefon rude sau prieteni pentru a se asigura că sunt teferi şi nevătămaţi.

Timpul se scurgea dureros de încet. Aşteptarea devenise de nesuportat. Heather telefonă din nou la secţia de poliţie, dar ofiţerul de serviciu refuză să-i dea prea multe detalii, pretextând că şi ceea ce ştiau ei era foarte vag. Tânăra ascultă cu înfrigurare următorul buletin de ştiri, dar acesta nu făcu decât să-i confirme cele mai negre gânduri. Cel puţin şase vehicule fuseseră implicate în accident, iar Grant se afla prin zona aceea tocmai în jurul orei la care se produsese nenorocirea.

Julia n-o lăsă nicio secundă singură, conştientă că nu avea cum s-o ajute altfel. Brian se întorsese acasă fără nicio altă veste. Se uitau acum unul la altul, disperarea citindu-li-se în priviri.

— Voi ar trebui să vă duceţi să vă schimbaţi pentru serată, rupse Heather tăcerea mormântală care-i paralizase pe toţi preţ de minute bune.

— Oh, Heather! Cui îi arde de dans în astfel de momente? Nu, rămânem să aşteptăm cu tine.

Era trecut de şapte, când telefonul sună în sfârşit. Heather sări din fotoliu. Era lividă la faţă. Trebui să se sprijine de măsuţă pentru a-şi recăpăta echilibrul. Apoi, muşcându-şi până la sânge buza de jos, aşteptă tremurând ca cineva să răspundă. Brian ridică receptorul. La celălalt capăt al firului era recepţionera de la hotel, cu un mesaj pentru Heather de la sergentul Gibson.

— Transmite că va ajunge în Eden Bay cam în

jumătate de oră şi că îşi cere scuze pentru întârziere.

— Dar este teafăr? Este rănit?

— Vă citesc exact cuvintele lui: „Nu am avut accident de maşină. Totul este în regulă. Vă explic când ajung. Spuneţi-i lui Heather că îmi pare extrem de rău pentru întârziere. Sosesc în maximum patruzeci de minute”. Asta este tot. I-am spus că Heather este la fermă.

— Mulţumesc.

Brian puse receptorul în furcă şi le transmise celorlalţi mesajul. Lui Heather îi urcă sângele în obraji şi se lăsă uşurată să cadă în fotoliu.

— Slavă Domnului! şopti. Slavă Domnului!

Câteva minute mai târziu însă, se învârtea furioasă prin cameră repetând întruna:

— Cum a putut să-mi facă una ca asta? Cum?! Să mă lase să-l aştept aşa, fără să dea vreun semn de viaţă! Ştia de accident. Ştia că trebuie să fiu nebună de îngrijorare.

— Nu te ambala aşa, încercă Julia s-o calmeze. A spus că ne explică totul când ajunge. Poate nu a auzit de accident.

— Ar fi trebuit să dea un telefon oricum. Stabiliserăm o oră de întâlnire. Colin a făcut o remarcă cum că nu este o persoană pe care să te poţi baza. Avea dreptate.

Prietenii ei nu mai răspunseră nimic. Ştiau că, de fapt, nici ea nu credea ceea ce spunea şi nu făcea decât să se descarce după aşteptarea infernală la care fusese supusă. Heather depăşi însă repede momentul de furie, se cuibări în fotoliu şi începu să plângă.

Când Grant îşi făcu apariţia, nu mai avea putere decât să-l fixeze înspăimântată cu privirea. Era pământiu la faţa şi părea epuizat. O privi parcă fulgerat, fără să scoată un cuvânt. În următoarea secundă o strângea în braţe cu disperare. Rămaseră aşa înlănţuiţi câteva minute, apoi se aşezară unul lângă celălalt pe canapea.

— Îmi pare rău, murmură el. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva din cauza mea.

— Unde ai fost? Am primit un mesaj cum că n-ai fost accidentat. Dar, uită-te la tine.

El scutură din cap şi începu să povestească cu jumătăţi de fraze cum ajunsese la locul accidentului la numai câteva minute după coliziune. Echipajele de salvare nu sosiseră încă, aşa că făcuse şi el tot ce-i stătuse în putinţă, având la dispoziţie numai trusa de prim-ajutor pe care o avea în portbagaj.

— Erau şi oameni foarte grav răniţi. Pentru unii dintre ei n-am putut să facem mare lucru.

Camionul se răsturnase şi şoferul fusese prins în cabină. Grant se strecurase înăuntru ca să-l ajute.

Apoi petrecuse ore întregi punând umărul la scoaterea altor şi altor răniţi din maşinile făcute praf.

— N-am avut timp să mă gândesc să dau telefon. Îmi pare rău!

Julia aşteptă ca el să termine fraza şi se apropie cu o ceaşcă de ceai fierbinte.

— Am pus şi puţin coniac în el. Dă-l pe gât! Rămâneţi aici peste noapte.

Grant nu protestă în niciun fel. Trecuse printr-o experienţă cutremurătoare în acea zi şi să pornească din nou la drum ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Julia îi lăsă din nou singuri. Grant îşi recăpătă puţin din buna dispoziţie cu care începuse ziua.

— Eu sunt îmbrăcat la costum. Nu cred însă că vreunul dintre noi mai are chef de dans după câte s-au întâmplat astăzi.

Se aşternu din nou tăcerea. De la ochii ei înroşiţi de plâns el coborî privirea la pantalonii lui călcaţi cu dungă. Toate hainele pe care le purta când ajunsese la locul accidentului erau acum şifonate şi murdare, aruncate pe bancheta din spate a maşinii.

— Îmi pare rău că am ratat dansul, spuse el. Ştiu că l-ai aşteptat cu nerăbdare. Dar mă tem că astfel de evenimente sunt la ordinea zilei în meseria mea. Şi va trebui să te pregăteşti sufleteşte pentru astfel de situaţii dacă accepţi să fii soţia mea.

— Soţia ta? repetă Heather ca un ecou.

Grant oftă, înciudat pe sine.

— Oh, Heather, îmi pare rău. Mi-a scăpat. Nu intenţionam să iasă aşa. Voiam să te cer cum se cuvine, într-o atmosferă intimă, cu flori şi muzică.

Faţa lui Heather se lumină. Grant nu era genul de bărbat „cu flori şi muzică”. Se schimbase într-adevăr foarte mult de când îl cunoscuse ea, nici nu mai era atât de băţos şi distant în relaţiile cu oamenii, dar nu şi-l putea imagina cerând-o în căsătorie ca un pretendent romantic dintr-un roman de dragoste. Ea ştia însă că cele câteva cuvinte care îi scăpaseră deveniseră o cerere în toată regula. Epuizarea de pe faţa lui făcuse acum loc unei îndoieli chinuitoare: dacă ea avea să refuze?

— Oh, Grant!

Alte cuvinte ar fi fost de prisos. Braţele lui o înlănţuiră pătimaş. Buzele li se întâlniră în primul sărut. Se abandonară amândoi complet iureşului ameţitor de senzaţii. Ea nu şi-ar fi putut imagina vreodată că există atâta pasiune în fiinţa lui sau că apropierea lui poate răscoli atât de adânc în sufletul ei. Capitulă în faţa avalanşei de fericire ce ameninţa s-o lase fără simţire, căci ştia că instinctul n-o înşală. El era alesul la care inima ei tânjise până atunci. Pe el îl aşteptase refuzând să-şi dăruiască dragostea oricărui alt bărbat. Nimeni altcineva n-o făcuse să simtă că trăieşte.

Heather află mai târziu alte detalii despre accident şi se înfioră auzind în ce măsură îşi pusese Grant propria viaţă în pericol pentru a o salva pe a altora. Ziarele şi crainicii de televiziune îl descriau ca pe un adevărat erou şi întreaga comunitate era mândră de el. Nimeni nu se mai plângea acum că era prea riguros în aplicarea regulilor, îl considerau chiar un câştig pentru siguranţa şoferilor implicaţi în trafic.

Grant consfinţi cererea în căsătorie dăruindu-i un inel cu diamant. Urări de bine li se făceau pretutindeni. Heather visa deja la o nuntă ca-n poveşti. Afacerea ei nu avea de ce să constituie un impediment. Urma să acopere acelaşi traseu zilnic, doar că avea să-şi mute „cartierul general” în Gregory. Clienţilor ei nu le va lua mult timp să

se obişnuiască cu noul sistem. Sau poate Grant va obţine un transfer; atunci ar putea locui în căsuţa ei iubită şi nu s-ar mai modifica nici programul autobuzului. Acesta era cel mai fericit final pe care şi-l putea imagina.

Petreceau împreună cât de mult timp puteau. Ajunseseră să-şi cunoască, să-şi dezvăluie unul altuia şi cele mai ascunse cotloane ale sufletului. Existau plăceri simple care îi făceau fericiţi pentru simplul fapt că erau împreună. Grant îşi cumpărase bicicletă; pedalau cot la cot ore întregi şi nu simţeau oboseala. Heather îl duse o dată la cules de mure.

— Este de-a dreptul uimitor câte lucruri noi mi-a fost dat să experimentez alături de tine, declară el tandru.

Parcă întinerise. Heather nu-l mai văzuse de câteva săptămâni încruntat sau preocupat. Într-o zi pe la mijlocul lui mai însă, o întâmpină cu o expresie gravă întipărită pe faţă.

— Am nişte veşti, începu el prudent. Tocmai am aflat că am fost promovat.

— Dar, Grant, este minunat!

— Da, ei bine.

Era o veste demnă de a fi sărbătorită, dar ceva îl frământa.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijoră Heather. Ceva nu este în regulă, aşa-i?

— Nu cred că îţi va plăcea ceea ce vei auzi. Trase aer în piept, nescăpând-o din ochi. Postul este în Hobart.

Heather rămase ca fulgerată.

— În Hobart? Spune-le că nu poţi să pleci. Spune-le că tu vrei să rămâi aici, în provincie.

El încercă să-i explice cât putu mai bine că ceea ce dorea el nu conta în astfel de situaţii. Trebuia să meargă acolo unde era nevoie de el şi. trebuia să ia postul în primire în două săptămâni.

Heather izbucni în plâns. Ea nu voia să se mute în Hobart. Refuza ideea unei vieţi la oraş.

— M-am despărţit de Colin pentru că el voia să locuiască la oraş, suspină Heather.

— Acesta a fost singurul motiv?

Ea dădu din cap şi continuă printre sughiţuri:

— Nu, bineînţeles că nu. Dar de la asta a pornit prima noastră ceartă.

Se despărţiră în acea seară, fără să fi găsit vreo rezolvare la impasul în care se aflau.

Heather încercă până în ultimul moment să-l facă să se răzgândească, dar termenul de două săptămâni se scurse şi veni momentul să-şi ia rămas bun.

— Trebuie să plec. Altfel cariera mea se sfârşeşte astăzi.

— Să meargă altcineva în locul tău. Trebuie să existe mulţi alţii care să dorească să locuiască la oraş.

— Există foarte puţine posturi pentru ofiţeri, şi eu sunt ofiţer acum. O sărută şi-i dădu cu greu drumul din îmbrăţişare. Asta nu înseamnă adio. Nu se poate să însemne adio!

Heather făcu în neştire cu mâna în urma maşinii deşi, din cauza lacrimilor, nici nu o distingea prea bine depărtându-se. Acesta era sfârşitul poveştii lor de dragoste. Ea nu putea să renunţe la cariera ei, la casa şi la grădina ei, ca să se mute la oraş. Avea să rămână în Victoria Cove, să încerce să meargă mai departe, aşa cum făcuse şi altă dată, şi să uite că a existat vreodată în viaţa ei un Grant Gibson.

Două zile mai târziu primi o scrisoare de la el, cu o adresă şi un număr de telefon la care putea fi găsit. Îi era dor de ea şi o ruga să-l sune sau să-i scrie cât mai curând. Heather îşi propuse să-l facă să aştepte răspunsul. Deocamdată nici nu ştia dacă să-i răspundă sau nu. Ar fi trebuit să ignore rugămintea din scrisoare, să-i fie lui învăţătură de minte. Pe ea nici măcar nu o consultase înainte să accepte postul.

Încercă să nu se mai gândească la el, făcându-şi de lucru prin casă. Se apucă chiar să vopsească ramele geamurilor şi tocurile uşilor. Era hotărâtă să rămână în casa asta, pe care o iubea atât de mult. Munca n-o ajută să uite. Nu-şi mai găsea locul şi se simţea singură, părăsită.

Locuise numai ea în casa aceea trei ani încheiaţi, dar niciodată nu i se păruse atât de pustie.

Duminică trecu pe la ferma Denby, sperând să găsească acolo sprijin şi încurajare, dar nu auzi de la Julia ceea ce sperase să audă.

— Asta dovedeşte că, de fapt, nu l-ai iubit pe Grant. Poate doar ai interpretat greşit îngrijorarea de atunci şi ai crezut că-l iubeşti.

— Ba l-am iubit. Ochii lui Heather se umplură de lacrimi. Încă îl mai iubesc.

— Dar îţi iubeşti casa şi afacerea mai mult. Julia era de neînduplecat. Nu putem avea întotdeauna tot ceea ce ne dorim. Aşa e viaţa!

Heather reuşi pentru câteva ore să nu se mai gândească la Grant. Îşi ajută prietenii să urce nişte saci cu alimente în hambar, apoi luară masa împreună. La plecare Julia se mai domolise.

— Se apropie Ziua Reginei. Vino duminică dimineaţă să o petrecem împreună. Oricum nu ai altceva mai bun de făcut.

Heather acceptă invitaţia, dar numai dispoziţie pentru petrecere nu avea, aşa posomorâtă şi absentă cum era în dimineaţa duminicii cu pricina. Julia se prefăcu că nu observă şi o salută vesel.

— Intră. Heather, avem nişte veşti minunate şi vrem ca tu să fii prima persoană căreia le împărtăşim.

Aproape că o târî până în sufragerie. Brian se ridică s-o primească. Părea încântat, dar oricum el nu vorbea prea mult, aşa că o lăsă pe Julia să anunţe vestea cea mare:

— O să avem un copil. Nu-i aşa că-i minunat? Brian şi cu mine o să avem primul nostru copil.

Heather îi felicită din toată inima. Discuţia fu monopolizată o vreme de subiectul mult aşteptatului eveniment, apoi Julia o luă să-i arate modificările pe care le făcuseră prin casă.

— Ţi-am spus că am eu planurile mele. Uite ce harababură! Acolo o să amenajăm un duş, Brian o să pună

gresie şi faianţă. Baia asta veche o să fie de nerecunoscut.

Trecură apoi într-un dormitor micuţ despre care Heather află că avea să fie camera copilului.

— Abia aştept să ne apucăm de treabă. Am o grămadă de idei.

Timpul se scurgea. Pentru Heather fericirea altora era din ce în ce mai deprimantă. N-ar fi trebuit să vină. Brian şi Julia erau preocupaţi de reamenajări interioare, entuziasmaţi de perspectiva de a deveni părinţi. Se bucura pentru ei, dar. Se simţea mai singură ca niciodată. Amărăciunea degeneră rapid în invidie, când Julia începu să răsfoiască nişte reviste cu accesorii pentru camera copilului. De-ar fi avut şi ea un soţ iubitor alături de care să reamenajeze casa!… De ce nu era ea cea care aştepta cu nerăbdare să i se nască primul copil? De-ar fi avut măcar planuri de viitor şi s-ar fi întrezărit şi pentru ea perspectiva întemeierii unei familii!…

Şi totuşi, toate acestea ar fi posibile dacă ea şi-ar dori acest lucru cu adevărat. Dacă îl iubea într-adevăr pe Grant, avea să-l urmeze până şi în cel mai îndepărtat colţ al globului.

— Julia, pot folosi telefonul vostru? întrebarea se desprinsese aproape involuntar de pe buzele ei. Vreau să sun la Hobart.

Julia zâmbi, evident încântată.

— Bineînţeles.

Nu răspunse nimeni, ceea ce o făcu pe Heather să se cufunde în cele mai negre presupuneri. Poate era prea târziu. Poate Grant începuse deja să caute pe altcineva.

Era împreună cu Julia în bucătărie, o ajuta la spălatul vaselor, când se auzi o maşină apropiindu-se şi oprind în faţa casei. Brian apăru în cadrul uşii şi-i făcu semn lui Heather.

— Pentru tine. Vino!

Grant aştepta afară stând drept, în picioare lângă maşină, evident neliniştit.

— Grant! Oh, Grant, mi-a fost atât de dor de tine!

— Şi mie de tine!

Se năpustiră practic unul în braţele celuilalt şi se sărutară pătimaş.

— Am fost atât de nechibzuită. N-ar fi trebuit să te las să pleci aşa! Te iubesc atât de mult, Grant! Nimic nu mai contează atunci când sunt cu tine.

El o sărută încă o dată şi încă o dată, apoi se desprinse din îmbrăţişare şi o luă de mână.

— Vreau să-ţi arăt ceva, îi spuse. Vii la Hobart cu mine?

— Da, vin. Te iubesc, Grant!

— Vreau să spun, chiar acum.

Julia ieşi cu geanta de voiaj în care Heather îşi împachetase când plecase de acasă câteva lucruri pentru a doua zi. Parcă ghicise ceea ce Grant tocmai spusese.

— Sunt toate acolo, o asigură entuziasmată. Distracţie plăcută!

Grant trecu mai întâi prin centrul oraşului şi-i arătă secţia de poliţie la care lucra acum, apoi traversă câteva cartiere de la periferie şi coti pe un drum asfaltat ce şerpuia printre dealuri. Opri într-o zonă cu multă verdeaţă, la poarta unei case cu grădină mare în faţă. O luă de mână şi o conduse în spatele casei. Lui Heather îi fu dat să descopere cu uimire o grădină încă şi mai mare, cu o perspectivă magnifică asupra dealurilor.

— Este a noastră dacă îţi place, îi spuse el. Nu este cu nimic deosebită de o casă la ţară. Zona nu e circulată aproape deloc.

— Este superbă! exclamă ea. Dar cum să locuim aici? Cum să baţi tu în fiecare zi atâta drum până în oraş?

El zâmbi ca un om care avea răspuns la toate.

— Am descoperit o scurtătură spre coastă. Acum am ocolit foarte mult. Îţi place?

— Da, Grant, îmi place. Îmi place la nebunie. Dar casa nu prea mai conta pentru mine acum, nu vreau decât să fiu alături de tine.

O luă din nou în braţe şi o sărută tandru.

— Nici nu trebuie să renunţăm la casa ta. O vom păstra pentru vacanţe şi putem merge acolo cât de des

vrei tu.

— Dar ne permitem?

— Bineînţeles. Doar am fost promovat. M-am gândit şi la afacerea ta. Putem angaja un şofer. Dar de câte ori ai chef poţi să faci şi tu traseul.

— Oh, Grant, eşti minunat! Te iubesc atât de mult!

— Acum putem fixa şi data nunţii, sugeră el.

Ea dădu încântată din cap. Un sărut pecetlui fericirea lor deplină. Era bucuroasă că putea păstra casă, deşi ar fi renunţat la tot pentru el.

În ceea ce priveşte şofatul, o dată întemeiată o familie va avea ea multe alte lucruri mult mai importante de făcut.

Sfârşit